

สู่ปราสาทจันทรโลहित

“ยินดีด้วยนะคะ คุณแมธัสและคุณลูเทีย”

แมธัสที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สีขาวเห็นฟินสาเรียที่แสนใจดียื่นถ้วยชาที่มิกกลิ่นหอมจตุรงใจมาให้เขากับลูเทีย เขารับมาจิบ รสชาติอันยอดเยี่ยมทำให้รู้สึกอบอุ่นใจ เมื่อดื่มหมดถ้วย เขาก็วางลงบนโต๊ะไม้สีขาวเบื้องหน้า

ฟินสาเรียคลิย้มอ่อนโยน “ตอนนี้พวกคุณมีสิทธิ์ลงสู่นรกได้ทุกเมื่อ เพียงแต่ต้องไปให้ถึงที่หมายปลายทางเสียก่อนเพื่อเปิดการกิจอีกเล็กน้อย ฉันขอไปว่าอยู่ที่ปราสาทจันทรโลहित แครโวลเคยบอกคุณแล้วนะคะ ตอนอยู่บนพื้นที่ส่วนลมปราณบนเกาะเริ่มต้น”

“อ้อ!” แมธัสจำได้ทันทีว่านั่นเป็นช่วงเขียนตำราให้ราชาคนแคระ

“ใช่ค่ะ ฉันหวังว่าคุณแมธัสจะได้เข้าไปในนั้นเพื่อรับพลังยิ่งใหญ่ที่สุด หากพูดคร่าวๆ ทางที่คุณกำลังเดินคือ หนทางแห่งผู้ฝึกตนสำหรับเตรียมพร้อมรองรับพลังที่ยิ่งใหญ่เพื่อกลายเป็นผู้ดูแล”

“หา! จะมาส้มัครงานเป็นผู้ดูแลเกมนี้ ต้องเล่นเกมหนักขนาดนี้เลยหรือครับ”
แมธัสแทบตาลน

“คะ!” ฟินสาเรียยิ้มสดใส “ค่าประสบการณ์ที่คุณแมธัสได้รับในคราวนี้รวมกับครั้งก่อนเท่ากับ...หนึ่งพันล้านล้านล้านล้านคะ ฉันบอกก่อนนะคะว่า ฉันให้น้อยกว่าของมาพูเนีย เพราะรายนั้นแอบเป็นแฟนคลับคุณแมธัสแบบทุ่มหมดตัวเลยจริงๆ คิกๆ”

“ฉันโกรธนะ!!” เสียงโกรธของมาพูเนียดังขึ้นจากรอบทิศทาง

“ฉันชมต่างหาก เพราะฉันเองยังไม่กล้าขนาดเธอเลย” ฟินสาเรียหันไปแลบลิ้นใสอากาศที่ด้านขวา ก่อนจะหันกลับมายิ้มสดใส “เพชรพวกฟองของฟินสาเรียเบื้องหลังคุณแมธส์ใช้ไปเพียงหนึ่งในหกเอง” เธอมีสีหน้าไต่ร่ตรอง “ฉันคิดว่าคงต้องทุ่มเทบ้างแล้ว จึงขอให้กลายเป็นหนึ่งในสิบ”

“ขอบคุณครับ” เมธส์คิดว่าได้ยอมดีกว่าเสีย “และขอบคุณคุณผู้ดูแลมาฟูเนียเบื้องหลังด้วยนะครับ”

“ไม่ต้องมาขอบคุณฉัน!” เสียงดุของมาฟูเนียดังขึ้นจากรอบทิศทางอีกครั้ง

“อ้อ! คุณนิสัยเหมือนแคโรไลน์เอง” เมธส์เชียว เพราะรู้สึกว่าการผู้ดูแลเป็นมิตรกว่าที่ตาเห็น

“ซี! ดูแลเธอดีๆ ละ ฉันบอกได้เพียงว่า เธอเป็นคนสำคัญมากๆ ของคุณแมธส์ และไม่ใช่ขอพูดมากกว่านี้แล้ว” หลังจากนั้นเสียงของมาฟูเนียก็หายไป

ฟินสาเรียยกมือปิดปากหัวเราะรำเริง “ฉันก็ขอบอกว่าแคโรไลน์สำคัญกับคุณแมธส์มากเช่นกันนะ รวมถึงพ่อและแม่ของเธอด้วย พวกเขาไม่ต่างจากพ่อและแม่ของคุณเลยนะคะ”

“พ่อและแม่! หมายถึงเรื่องแต่งงานหรือครับ” เมธส์เดาสีที่หน้าจะใกล้เคียง

ฟินสาเรียหัวเราะยกใหญ่ ก่อนจะเอ่ยต่อ “ใช่ค่ะ! พวกคุณไปเถอะ สักวันพวกเราจะได้พบกันอีกครั้ง”

ซ่า! เมธส์และลูเทียไม่ทันบอกลา ร่างกายก็แตกสลายไป

อันทราพิมโผล่มาทักทาย “โย่ว!”

“เดี๋ยวนี้เล่นภาษาช่วยรุ่นยุคโบราณหรือคะ ท่านพ่อ” ฟินสาเรียยิ้มขบขัน

อันทราพิมนั่งลงบนเก้าอี้ที่เมธส์เคยนั่ง พูดอย่างเปลือยใจ “ทำไมคนดีๆ แบบพวกเจ้าไม่ลงไปเล่นในมิติลับแบบตรงๆ นะ หากเป็นเช่นนั้นจริง พ่อคงได้ไปออกเพลงชุดแล้ว”

ฟินสาเรียค้อนไล่ “เพลงชุดของท่านพ่อก็มีหลากหลายอยู่แล้วนี่คะ”

“พ่ออยากได้เพลงใหม่ๆ นี่นา”

ฟินสาเรียปล้นมีสีหน้าเคร่งขรึม “คุณเมธส์เป็นแบบที่เหมาะสมค่ะ ฉันในฐานะหนึ่งในสี่ผู้คุ้มครองของสนับสนุน”

อันทราพิมมีสายตาแปลกใจ ก่อนจะยิ้ม “คนแรกเลยนะนี่ที่ยอมพูด แล้วคนที่เหลือล่ะ”

“ผมสนับสนุนอยู่แล้วครับ” รานิสเทียที่ยิ้มแยมปรากฏกายขึ้นที่ด้านซ้ายของ

พินสาเรีย

“ฉันไม่สนับสนุน!” มาฟูเนียที่ทำหน้าองนอนปรากฏกายขึ้นที่ด้านขวาของพินสาเรีย

“เท่ากับสนับสนุนสินะ ฮ่าๆ” อันทราพิมหัวเราะร่วน

“พ่อก็!” มาฟูเนียส่งสายตาแฉ่งอน

“แล้วอีกคนล่ะ” อันทราพิมมองไปรอบด้าน “มาแล้วไม่บอกคนอื่น ๆ จะดีหรือ”

“มาด้วยเหอ!” สามผู้ดูแลมิติเบื้องหลังต่างตกใจ

“หนูไม่รู้ค่ะ” เสียงสลดของเด็กหญิงตั้งขึ้นรอบด้าน

วูบ! เด็กหญิงคนหนึ่งปรากฏกายขึ้นที่มุมหนึ่งของห้อง ร่างของเธอดำมืดดูเงา และคล้ายจะกลืนกินแสงสว่างทุกอย่างเข้าไป ทำเอาห้องที่เคยสว่างสดใสมืดลง แต่กลับไม่มีผลต่อพื้นที่ซึ่งอันทราพิม รานิสเทีย พินสาเรีย และมาฟูเนียอยู่สักนิด

หลังจบสงครามสวรรค์และนรก

สวรรค์คือ สถานที่สวยงาม ต่อให้ถูกสาปก็ไม่รุนแรง แต่ทุกสรรพสิ่งในนั้นกลายเป็นหิน ทว่านรกไม่ใช่สถานที่สวยงามสักเท่าไร เมื่อถูกสาป คำสาปจึงรุนแรงกว่า กลายเป็นพื้นที่ปิดตายประเภทหนึ่ง แล้วพื้นที่ที่ปิดตายนั้นก็ค่อยๆ ถูกผู้ดูแลคนหนึ่งเข้าไปจับจ้อง ทำให้กลายเป็นมิติลับพิเศษที่เรียกว่า นรก

นี่จึงเป็นเหตุผลที่เราที่ไม่รู้ว่าจะลงนรกด้วยวิธีอะไร รู้แค่ว่าต้องมาทวีปพินสาเรียเท่านั้น

“ยังไม่รู้สินะ” อันทราพิมลุกขึ้น เดินไปสวมกอดเด็กหญิง “พ่อขอมอบความทรงจำดีๆ เกี่ยวกับเม็ชส์ให้ลูกที่ต้องทนหนาวเหน็บเสมอ”

“พี่ๆ ก็ขอมอบให้ด้วย” สามผู้ดูแลมิติเบื้องหลังหายตัวไปกอดเด็กหญิงพันควัน เพื่อแบ่งปันความทรงจำและความอบอุ่นจากมิติลับที่พวกเขาดูแลอยู่ไปให้

ว๊ิงๆ! ละอองแสงหลากสีอันสว่างสดใสและด้านในมีภาพเม็ชส์ในท่าทางอิริยาบถต่างๆ กระจายออกจากร่างของผู้ดูแลไปสู่เด็กหญิงที่เริ่มดูมืดมนน้อยลง

“หนูพอเข้าใจแล้วค่ะ แต่เขาไม่มีทางผ่านมิติลับของหนูไปได้ หากเขายังเลือกเส้นทางของกำแพงเช่นนี้”

“ในบรรดาสิ่งมีชีวิตที่มีอายุขัยทั้งหมด ยูชันจัดว่าแข็งแกร่งไร้เทียมทาน แต่กลับแพ้สิ่งมีชีวิตที่มีอายุขัยและอ่อนแอกว่าตัวผู้จักใช้ปัญญา ลูกคิดว่าเขาจะรอดหรือไม่” อันทราพิมถาม

“ไม่ค่ะ! เพราะมิติลับของหนูได้รับผลกระทบจากหนูจึงยากสุดพรรณนา”

อันทราฟิมเปิดหน้าจอหนึ่งขึ้นมาเปรียบเทียบมิติลับสีแดงทั้งหมด และพบว่าถ้าให้มิติลับของลูกสาวคนนี้เป็นสีแดงแล้วละก็ มิติลับอื่นๆ ที่เคยเป็นสีแดงคงต้องตกชั้น

“ไม่ต้องห่วงหรอก เขาเป็นคนที่ฉันมั่นใจ” มาฟูเนียวเอ่ย พร้อมกอดอกและหันไปทางซ้าย

“คุณแม็กซ์ทำได้อยู่แล้ว ไม่ได้ก็คงชวยไป ทึ่ๆ” รานิสเทียหัวเราะซ้ำกลางเสียงผมที่ปรกหน้า

“ฉันรู้ว่าเขาต้องทำได้” ฟินสาเรียกสองมือที่กำแน่นสูงขึ้นสูงระดับอกด้วยท่าที่ขึงขัง

“เขามีโอกาสหนึ่งในแสนที่จะผ่านรกได้” อันทราฟิมยิ้มร่าเริง “เพราะแม็กซ์มักเลือกเส้นทางนั้น...เพราะเส้นทางนั้นจึงเหมาะกับกำแพงที่เต็มไปด้วยรอยร้าวของเขา”

ณ น้ำตกเจ็ดสหาย ในทวีปฟินสาเรีย

วันนี้น้ำตกแบ่งเป็นเจ็ดสายและมีครบสีตามธาตุ ทำให้ดูคล้ายตอนยังไม่ได้เข้าไปในมิติฟินสาเรียเบื้องหลัง หากเป็นสองสถานที่ก่อนหน้านี้ พวกเขาจะต้องแยกย้ายกันที่แต่ตอนนี้แม็กซ์คิดนั่งพักอยู่ข้างลูเทียที่กลับมาเป็นร่างปกติ เขาหย่อนเท้าลงไปในน้ำ ส่วนลูเทียก็ทำเช่นเดียวกันพลางขับร้องบทเพลงแสงไฟเราะ

พวกเขาดีมต่ำกับความงามของธรรมชาติโดยไม่ต้องพุดจากันมากมาย ลูเทียร้องเพลง ส่วนแม็กซ์ก็สีไวโอลิน กระทั่งยามราตรีมาเยือน เผยให้เห็นหมู่ดาวพราวณา

ลูเทียหยุดร้องเพลง หันไปยิ้มชัดเขิน “พวกจ้าวผู้ยลันรออยู่ในห้องนานแล้วมั้ง”

“ฝากดูแลพี่สาวด้วยนะครับ”

“ไม้อันหมาเหรอกะ” ลูเทียแฉ่งสีอำมหิตนิดๆ “คุณแมร์งักเก็ยมัยยะ ถ้าเกิดฉันไม่สวยและชี้เหรในความเป็นจริง และอยากพบคุณแมล์กครั้ง”

“ถ้าอยู่ใกล้ๆ บนโลก คงไม่รังเกียจครับ แต่ถ้าไกลมากๆ หรืออยู่นอกโลก อันนี้คงรบกวนกระเป่าเงินผมมิใช่น้อย”

ลูเทียค้อนไล่ “รายขนาดคุณแม็กซ์นี่ ยังกังวลเรื่องเงินด้วยหรือคะ”

แม็กซ์ยิ้มระรื่นพลางยกตัวอย่าง “ไม่ว่ารวยแค่ไหน แต่ถ้าเดินทางระหว่างโลกกับอวกาศ ก็มีโอกาสนั่งใน 587,500 ครั้ง ที่อาจประสบอุบัติเหตุตั้งแต่เล็กๆ น้อยๆ จนถึงขั้นแก้ไขไม่ได้เลยนะครับ”

“เข้าใจแล้วค่ะ ตอนนี้นั่งอยู่บนโลก และวันนี้ช่วงบ่ายๆ คงไปเดินเล่นที่ห้างลิบร้า

ค่ะ” ลูเทียลองชวน

“อืม! ผมก็กำลังจะไปหาซื้อของอยู่เหมือนกัน ไร้นัดเจอกันที่หน้าร้านอะไรดีล่ะครับ”

ลูเทียยิ้มแห้งๆ “ฉันเพิ่งไปเที่ยวครั้งแรกค่ะ”

“หา! คุณมาจากนอกโลกเหรอครับ” เมธัสถาม พอเห็นลูเทียพยักหน้า ก็ลองเดา “มาชมคอนเสิร์ตลูนาละสิ”

“ใช่่มั้!” ลูเทียเอียงคอ “อืม...ไว้เจอกันที่ห้างลิปร้านะคะ ส่วนสถานที่นัดพบ เอาเป็นร้านเครื่องดนตรีเก่าแล้วกัน”

ลึ้นวาทา ร่างของเธอก็หายไป ทิ้งไว้เพียงเมธัสที่คลี่ยิ้มบางพลางเงยหน้ามองท้องนภา แล้วขมื่อหัวขึ้น

“เธอซ่า ผมใกล้จะไปหาแล้วนะ”

หมับ! เมธัสกำมือแน่น ในใจตั้งมั่นว่าจะต้องช่วยเหลือเธอซะให้จงได้

ฉฉ เมืองแรกเริ่มของทวีปฟินสาเรีย

เมธัสกลับมาเมืองนี้ เพราะต้องมาขายงานศิลปะของสองพี่น้องมนุษย์จักรกลหนักแกะสลักแห่งมาพูเนียให้คนที่ติดต่อเข้ามาโดยใช้นามแฝง กลุ่มแรกใช้นามแฝงว่า *กลุ่มพิทักษ์สตรี* กลุ่มสองใช้นามแฝงว่า *ผู้เฝ้ามองหนุ่ม* อันที่จริง เขาไม่รู้ว่านางพวกนี้มีราคาค่างวดเท่าใด แต่ในเมื่ออีกฝ่ายให้ราคาดี เขาย่อมขาย แถมทั้งสองกลุ่มที่ได้สินค้ายังตกปากรับคำ ว่า *ไม่ว่ามีปัญหาอันใดจะช่วยเสมอ* ด้วยสายตาที่ลือว่า *เพื่อพวกพ้อง ให้ไปตายก็ยอม* นี่จึงนับเป็นพันธมิตรที่ไวใจได้

หลังจากขายของเสร็จ เมธัสก็คิดเดินเล่นเปลี่ยนบรรยากาศ ชมสินค้าทั้งในร้านและบนแผงลอยตามถนนเผื่อจะเจอของดี ทว่าก่อนไปถึงถนนพรมหေး เขาเจอผู้เฝ้าสาวสวยดูเยือกเย็น สวมชุดเกราะสีชาวลายมังกรฟ้า นั่งพับเพียบจับน้ำชาบนเสื่อ ด้านหน้ามีขนมกรูบกรอบวางไว้หนึ่งจาน ที่ดูเด่นเป็นพิเศษคือ ป้ายไม้ที่สลักข้อความว่า *ขายดาบวันละ 100,000 ซิจ* พอกวาดตามองก็เห็นป้ายไม้แบบนี้อีกมากมายวางตรงหน้าคนที่นั่งอยู่สองฟากถนน

เมธัสรู้ตัวแล้วว่าได้มาเยือน ถนนขายดาบ คนพวกนี้ไม่ได้ขายดาบจริงๆ แต่มาขายฝีมือ เป็นคล้ายทหารรับจ้างไร้สังกัด เลยเรียกตนเองว่าผู้ขายดาบ แล้วมารวมตัวกันที่ถนนสายนี้ จนทำให้ผู้เล่นเรียกขานถนนสายนี้ว่าถนนขายดาบ ส่วนสาเหตุที่ไม่เข้ากับ

กองกำลังใต้ ล้วนเป็นเพราะรักอิสระเสรี ไม่คิดฝักใฝ่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งนั่นเอง

ไหนๆ ก็มีคนตักงานเยอะ ส่วนเขามั่นคนเงินเยอะ ชายหนุ่มเลยจัดการจ้างคนทั้งถนนขายดาบไปช่วยพวกเขาเรนท่าพิธิปลุกชีพเบลนาเทีย เพราะคนพวกนี้มีสัญญาของระบบอยู่ หากทำเรื่องที่เกิดต่อนายจ้างก็จะโดนปรับหนักพอตัว

เมธัสให้ผู้เล่นสาวสวมเกราะขาลายมังกรฟ้าที่ถูกเรียกว่า *อัศวินมังกรฟ้า* นักบรเวทอันดับ 30 ของฟินสาร์เรีย นำคนกลุ่มนี้ตรงไปยังปราสาทจักรวาลทิตของอาณาจักรรัตติกาล

เมื่อส่งพวกเธอไปแล้ว เมธัสก็เตรียมเดินดูของแปลกๆ ที่อาจจำเป็นในกรณีต่างๆ แต่แล้วกลับมีคนเข้ามาสะกิดหลัง นั่นคือเกรเทลที่สวมไบหน้าปลอม

เกรเทลที่มีแวต่ายินดีคลี่ยิ้มสดใส “มาเจอกันตามสัญญาแล้วนะคะ”

เมธัสเพิ่งจุกคิดได้ว่าตัวเองใช้หน้าปลอม ที่เคยใช้เมื่อสัญญากับเธอตอนอยู่ที่ทวีปมาพูเนีย เพราะต้องการให้พวกผู้ซึ่กียกลุ่มจอมบงการรุ่นแรกไม่ยุ่งกับตน จึงต้องรับปากตามคำสัญญา พอเซ็นตราพิพท์ก็พบว่า *เกรเทลมีระดับ 20 เวทมนตร์ธาตุแสง* หากยังมีระดับแค่นี้ แล้วเดินทางพร้อมกับเขาจะเอาตัวไม่รอด เขาเลยพาเธอไปซื้อตำราเวทที่อาคารเวทมนตร์ และซื้อเผื่อเกรเทลซึ่กียกับเกรเทลแซมด้วย

เกรเทลรีบส่ายหน้าโบกมือเป็นพัลวัน “คุณคนแปลกหน้าคะ ฉันรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ได้สิ! ถือว่าเป็นหน้าที่ผู้เล่นเก่ามั้งแล้วกัน” เมธัสอดแปลกใจตนเองไม่ได้เหมือนกัน ทั้งที่เพิ่งเล่นเกมออนไลน์นี้มาไม่ถึงสิบวัน แต่ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกเหมือนเล่นมาเป็นล้านๆ ปี ‘สงสัยเป็นเพราะเข้ามิติลับมากไป เลยเกิดอาการนี้สินะ’

“ทั้งหมดนี้เท่าไรหรือคะ”

“ยังไม่หมดซะหน่อย เดี่ยวต้องไปเดินซื้อที่ถนนพรมเหาะต่อ”

เมธัสจูงมือเกรเทลขึ้นพรมเหาะสีดำบินสู่ถนนพรมเหาะ ถึงคนจะน้อยลงด้วยหลายสาเหตุ เช่น ไปพิชิตสถาปัตยกรรมกลับหัว เข้าร่วมกิจกรรมเวทพิก เป็นต้น ทว่าสินค้ายังมีมากล้น แถมราคายังถูกลง เพราะคนขายแย่งกันลดราคา เขาจึงไล่ซื้ออย่างเต็มที่ ยกเว้นพวกทักษะเวทมนตร์ที่ต้องผ่านภารกิจ และต้องเขียนสรุพอ่างย่อให้พวกเธอไปทำ แต่คิดอีกที สามพี่น้องอาจเข้ามาเล่นๆ เลยเปลี่ยนใจไปซื้อเวทสายพิเศษต่างๆ ที่ไม่อิงกับธาตุมาเสริม รวมเบ็ดเสร็จจึงใช้เงินไปแค่หนึ่งร้อยล้านซึ่งเอง

เขาส่งของทั้งหมดให้เกรเทล ที่บัดนี้เริ่มมีอาการวิงเวียนศีรษะ บ่งบอกว่าสมาธิยัง

ไม่สูง พอเจอเรื่องเหนือความคาดหมายเลยเป็นเช่นนี้ หากเป็นเมื่อก่อนคงช่วยยากักนิต แต่ตอนนี้เขาใช้หัตถ์เฉพาะช่วยได้ทันที พอเกรเทลกลับมาสีหน้าแจ่มใส เขาก็มอบของทั้งหมดไปอีกเที่ยว “รับไปเถอะครับ”

“ไม่ได้ค่ะ” เกรเทลเปิดหน้าจอหนึ่งขึ้นมาเพื่อจะขอโอนเงินคอสให้ “ทำไมไม่รับล่ะคะ”

“ขึ้นผมกครับ คุณก็รู้ว่าผมเป็นใคร’ เมธัสบ่นรอยยิ้มอบอุ่น “ไม่ต้องเกรงใจหรอกไหนๆ ก็อุตสาหกรรมมาหาทั้งที เต็มวาไปเพิ่มระดับทางทิศตะวันตกเอง”

“คือ...” เกรเทลลนลาน “ฉันไม่ใช่สายต่อสู้ คงเข้าเขตอาณาจักรรัตติกาลไม่ไหวหรอกค่ะ”

“ก่อนถึงที่นั่นมีจุดเพิ่มระดับหลายที่ครับ”

เมธัสพาสามพี่น้องไปเพิ่มระดับที่ทุ่งดอกไม้ที่มีพืชมหัศจรรย์ทางทิศตะวันตก ทุ่งนี้ไว้สำหรับ

ผู้ใช้เวทธาตุเพลิงเป็นหลัก ผู้มีเวทธาตุดินสามารถฝึกเสริมความแข็งแกร่งของพื้นเพื่อป้องกันรากแทงขึ้นมา ส่วนผู้มีเวทธาตุแสงจะได้ฝึกจากการเพิ่มพลังต่างๆ ให้พวกพ้อง รวมถึงโจมตีประปราย

เมธัสมอบศาสตราफलิกมนตราที่คล้ายศาสตราคริสตัลอีโวลูชั่นให้สามพี่น้อง ไหนๆ ทั้งสามก็เป็นนักรบดั่ง ถ้าตั้งใจเกมนี้ แล้วไปช่วยพูด ย่อมทำให้เกมมีคณาเข้ามาเล่นมากขึ้น

สามพี่น้องรับศาสตราफलิกมนตราเข้าไปในร่าง ทำให้บังเกิดเครื่องหมายคำถามเพียงเมธัสบ่นๆ ออกให้ ถึงทั้งสามจะไม่ได้ร่างมา แต่ก็ได้ ร่างพลังเวท ช่วยให้สามารถยึดเวทมนตร์ธาตุต่างๆ จากผู้เล่นหรือสัตว์อสูรที่พวกตนฆ่าในรูปแบบสุ่ม ซึ่งไม่มีผลต่อผู้ใช้พลังมาแบบเมธัส

หลังจากช่วยสามพี่น้องเพิ่มระดับถึง 100 เมธัสก็พาทั้งสามไปยังอาคารภารกิจ แล้วไปล่าสัตว์อสูรต่างๆ โชคดีที่มากันครบ เขาจึงพาไปยังทุ่งกระถิงดูต่อ ด้วยการช่วยเพิ่มระดับแบบด่วนจี๋ ส่งผลให้พวกเกรเทลเลื่อนระดับถึง 200 ได้อย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังไม่เร็วกว่าสถิติที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ ส่วนภารกิจปลดระดับ 200 ของทั้งสามต้องรอเวลาอีสิบสี่ชั่วโมงโลกจริง

ขณะที่เมธัสคิดว่าช่วยพวกเกรเทลมาถึงฝั่งแล้ว จึงกะซิ่งไปหาทางลงนรก และเตรียมการช่วยเหลือเบลนาเทีย เกรแฮมที่ท่าทางจะติดเขาก็กเข้ามาทอดขาซ้าย ทำสีหน้าราวกับลูกติดพ่อ

“ไปด้วยลึคะ”

เมธัสเห็นเกรแฮมซึ่งปลอมโฉมเป็นสตรีทำสีหน้าออดอ้อนได้สมจริง ก็ต้องยอมรับนับถือความสามารถด้านการแสดงของหนุ่มน้อยคนนี้ อันที่จริงการทิ้งพวกเกรเทลไม่ใช่เรื่องยาก แต่ได้ทั้งสามไปเป็นไฟตายคงช่วยอะไรได้บ้าง เพราะเขาคิดวิธีปลุกชีพเบลนาเทียฉบับกระเป๋านักเจอแล้ว จึงพาสามพี่น้องไปยังอาณาจักรรัตติกาล โดยนั่งพรมเหาะไปตรงๆ แบบไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ระหว่างทางเจอแจ็คกับเช็คออกมาอยู่แนวหน้าก็คิดว่าคู่นี้คงมีความจำเป็นบางอย่างจึงลงไปหา

“ท่านราชบุตรชาย!!”

ตี๊ก! สองมนุษย์หมาป่าลั่นจดจกกลิ่นของเมธัสได้เป็นอย่างดี จึงคุกเข่าทำความเคารพไหว ส่วนลูกน้องนับหมื่นที่ติดตามมาก็รีบทำตามหัวหน้า จนก่อเกิดเสียงคุกเข่าดังไล่ไปทั่วอาณาบริเวณ แแรงกดดันที่แผ่ออกมาทำเอาพวกสัตว์เล็กสัตว์น้อยเงิบกริบเหลือเพียงเสียงของตนไม้ใบหญ้าที่ส่ายไหวตามสายลม

เหตุการณ์น่าตะลึงนี้ ทำเอาพวกเกรเทลปากอ้าตาค้าง ก่อนจะทวนคำพร้อมกันว่า “ราชบุตรชาย!!”

‘คงถึงเวลาแล้วละ’ เมธัสถอดหน้ากากก่อนจะยิ้มกว้าง “ผมเองครับ คนหลายใจหน้าหม้อ”

เกรเซียที่หน้าซีดออยหลังน้ำตาคลอเบา “จะ...ฉันแผลอกคิดว่าคนอย่างนายคบได้หะ...ที่แท้ก็ชั่วฉิบหายสกปรกๆ ให้ติดกับจนยากลืมเลือน”

“ลืมก็ได้เนะ ผมไม่ว่าอะไรหรอก” เมธัสขยับตาซ้ายพร้อมส่งยิ้ม

เกรเซียส่ายหน้าระรัว แล้วถามอย่างจริงจัง “คุณเมธัสเป็นคนยังไ่กันแน่คะ ผู้เล่นบนเกาะเริ่มต้นต่างสาปแช่งคุณกันถ้วนหน้า ในทวีปต่างๆ ก็สาปแช่งคุณกันเยอะเยาะ แต่คุณก็ยังมีคนติดตามมากมาย”

“ผมก็แค่เป็นผมมั้ง” เมธัสยกไหล่ เริ่มคิดว่าตอนนี้ *ตนเอง* เป็น *ตนเอง* จริงหรือเปล่า หรือว่าเป็น *ตนเอง* ที่พี่อลิเซียสร้างขึ้นก็ไม่รู้

“ไม่ว่าพี่ชายจะเป็นใครก็ตาม หนูกะผากฝั่งพี่สาวทั้งสองกับพี่แล้วค่ะ” เกรแฮมเข้าไปนั่งกอดขาขวาเมธัสแน่น

“คือ...” เมธัสยิ้มแห้งๆ พูดว่า *พี่ไม่ต้องการการกระเพิ่มนะ เกรแฮม* ไม่ออก

“ท่านราชบุตรชายลงมาหาพวกเราด้วยเรื่องอันใด” แจ็คโพล่งถาม เพราะทนสงสัยมานาน

เมธัสหยิบศาสตราวุธลึกลับทรงกรงเล็บสองคู่มือให้แจ๊คและแซ็ค “ลองหยดเลือดดูสิ”

ดัง! ทันทีที่สองมนุษย์หมาป่าทมิฬทำตามคำสั่ง กรงเล็บคู่มือก็ซึมเข้าสู่ร่างกาย “อ๊า!!! ขำรู้สึกว่ามีพลังสูงล้า” แจ๊คลุกขึ้นยืนนงนพหน้าห้องด้วยท่วงท่าองอาจ “อย่าเพิ่งเมา!” เมธัสตีตหน้าผากทั้งสองเพื่อคลายเครื่องหมายคำถาม ชั่วพริบตา นั้น แจ๊คกับแซ็คก็ได้ร่างพลังเวท และมีความสามารถเหมือนพวกเกรเทล

แซ็คที่ทำตาโตริบถาม “นี่มันอะไรกัน! ท่านราชาบุตรเขยเป็นเทพผู้สร้างหรือ”

“ผมยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอก” เมธัสยิ้มบาง

“ขำรู้สึกว่าคุณสมควรออกไปสังหารศัตรู!!!” แจ๊ควิ่งนำหน้าพวกห้องกลุ่มหนึ่งบุกเมืองผู้เล่นที่ติดกับชายแดนอาณาจักรรัตติกาล

เพียงหนึ่งชั่วโมง สงครามก็จบลงด้วยชัยชนะของแจ๊คและพวกพ้อง

แซ็คที่คอยเฝ้าพื้นที่แถวนี้ถามทันควัน “ท่านราชาบุตรเขยนำพลังนี้มาเพื่อพิธิปลุกท่านเบลนาเทียใช่หรือไม่”

“ไม่! ผมแค่ให้เฉยๆ เพราะผมคิดวิธีอื่นที่ดีกว่าได้แล้ว” เมธัสเห็นสายตาสงสัยของแซ็คก็ยิ้มแล้วบอก “นั่นเป็นแค่แผนสำรองเผื่อวิธีแรกล้มเหลวนะ”

ณ ปราสาทจันทร์โลหิต

บัดนี้รอบปราสาทมีวงเวทล้อมรอบนับร้อยๆ ชั้น แต่ละชั้นมีผู้คนยืนอยู่เพื่อซ้อมพิธีกรรมที่จะเริ่มในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ขณะทำพิธีกรรมไม่มีสิทธิ์หยุดแม้แต่หน่อย หากหยุดเมื่อใดก็ต้องออกไปอีกหนึ่งปีโลกจริง สิ่งของต่างๆ ที่เตรียมมาจึงจะใช้ได้อีกครั้ง

เมื่อเมธัสเข้าห้องพระโรงก็ได้พบหน้าอเบลเสียที่ ทว่าราชาแวมไพร์ผู้นี้กำลังวุ่นวายกับการสั่งลูกน้องจำนวนมาก เลยกไลให้เขาไปหาแคโรไล รोजนเบลนาเทียพื้นฐิพีจะจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ ถึงตอนนั้นคงได้สนทนากันหลายเรื่องแน่นอน

เมธัสสร้างกลุ่ม และชักชวนให้พวกเกรเทลเข้าร่วม จากนั้นจึงพาทั้งสามไปอยู่กับพวกคาเรน แล้วตรงสู่หอคอยโลหิตศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเจอแคโรไลที่กำลังนั่งอธิษฐานขอให้พิธีกรรมสำเร็จลุล่วง

แสงจันทร์ที่ลอดผ่านหน้าต่างกระทบเรือนผมสีทองของแวมไพร์สาวจนเป็นประกาย กลิ่นกายหอมดุจดอกกุหลาบไซไซมาจากเรือนร่างในชุดเดรสสีแดงขลิบทอง ทำนองที่เปี่ยมไปด้วยความสงบทำให้เธอคงดงามยิ่งนัก แต่เธอในเวลานั้นก็กลับทำให้เมธัสคิดถึง

เพื่อนเก่าคนหนึ่งซึ่งตายแทนตนเอง

ชายหนุ่มสลัดสิ่งที่ไม่ควรนึกถึง แล้วเดินไปนั่งอยู่ด้านข้างแคโรไลที่คงจะได้กลิ่นของอาหารแล้ว เลยหันหน้าลึมตาขึ้นมาสบตากับเขาพร้อมยิ้มบาง

“เมธัสจะช่วยฉันใช้มั้ยคะ” เสียงของเธอยังคงหวานใสไม่เปลี่ยนแปลง

“ช่วยสิ!” เมธัสมอบศาสตราผลึกมนตรารูปดาบเรเปียร์ให้แคโรไล เพียงเธอหยดโลหิต และมันซึมเข้าสู่ร่าง เขาก็สะบัดมือคล้ายเครื่องหมายคำถามทันที

แคโรไลที่ได้รับพลังมหาศาลกลับยังมีสีหน้าเฉยชา “ถึงจะได้พลังแบบนี้มา ก็ใช่ว่าฉันจะชนะ”

“ไม่ต้องห่วง หากล้มเหลวจริงๆ ผมมีทางช่วยเหลือ” เมธัสรับรอง

“ฉันเชื่อเมธัสได้จริงๆ หรือคะ” แคโรไลเขยิบไปนั่งคร่อมร่างชายหนุ่มแล้วกอดแน่น

“ได้สิ! ผมไม่เคยผิดสัญญา”

แคโรไลหยิกต้นแขนเมธัส “ไหนว่าจะไม่เพิ่มระดับเกิน 350”

“ผมส่งคุณหนูถึงที่นี่แล้วนี่ครับ ฮ่าๆ”

“ใจร้าย!” แคโรไลอยากตีมเลือดของตาบ้าสักทีเลย แต่เธอรู้อยู่ดีว่าแค่เขายอมมาหา ก็เป็นเรื่องน่ายินดีแล้ว เพราะตอนนี้เขาเองก็มีฐานะสำคัญอย่างหาทางลงนรกไปพาเธอชากลับมา แม่เธอจะไม่ได้สนิทสนมกับเธอเช่นกัน แต่ก็ไม่น่าปรารถนาจะเสียเพื่อนไปเช่นเดียวกัน “แล้วหาทางลงนรกได้หรือยัง”

เมธัสผงกศีรษะ แล้ววกเข้าเรื่องสำคัญ “ผมมาเพื่อเสริมทัพ ถึงช่วงทำพิธีกรรม ผมอาจไม่ได้อยู่ด้วย แต่ผมขอสัญญาว่า ไม่ว่าพิธีกรรมนี้จะสำเร็จหรือล้มเหลว หลังจากนั้นไม่เกินหนึ่งเดือน เบลนาเทียจะต้องตื่น”

แคโรไลเห็นแววตาจริงจังของเมธัสก็รู้แล้วว่า เขาจะปฏิบัติตามมาจา เพราะตอนที่เมธัสมีแววตาเช่นนี้ เขาไม่เคยพูดปดสักครั้งเดียว เธอเลยยิ้มหวาน “ฉันจะเชื่อค่ะ”

“อืม ที่แคร์เคยบอกเรื่องอักขระแปลกๆ ใต้ปราสาท...” เมธัสทำความนินทาหน่อย

แคโรไลนั้นก็ออกทันควัน “ตามมาเลยคะ”

แวมไพร์สาวพาชายหนุ่มตรงไปยังชั้นใต้ดินลึกหนึ่งร้อยชั้น ทำให้เมธัสสรุปได้อย่างหนึ่งว่า ใต้บ้านของแคโรไลเป็นดินเจี้ยน เหลือเพียงพาล์ตว์อสูรมาเยือนคุมเข้ม ต้องเป็นดินเจี้ยนสุดโหดแน่นอน

ชั้นล่างสุด พอเปิดประตูทองคำเข้าไปจะเห็นห้องโถงกว้าง ซึ่งกึ่งกลางมีทองคำขนาด

ใหญ่สลักอักษรของรานิสเทียบเบื้องหลัง ฟินสาเรียเบื้องหลัง และมาฟูเนียบเบื้องหลังเป็นข้อความว่า

1. ผู้จะลงสู่รกรากต้องวางสามทักกะหลักของสามทวีปทิ้งไว้

2. ผู้จะลงสู่รกรากต้องรู้ค่าของความเสี่ยง หากพ่ายแพ้จะโดนลบตัวละคร หากชนะจะได้อยู่ต่อไป ไม่ว่าในกรณีใดๆ ทรัพย์สินทั้งหมดจะถูกโอนไปให้ตัวละครถัดไปเพื่อไม่ให้โหดร้ายเกินไป

3. ผู้ลงสู่รกรากต้องตาย

4. ทางลงสู่รกรากจะเปิดในคืนแห่งความตาย

คืนแห่งความตายคือ คืนเดียวกับที่พวกคาเรนจะเริ่มพิธีกรรมปลดผนึกเทพอสูรเบลนาเทีย นั่นหมายความว่า เมธัสจะได้อยู่ดูช่วงเริ่มต้นก่อนจะลงสู่รกราก

แคโรไลที่ยืนใกล้เมธัสขยับเข้ามาชิดขึ้นจนไหล่ชนกัน จากนั้นแวมไพร์สาวก็ขยันทัว เลื่อนริมฝีปากไปยังลำคอ เมธัสปล่อยให้เธอตีมโละทิดแก้เครียด เพียงตีเสร็จ เธอก็ยิ้มแย้มอย่างมีความสุข จูงมือเขาขึ้นไปยังชั้นบนเพื่อเข้าครัวทำอาหารให้สักมื้อ

เมธัสนั่งรอสักพักก็ได้กลิ่นอาหารหอมหวาน พอลองชิมสักคำก็ได้รู้ว่า ฝีมือทำอาหารของแคโรไลดีขึ้นเยอะมาก พอเห็นแววตารอคอยคำตอบก็ชมเธอไปหลายคำ ทำให้แวมไพร์สาวที่ยิ้มเบิกบานเริ่มรับประทานอาหารกับเขาสองต่อสอง พลังสนทนากันอย่างสนุกสนาน

ผ่านไปสักครู่ อลิเซียก็เข้ามาในห้อง เธอบอกว่าแจ๊คกับแซ็คหนาทำบุกยึดพื้นที่ได้เยอะมาก พวกนั้นรายงานว่าที่พวกตนแข็งแกร่งขึ้นล้วนเป็นเพราะราชาบุตรเขย ทำให้เมธัสดีใจและถามข้อเท็จจริง

เมธัสจึงมอบศาสตราผลึกมนตราอีกเล่มให้อลิเซีย และช่วยคลายเครื่องหมายคำถาม ส่งผลให้พลังเวทของเธอแกร่งกล้าขึ้นทันควัน หลังจากนั้นเขาก็ไปมอบศาสตราผลึกมนตราให้พวกอาเบลและพวกคาเรน เมื่อเห็นทุกคนแข็งแกร่งขึ้นแบบก้าวกระโดดก็วางใจว่าแผนแรกไม่น่าผิดพลาดโดยง่าย แต่ถ้าแผนแรกผิดพลาดจริงๆ ก็คงต้องเริ่มแผนสอง

เพื่อให้แผนสองสำเร็จ เมธัสต้องติดต่อขอความร่วมมือจากโกอา

โกอายอมสงสัยว่าจะให้ช่วยอะไร แม้เมธัสไม่ตอบคำถาม ทว่าโกอาก็ไม่แฉและยืนยันว่าขอเพียงไม่ใช่เรื่องชั่วช้า ทางแปดประเทศมหาอำนาจยอมให้ความร่วมมือ

เมธัสบอกโกอาว่า อาณาจักรรัตติกาลจะยึดแค่ 85% ของทวีปฟินสาเรีย ส่วนพื้นที่ 15% ที่เหลือซึ่งเป็นดินแดนของแปดประเทศมหาอำนาจจะไม่แตะต้อง เหตุที่ต้องการ

พื้นที่ขนาดนั้น ล้วนเป็นเพราะนี่เป็นข้อกำหนดของพิธีกรรมปลดผนึกเทพอสูรเบลนาเทีย เมื่ออธิบายให้โกอาฟิงเสร็จสิ้น เมธัสก็ติดต่อจอมบงการรุ่นแรก ตามด้วยผู้ดูแลเพื่อเตรียมเปิดสิ่งหนึ่ง หลังจากนั้นจึงใช้ชีวิตสบายๆ กับพวกคาเรน พวกเกอร์เทลก็ยังคงอยู่ในกลุ่มของเขากระทั่งคืนแห่งความตาย

ในวันนั้น เมธัสได้ข่าวว่าผู้เล่นจำนวนมากบุกมาจากเมืองท่าตะวันตก ใต้ และเหนือทางตะวันออกก็มีผู้เล่นบุกมาอย่างหนักหน่วง ส่วนเขตประเทศมหาอำนาจและจอมบงการรุ่นแรกไม่เคยเคลื่อนไหว ที่เหลือก็สุดแท้แต่โชคชะตาว่า พวกคาเรนจะทำพิธีกรรมสำเร็จ หรือเขาจะต้องจ่ายเงินมากมาย

เมธัสและลูเกียยืนอยู่หน้าจาร์กทองคำ แล้วยืนมีอ้อมอ้อมพร้อมกัน เพียงชั่วพริบตาก็ถูกดูดเข้าไป

ท่ามกลางความมืด เมธัสยืนอยู่บนถนนสี่ทางซึ่งมีทางสามทาง แต่ละเส้นทางล้วนมีป้ายกำกับ ป้ายของเส้นทางด้านหลังเขียนว่า *ยกเลิกภารกิจลงนรก ได้ทักษะ 1 ใน 3* คินป้ายของเส้นทางด้านซ้ายเขียนว่า *ให้ไปทำธุระส่วนตัว 10 นาทีโลกจริง ก่อนจะเริ่มภารกิจลงนรก* และป้ายของเส้นทางด้านขวาเขียนว่า *เดินมาทางนี้ แล้วให้ฆ่าตัวตายทันทีเพื่อเริ่มภารกิจลงนรก*

เมธัสเข้าใจบางสิ่งจึงเลือกไปเส้นทางด้านซ้าย แล้วเส้นทางมากมายก็ปรากฏขึ้น มีตั้งแต่ทางกลับบ้านส่วนตัว ทางออกจากเกม (หากเกินสิบนาทีโลกจริงถือว่าตัดสิทธิ์ และจะลบตัวละครทันที) ทางไปหาเฮเลนที่เป็นอาวุธวิญญาน ทางไปหาผู้เล่นที่บันทึกว่าเป็นเพื่อน และเส้นทางสุดท้ายที่ทำให้เขายิ้ม

ตบ! เพียงก้าวไปยังเส้นทางนั้น เขาก็ไปยืนอยู่เบื้องหน้าแคโรไลซึ่งเชื่อมกับเขาด้วยแหวนพรแห่งจันทร์ ในตอนนี้เธออยู่ในห้องสวดอธิษฐานของหอคอยโลหิตศักดิ์สิทธิ์เพียงลำพัง

แคโรไลยิ้มประหลาดใจ “ไหนเมธัสว่าจะไปลงนรกล่ะคะ”

“พอดีมีเวลาว่างอยู่น่ะ” เมธัสยิ้มอ่อนโยนพร้อมมองแวมไพร์สาวที่ถือกล่องดนตรีประดับเปลือกหอยรอบด้าน เสียงดนตรีเบาๆ ที่ชวนให้คิดถึงช่วงอยู่เกาะเริ่มต้นทำให้เขายืนมือแล้วโค้งให้เธอ “จะเต้นกับผมสักเพลงไหมครับ”

“เอ๊ะ!” แคโรไลกะพริบตาปริบๆ เธอวางกล่องดนตรีลงบนโต๊ะ แล้วรับคำชวนด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน

หลังจากเต้นไปสักพักจนใกล้จะจบเพลง เมธัสก็เอ่ยขึ้น “ผมจะช่วยเพิ่มระดับให้

แคร์นะ”

“หมายความว่ายังไงคะ” ขณะที่แวมไพร์สาวสงสัย เมธัสก็จับมือเธอมาตนเองทันที ก่อนหน้านั้น เมธัสฆ่าตัวตายมาแล้วสิบห้าครั้ง แต่การตายทั้งสิบห้าครั้งล้วนไร้ค่า เพราะการตายต้องเกิดหลังเข้าสู่นรกต่างหาก ซึ่งป้ายของเส้นทางด้านขวาได้อธิบายละเอียดชัดเจนแล้ว

ก่อนที่พลังชีวิตจะหมดสิ้น เมธัสก็คลี่ยิ้มทั้งที่มีโลหิตไหลรินตรงริมฝีปาก “ผมไปก่อนนะ”

“ฉันจะรอต้อนรับกลับบ้านนะคะ”

แคร์โรไลน์มึนหวาน เธอเลื่อนริมฝีปากไปที่มโหฬารที่มุมปากของเมธัส ก่อนจะจุมพิตเบาๆ แล้วร่างของเขาก็แตกสลาย ถึงจะเป็นเพียงชั่วพริบตา แต่เธอก็ได้รับความรู้สึกแสนอบอุ่นของเขามาจนอึ้งใจ แล้วระดับของเธอก็เพิ่มถึง 1,000 ด้วยพลังที่เล่นผ่านจนแทบโหลทะลัก ทำให้เธอที่เปี่ยมความมั่นใจสลายปีกออก บินสูทิศเหนือเพื่อกำจัดเหล่าคนที่กำลังจะขวางทางมิให้เธอพบมารดา

ส่วนเมธัสนั้นพุ่งลงสู่นรกทันที

ท่ามกลางความมืดมิดมีแสงสว่างจุดหนึ่งเกิดจากเทียนไขในมือขวาของเด็กหญิง ผู้มีร่างคล้ายเงาสีดำ แสงเทียนนี้คล้ายถูกความมืดของเธอดูดกลืนเข้าไปตลอดเวลา ทำให้แสงสว่างสาดไปได้ไม่ไกลจากตัวเธอ

“สวัสดิ์ค่ะ ฉันเป็นผู้ดูแลนรกชื่อ เฮรา” เด็กหญิงแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก

“สวัสดิ์ครับ/ค่ะ” เมธัสและลูเทียทักทายกลับ

จู่ๆ เขาก็หันไปมองเสียงดังตบที่ค่อยๆ เคลื่อนผ่านความมืดเข้ามา เผยให้เห็น เกรเทล เกรเชีย และเกรแฮมที่หน้าซีดเผือดราวกับหวาดกลัวความมืด สิ่งที่ชวนให้สงสัยมากคือ พวกนั้นเข้ามาในทางลงสู่นรกได้อย่างไร ในเมื่อไม่ได้ผ่านรานิสเทีย ฟินสาร์เรีย และมาพูเนียบเบื้องหลัง

“พวกคุณคงอยู่ในกลุ่มที่คุณเมธัสสร้างไว้ละสิ” เฮราถามอย่างเฉยชา พอพวกเกรเทล พักหน้ารับ เธอก็เอ่ยต่อ “ฉันให้สิทธิ์พวกคุณเป็นกรณีพิเศษ จะลงนรกหรือจะกลับไป”

“ลงนรกเหอ!” เกรแฮมสะดุ้ง “ผมยังไม่อยากตาย!!!”

“น้องแฮม!” เกรเชียเขกศีรษะน้องชาย “นี่มันก็แค่เกม”

“จริงด้วย! แบบนั้นขอลงด้วยครับ” เกรแฮมมีท่าทางคึกคัก

“ที่นั่นสนุกมั๊ยคะ” เกรเทลมีสายตาดิ้นเต้น

พรีบี!! เธอสาส์นหน้าพร้อมแผ่บรรยากาศเอือมระอา

“ที่นั่นปลอดภัยไหม” เกรแฮมมีสายตาคาดหวัง

“ไม่ค่ะ!”

“ที่นั่นตานี้จะเล่นผ่านได้ง่ายๆ มั๊ยคะ” เกรเซียมองเมธัสที่น่าจะเก่งแบบโอเวอร์

“ไม่มีทางหรอกค่ะ” เธอตอบอย่างเหนื่อยใจ

“จึ้นไป!!!” พวกเกรเทลพูดพร้อมกัน

“ผม/ฉันจะไปช่วยเหลือพี่/คุณเม!!” เกรแฮมและเกรเทลพูดอย่างกระตือรือร้น

“ฉันจะไปเยาะเย้ยตานี้ หึๆ” เกรเซียกอดอกดูจู่ผู้ได้รับชัยชนะ

“แต่ถ้าแพ้ ตัวละครของพวกเขาจะถูกลบนะคะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงห่วงใย

การลบตัวละครคือ เรื่องโหดร้ายที่สุดสำหรับผู้เล่นเกม RWO มาอย่างยาวนาน แต่กลับไม่น่ากลัวสักนิดสำหรับผู้เล่นมือใหม่ ทว่าถ้าเป็นผู้เล่นมือใหม่ที่ได้รับของล้ำค่าจำนวนมากอย่างพวกเกรเทลก็สมควรคิดหน้าคิดหลังก่อนจะตอบ มีเซตตอบพร้อมกันภายในเสี้ยววินาทีแบบนี้ทั้งที่ยังไม่รู้กฎข้อที่ 2 ทรัพย์สินจะโอนไปยังตัวละครถัดไป

“พวกเราเข้ามาที่นี่ตามคำชวนของคุณลูนาค่ะ” เกรเทลอธิบายด้วยเสียงใสแจ้ว “หากไม่รอด ก็แค่ไปบอกคุณลูนาวาเข้ามาแล้ว”

เมธัสก็ได้คิดมากเรื่องถูกลบตัวละคร เพราะมันใจว่าจะต้องผ่านไปได้ด้วยดี ส่วนลูเชียเป็นตัวละครของทางบริษัทที่ตอนนี้พัฒนาขึ้นมามากโขจากการไปพิชิตรานิสเทีย เบื้องหลัง ฟินสาเรียเบื้องหลัง และมาพูเนียเบื้องหลัง หากโดนลบจริงๆ ทางบริษัทก็น่าจะมีข้อมูลตัวละครให้ใช้งานต่ออีกครั้ง

“เข้าใจแล้วค่ะ! เต๋ียวฉันจะขออธิบายสิ่งสำคัญก่อนนะคะ”

สิ่งสำคัญห้าประการที่เธอบอกทำให้พวกเมธัสต้องนั่งค้างตั้งแต่ประการที่หนึ่ง

ประการที่หนึ่ง ผู้ลงสุนทรจะไม่สามารถนำทักษะวิชาลมปราณ พลังเวท (มานา) พลังจิต (ทรูนิตี) ลงสุนทรได้ด้วย เพราะทักษะเหล่านี้ล้วนถูกใช้เป็นกฎแฉกเปิดสุนทรในปัจจุบัน

ประการที่สอง ผู้ลงสุนทรสามารถนำทักษะพิเศษต่างๆ ติดตัวไปได้ แต่ทุกทักษะที่น่าติดตัวไปจะต้องจ่ายค่าประสบการณ์เป็นการแลกเปลี่ยน หากค่าประสบการณ์ไม่พอก็ต้องเลือกว่าจะนำทักษะพิเศษอะไรติดตัวไปบ้าง

กลุ่มเมธัสมีค่าประสบการณ์หนึ่งพันล้านล้านล้านล้าน จึงนำทักษะพิเศษของทุกคน

ลงไปได้ทั้งหมด แต่ก็เหลือค่าประสบการณ์เพียงร้อยล้านล้านล้าน

ประการที่สาม พลังชีวิตและพลังพิเศษทั้งหมดในรูกถูกเปลี่ยนให้อยู่ในรูปของ 'อายุขัย' เพียงอย่างเดียว

ในส่วนนี้ยังอธิบายแยกย่อยไว้อีกสามประการ คือ

1. ทุกคนจะต้องจ่ายอายุขัย 1 วันต่อวันเพื่ออยู่รอดในรูก ถ้าไม่มีจ่ายก็จะตายทันที

2. ทุกทักษะในรูกล้วนต้องใช้อายุขัยในการโจมตี เช่น พื้นฟูสภาพร่างกายชั้นทหารเลวใช้อายุขัย 5 วัน เพิ่มพลังโจมตีชั้นทหารเลวใช้อายุขัย 10 วัน

3. ทุกการต่อสู้ย่อมต้องใช้อายุขัย เช่น สัตว์อสูรเอ (พลังโจมตีอายุขัย 100) โจมตี สัตว์อสูรบี (พลังป้องกันอายุขัย 90) หากสัตว์อสูรเอโจมตีถูกสัตว์อสูรบีจริงๆ จะเท่ากับ สัตว์อสูรบีสูญเสียอายุขัย 10 วันทันที ซึ่งการโจมตีปกติไม่ได้ใช้พลังพิเศษแบบนี้จะไม่ใช้ อายุขัยใดๆ ทั้งสิ้น

ทักษะประเภทพื้นดินซีฟของพวกเมธัส หากใช้จะสูญเสียอายุขัย 1 วันทุกๆ ครั้ง ที่พื้นดินซีฟด้วยตนเองทันที ซึ่งพวกเกรเทลก็มีโอกาสอ่านตำราห่าเล่มเพื่อรับทักษะนี้แล้ว

ส่วนคนอื่นที่ไม่มีทักษะประเภทพื้นดินซีฟ ต้องให้คนอื่นช่วยจ่ายอายุขัยเพื่อพื้นดินซีฟ แต่ต้องอยู่ในกฎสำคัญสองประการ ได้แก่ คนตายคนนั้นจะต้องตายไม่เกินสิบวินาที และคนตายคนนั้นยังมีทักษะพิเศษตีมากเพียงใด ก็ยิ่งต้องจ่ายอายุขัยมากขึ้นเท่านั้น เช่น คนตายเอมีทักษะดีๆ เล็กน้อย ก็อาจต้องจ่ายอายุขัยเพื่อพื้นดินซีฟเพียง 10 วัน คนตายบีมีทักษะดีๆ มากระดับหนึ่ง ก็อาจต้องจ่ายอายุขัยเพื่อพื้นดินซีฟ 100 วัน

หากเมธัสและพวกพ้องไม่มีทักษะพื้นดินซีฟเหลืออยู่ย่อมต้องให้คนอื่นมาช่วยพื้นดินซีฟ เมธัสที่มีทักษะดีๆ มากมายย่อมต้องจ่ายอายุขัยหนึ่งล้านวัน ส่วนลูเกียที่มีทักษะสุดโง่งย่อมต้องจ่ายอายุขัยหนึ่งร้อยล้านวัน

"ก่อนจะเอ่ยต่อ ฉันคงต้องบอกว่า อสูรคำสาปนั้นมีทั้งที่อยู่ในพายุทะเลทรายและที่อยู่ในเมืองนาคะ" เสราโพล่งขึ้น แล้วอธิบายต่อทันที

ประการที่สี่ สถานการณ์ในรูกตอนนี้ย่ำแย่มาก

เสราปล่อยแสงเทียนให้ลอยอยู่เบื้องหน้าเมธัส แล้วทำให้ขยายขนาดใหญ่ขึ้นจนเผยให้เห็นแผนที่

ตั้งแต่โดนคำสาปจากผู้ดูแลระบบช่วงแรกๆ หรือที่เรียกว่า ยุคหนึ่งร้อยจ้าวปีศาจแห่งรูก ซึ่งจ้าวปีศาจแต่ละตนปกครองตนเองเมือง ณ ตอนนั้นมีกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูป

วงแหวนซ้อนกันอยู่เจ็ดชั้น ในพื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์แต่ละชั้นมีเมืองอยู่จำนวนหนึ่ง รวมกันทั้งสิ้นหนึ่งร้อยเมือง เรียงจากด้านในไปด้านนอก คือ

ใจกลางพื้นที่ด้านในกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 1 มีเพียงหนึ่งเมือง

พื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 1 กับ 2 ไม่มีเมือง

พื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 กับ 3 มีทั้งสี่เมือง

พื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 3 กับ 4 มีทั้งสิบแปดเมือง

พื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 4 กับ 5 มีทั้งสี่สิบหกเมือง

พื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 5 กับ 6 มีทั้งสามสิบสองเมือง

พื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 6 กับ 7 มีทั้งสามสิบเก้าเมือง

พื้นที่นอกกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 7 ถูกปกคลุมด้วยพายุทะเลทราย

อีกทั้งมีสุรคำสาปเดินพันพันไปมาตลอดเวลา และหาทางบุกเข้ามาเรื่อยๆ แต่ไม่สามารถทำสำเร็จ เพราะแนวตั้งรับตามจุดต่างๆ ของผู้อยู่หลังกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 7 มีมากเกินไป

ณ วันหนึ่ง ความผิวิตใจที่สั่งสมทำให้สองเมืองในพื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 6 กับ 7 รบกันอย่างรุนแรง ส่งผลให้ไม่มีกองทัพยับยั้งอสูรคำสาปภายในเมือง ความผิดพลาดเล็กๆ ของพวกเขาทำให้เมืองถูกอสูรคำสาปยึด และเป็นการลั่นไกให้กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 7 หยุดทำงาน เนื่องจากกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นนอกจะทำงานได้ก็ต่อเมื่อเมืองชั้นในมิได้ตกอยู่ในมือของอสูรคำสาป

เมื่อพายุทะเลทรายพัดเข้ามาพร้อมกับการมาของอสูรคำสาป ก็ส่งผลให้คนของเมืองต่างๆ ในชั้นนั้นต้องต่อสู้แลกตายกับอสูรคำสาปทั้งหลาย ท้ายที่สุดประสบความสำเร็จ พ่ายแพ้ จึงต้องถอยร่นไปอยู่ในพื้นที่หลังกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 6

ความอดอยากหิวโหยและอื่นๆ อีกมากมายส่งผลให้ผู้อยู่พหุเริ่มคิดจะเป็นเจ้าเมือง ความผิดพลาดเช่นนี้ทำให้เมืองหนึ่งที่อยู่ในพื้นที่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 5 กับ 6 ถูกอสูรคำสาปยึดครอง ทำให้พายุทะเลทรายพัดเข้ามาได้อีกครั้ง

ความผิดพลาดเช่นนี้เกิดขึ้นเป็นประจำจนเป็นจุดจบของยุคหนึ่งร้อยจ้าวปีศาจแห่งนรก และเข้าสู่ ยุคห้าจ้าวปีศาจแห่งนรก ที่ช่วยกันปกครองห้าเมืองซึ่งอยู่ชั้นใน

ผ่านไปสักพัก เสี่ยงอาหารและสิ่งสำคัญต่างๆ ก็เริ่มร่อยหรอ เนื่องจากประชาชนปีศาจต่างอพยพหลบหนีอสูรคำสาปเข้ามาอยู่อาศัยภายในห้าเมืองนี้

หนึ่งในห้าจ้าวปีศาจแห่งนรกอาสาทำพญายึดเมืองคืนจากอสูรคำสาป เพราะหวัง

ว่าจะมีที่สำหรับเพาะปลูกเพิ่มขึ้น แต่กลับพบความพินาศสิ้น และไม่ได้กลับมาอีกเลย

นับแต่นั้นก็เข้าสู่ ยุคสี่จ้าวปีศาจแห่งนรก ที่ช่วยกันปกครองห้าเมือง

กาลเวลาผ่านไป ความเหนื่อยล้าและกำลังใจที่หมดลงส่งผลให้เมืองภายนอกทั้งสี่ ถูกอสูรคำสาปยึดครอง และเป็นจุดจบของยุคสี่จ้าวปีศาจแห่งนรก แต่เป็นจุดเริ่มต้นของ ยุคหนึ่งร้อยโบสถ์

ปัจจุบันหลงเหลือเพียงเมืองเดียวซึ่งตั้งอยู่ตรงกลาง และยังอยู่รอดจนถึงทุกวันนี้ เพราะนอกเมืองมีกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนสองชั้น ซึ่งแต่ละชั้นช่วยลดพลังอสูรคำสาป กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนหนึ่งชั้นลดพลังอสูรคำสาปลง 80% กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนสองชั้นช่วยลดพลังอสูรคำสาปลง 90%

สมมติอสูรคำสาปมีพลังโจมตีอายุขัย 100 หากโดนกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนหนึ่งชั้นลดพลังก็จะเหลือ 20 แต่ถ้าโดนกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนสองชั้นลดพลังก็จะเหลือ 10

ประการที่ห้า วิธีพิชิตนรก

กรณีนี้จะถือว่าจบนรกได้จริงๆ ต้องทำสองสิ่ง

1. ทาทางยึดเมืองที่ถูกอสูรคำสาปยึดครองกลับคืนมาให้ได้ทั้งหมด ขอแนะนำ ให้เริ่มยึดจากสี่เมืองที่อยู่ใกล้เมืองสุดท้ายเสียก่อน และไปซ่อมแซมกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 3 เพื่อจะได้มีพื้นที่ปกครองที่ปลอดภัย

2. ทาทางคลายคำสาปพายุทะเลทรายให้ได้

แม้จะบอกเป้าหมายชัดเจน เสรากลับไม่บอกวิธีคลายคำสาป แต่เมธัสรู้ว่ นั่นคือปริศนาที่ต้องไขด้วยตนเอง และคิดว่ามีสิ่งอื่นที่น่าจะถามอยู่ “ผมขอถามรายละเอียดปลีกย่อยได้ไหมครับ”

“ถามมาได้เลยคะ” เสราตอบเร็วทันใจ

“เกณฑ์ที่ถือว่ายึดครองเมืองสำเร็จล่ะครับ”

“เป็นคำถามที่ดีคะ” เสราปล่อยแสงเทียนออกมาสองคู่

เฝียะ! แสงเทียนหนึ่งคู่ปรากฏภาพประตูเมืองที่มีคริสตัลหน้าปีศาจดูเหมือนกัน ทั้งเพียงแต่ด้านซ้ายมีสภาพสมบูรณ์ ส่วนด้านขวามีรอยแตกร้าว

“หนึ่งเมืองจะมีประตูติดคริสตัลหน้าปีศาจแบบนี้อยู่สี่ถึงแปดทิศ หากซ่อมแซมรอยร้าวต่างๆ จนหมด ก็จะได้ว่าอาณาเขตศักดิ์สิทธิ์ก็กลับมาทำงาน อาณาเขตดังกล่าวคล้ายๆ กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวน แต่มีประสิทธิภาพต่ำกว่า สามารถลดพลังอสูรคำสาป

ได้เพียง 50% เท่านั้น”

เผียะ! จากภาพเมืองที่อยู่ภายในพายุทะเลทราย พอคิริสตัลหน้าปีศาจที่ประตูต่างๆ ซ่อมเสร็จ ก็มีคลื่นพลังบางอย่างขวางกั้นไม่ให้พายุทะเลทรายพัดเข้าเมืองอีก คลื่นพลังนี้ ปกคลุมทั้งเมือง และแผ่ออกไปนอกเมืองถึงลิบกิโลเมตร

“ถ้าซ่อมแค่คิริสตัลหน้าปีศาจ แต่ไม่ไปตรวจสอบก้อนศิลาปีศาจที่ก่อเป็นกำแพงเมือง...”

เผียะ! แสงเทียนคูที่เหลือค่อยๆ เน้นให้เห็นกำแพงเมืองซึ่งต่อเนื่องเป็นแนวยาว ภาพด้านซ้ายก้อนศิลาปีศาจไม่มีรอยแตกร้าวดูใดๆ เพียงซ่อมแซมคิริสตัลหน้าปีศาจเสร็จ ก็เกิดเหตุการณ์เหมือนที่เห็นก่อนหน้านี้ ส่วนภาพด้านขวาก้อนศิลาปีศาจมีรอยแตกร้าวมั่วซั่ว ซ่อมแซมคิริสตัลหน้าปีศาจเสร็จก็ไม่เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น

“หวังว่าสิ่งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อคุณเมธัสนะคะ”

“การซ่อมแซมคิริสตัลหน้าปีศาจและก้อนศิลาปีศาจล่ะครับ”

“เข้าไปใกล้ๆ แล้วถ่ายทอดอายุขัยให้ค่ะ” เธอตอบสบายๆ

“เท่าไรครับ”

“คิริสตัลหน้าปีศาจสร้างจากอายุขัยหนึ่งล้านวัน หากฟังจริงๆ ย่อมเท่ากับว่าต้องจ่ายค่าซ่อมแซมเป็นอายุขัยหนึ่งล้านวันคะ ส่วนก้อนศิลาปีศาจไม่แพงมาก ทุกๆ ก้อนต้องจ่ายค่าซ่อมแซมเป็นอายุขัย 1 วัน ช่วงที่คิริสตัลหน้าปีศาจทำงานจะไม่มีสิ่งใดทำลายก้อนศิลาปีศาจได้คะ ของสองสิ่งนี้ไม่สามารถสร้าง เพราะแร่ที่ใช้สร้างล้วนถูกนำมาจากที่อื่นและไม่ได้อยู่ในนรก”

“อายุขัยหาได้จากที่ใดบ้างครับ” เมธัสสนใจข้อนี้

“อายุขัยสามารถหาได้จากการสังหารอสูรคำสาปซึ่งเกิดจากคำสาปของผู้ดูแลคะ”

“พายุทะเลทรายคืออะไรกันแน่ครับ”

“มันคือส่วนหนึ่งของคำสาปคะ” เธอตอบ

นอกจากพายุทะเลทรายที่อยู่นอกกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นนอกสุด ยังมีพายุทะเลทรายที่พร้อมอุบัติจากปราสาทที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองของทุกเมือง

ทุกวันปราสาทจะปล่อยอสูรคำสาปออกมา แต่เพราะพวกมันอยู่ในพื้นที่ที่กำแพงศักดิ์สิทธิ์ทำงานจึงถูกลดพลัง เปิดโอกาสให้พวกที่อยู่ภายในเมืองลงมือสังหารอสูรคำสาปเพื่อรับอายุขัยมาใช้สอยในแต่ละวัน ทว่าในปราสาทหรือพื้นที่ที่มีพายุทะเลทรายถือเป็นเขตของอสูรคำสาป ในพื้นที่นั้นๆ กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนไม่อาจลดพลังอสูรคำสาป

กรณีดินแดนในปราสาทจะต้องเสียอายุขัย 1 วันต่อหัวชั่วโมง กรณีดินแดนในพายุทะเลทรายจะต้องเสียอายุขัย 1 วันต่อชั่วโมง

“ยังต้องการรู้อะไรอีกมั้ยคะ” เธอถามพลางมองเมธัส

“กรณีซ่อมแซมคริสตัลหน้าปีศาจและก้อนศิลาปีศาจเสร็จ ใครจะได้เป็นเจ้าของเมืองนั้นครับ”

“ผู้ที่คริสตัลหน้าปีศาจเลือกค่ะ”

“เลือกนี้คือ คนไม่ทำอะไรเลยก็มีสิทธิ์ได้หรือครับ” เรื่องนี้สำคัญมากๆ ในความคิดเมธัส

“ไม่ว่าขนาดนั้นหรือค่ะ อย่างน้อยๆ ก็ดูคนที่ส่งผลต่อการได้เมืองคืนมากที่สุด”
“อ้อ!” เมธัสหายใจโล่งขึ้น เพราะถ้าไม่ได้เมืองจริงๆ ทั้งที่ทุ่มเทแทบตายคงสิ้นหวัง

หน้าดู

“ต้องการรู้อะไรอีกมั้ยคะ”

“มีวิธีพิชิตปราสาทไหมครับ” เขาคาดหวังว่าเรื่องจะง่าย

“มีค่ะ” เธอตอบเสียงใส “วิธีก็คือ เข้าไปสังหารผู้คุมปราสาทนั้นๆ กรณีเมืองสี่ประตู ผู้คุมปราสาทคือราชา กรณีเมืองแปดประตู ผู้คุมปราสาทคือจักรพรรดิ หากพิชิตปราสาทได้จริง ก็จะได้รับอายุขัยต่อวันเป็นค่าตอบแทนจนกว่าเมืองจะแตก และยังได้รับภาษีจากอายุขัยที่ประชาชนในเมืองเสียไปทุกวันค่ะ แต่จะได้ครึ่งเดียวเท่านั้นนะค่ะ ยกตัวอย่างในเมืองมีประชาชนหนึ่งร้อยเอ็ดคน ก็จะได้รับอายุขัย 50 วัน ส่วนเศษจุดห้า บัดลงทุกกรณี”

“เจ้าเมืองมีสิทธิ์ต่างๆ แคนี่หรือครับ”

“ยังมีอีกเยอะแยะค่ะ อย่างสิทธิ์เลือกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ประจำเมือง”

ความสามารถสนับสนุนของสัตว์ศักดิ์สิทธิ์มีทั้งคล้ายกันและแตกต่างกัน บางตนอาจทำให้ค่าสถานะต่างๆ สูงขึ้น 10 วัน บางตนอาจทำให้จ่ายอายุขัยต่อวันลดลง เป็นต้น เนื่องจากสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องใช้อายุขัยทำงานต่อวัน ดังนั้นความสามารถสนับสนุนดีมากเท่าไร สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็กินจุมากเท่านั้น

“พวกผมมีอายุขัยเท่าไรครับ”

“พวกคุณเมธัสตอนนี้มีอายุขัยกันคนละ 30 วันค่ะ นี่เป็นอายุขัยมาตรฐานสำหรับผู้เล่นที่จะเข้าไปในรก ส่วนค่าประสบการณ์ที่เหลือสี่ร้อยล้านล้านล้านล้าน ฉันแปลงให้เป็นอายุขัยแล้วได้สี่ล้านวันค่ะ ถูกจัดไว้ในส่วนอายุขัยกองกลางของโบสถ์แบล็กวูล์ฟ”

หากเมธัสพาพวกฟ้องไปน้อยๆ ย่อมต้องได้รับอายุขัยเพิ่มขึ้น แต่การเดินทางเพียงลำพังโดยไม่มีคนคอยคุ้มครองด้านหลังต้องไม่ดีเป็นแน่แท้

“อ้อ! ของซื้อของขายในนั้นใช้อายุขัยแลกเปลี่ยนนะคะ”

เมธัสเข้าประเด็นหลัก “ผมจะคืนชีพให้เธอซ้ำได้ไหมครับ”

“ฉันคงตอบได้เพียงว่า” เธอถามหน้า “คุณเมธัสกำลังจะได้รับโอกาสช่วยเหลือเธอซ้ำ และโอกาสครอบครองพลังของผู้ดูแล”

“พลังของผู้ดูแล?” เมธัสสงสัย

“จริงๆ ก็ไม่ใช่แค่คุณเมธัสหรอกค่ะ ทุกๆ คนที่ลงไปพบกับคุณเมธัสล้วนมีโอกาสได้รับพลังนี้ พลังของผู้ดูแลสำหรับแต่ละคนจะต่างกันออกไป บางคนเป็นการทำนายสั้นๆ มีโอกาสถูกเพียงเล็กน้อยของเล็กน้อย และไม่ได้เห็นอนาคตทุกเส้นทาง เพราะพลังทำนายที่จะเห็นอนาคตทุกเส้นทางนั้นมีเพียงหนึ่งเดียวที่ทำได้ค่ะ บางคนก็เป็นกรกลินกิน อย่างของฉันคือ สิ่งที่คล้ายหลุมดำ เพียงแต่ดึงดูดอายุขัยของสิ่งมีชีวิตรอบด้านเท่านั้น”

“ขอบคุณสำหรับข้อมูลหลายๆ อย่างครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ว่าแต่พวกคุณทุกคนพร้อมออกเดินทางหรือยังคะ”

“ครับ/ค่ะ” พวกเขาต่างขานรับ แล้วถูกดูดเข้าไปในหลุมดำทันที

โบสถ์เอลโบดิวัลส์

เมธัสยืนอยู่ในโบสถ์ดูสะอาดสะอ้านแห่งหนึ่งซึ่งมีแสงสลัวสาดผ่านหน้าต่าง ฝั่งซ้าย แทนพิธีของโบสถ์มีรูปปั้นของปีศาจสาวแสนสวยตนหนึ่งตั้งอยู่ ด้านข้างรูปปั้นปักป้ายไม้สีขาวสลักอักษรสีทองว่า *เอลโบดิวัลส์* ตามม้านั่งยาวสีน้ำตาลมีปีศาจหลากหลายเผ่าพันธุ์ ประมาณสิบกว่าตนนอนตะแคงห่มผ้าห่มสีเทา

วืง! ลูเทียโพล่มายืนอยู่ด้านขวาของเมธัสด้วยสีหน้ามึนงง เสื้อผ้าของเธอเปลี่ยนเป็นชุดเดรสยาวสีขาวทับด้วยเสื้อกั๊กสีดำ และรองเท้าหนังสีดำ

เมธัสพบว่าตนก็สวมชุดใหม่ เป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวทับด้วยเสื้อโคตยาวสีดำ กางเกงขายาวสีดำ และรองเท้าบูตหนังสีดำ

“คนอื่น ๆ ละ”

“พวกเกรเทลจะทยอยถูกส่งตามมาค่ะ ส่วนพวกที่เหลือ เห็นว่าพวกเราจะต้องมีโบสถ์แบล็กวูล์ฟซะก่อน”

“ทำไมผมถึงจะมีโบสถ์ล่ะ”

“ได้ยินว่าต้องซื้อค่ะ”

แอ๊ด! ประตูโบสถ์เปิดออก เผยให้เห็นหญิงสาวเลอโฉมหุ่นดีสุดๆ ผู้มีผมสีชมพูยาวจดพื้น สวมชุดเดรสกระโปรงยาวเปิดไหล่สีขาวที่เนียนฟู

“ทุกๆ คนคะ อาหารเช้าเสร็จแล้วค่ะ!” สาวผมชมพูร้องบอกเสียงหวานใส

ตุบ! พวกปีศาจที่นอนหลับต่างลุกขึ้นยืน เดินออกไปจากโบสถ์แห่งนี้พร้อมเพรียงกัน บ้างอ้าปากหาว บ้างคลุมผ้าห่ม บ้างก้มทาบสาวผมชมพูอย่างกะลุ่มกะหลือย

ทำให้รู้ว่าเธอชื่อ มิเรว้า

มิเรว้ายืนยิ้มส่งพวกปีศาจออกไปจนหมด แล้วเดินมาหาเม็ธส์ด้วยแวตาคยินดี “พวกคุณจะช่วยร่วมกับฉันหรือคะ”

ด้วยเนตรทิพย์ ทำให้เม็ธส์เห็นค่าสถานะของเธอ **มิเรว้า** (สัตว์ศักดิ์สิทธิ์เผ่าเงือก) **ระดับ P อายุขัย 2 วัน สถานะ ไร่เมือง นับถือ แอสโมเดวิลส์ ความสามารถสนับสนุน** **อารมณ์ดี**

ทั้งเม็ธส์และลูเทียต่างยังไม่รู้จักโลกนี้ดีนักเลยจ้องตากัน ลูเทียส่งสัญญาณว่าเดี๋ยวถามเอง

“เข้าร่วมอะไรหรือคะ”

“ก็เข้าร่วมโบสถ์แอสโมเดวิลส์ไงคะ”

“โบสถ์แอสโมเดวิลส์!” เม็ธส์ยอมจำได้ว่า นี่คือชื่อแท้จริงของเธอ “พวกนั้นคือสมาชิกโบสถ์นี้หรือครับ”

“เปล่าค่ะ!” มิเรว้าก้มหน้า “พวกนั้นคือแขกที่มาเข้าพัก ถ้าไม่ได้แขกพวกนั้น ฉันกับเพื่อนๆ ก็คงไม่มีอายุขัยอยู่ต่อไปถึงวันพรุ่งนี้”

“ฮือ...” ลูเทียที่น้ำตาคลอลเข้าไปกอดมิเรว้า

“คิดค่าพักเท่าไรหรือครับ” เม็ธส์ถาม

“สิบคนรวมกันจ่ายอายุขัย 1 วันค่ะ”

‘เพื่อให้มีชีวิตรอดสินะ’ เม็ธส์อยากรู้ว่า มิเรว้าเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับเธอ “ทำไมคุณถึงมาดูแลโบสถ์แอสโมเดวิลส์ละ”

มิเรว้าเริ่มเล่าว่า ท่านแอสโมเดวิลส์อาสาให้นำทัพออกไปบุกตีเมืองและพ่ายแพ้ แต่ก่อนจะย่อยยับ ได้สั่งให้ห่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ประจำโบสถ์แอสโมเดวิลส์หนีกลับเมือง แล้วเก็บข่าวของต่างๆ เพื่ออพยพสู่เมืองหลวงที่ 1 ซึ่งมีโบสถ์ที่ชื่อไว้อย่างลึกลับ โดยไม่ต้องสนหน้าอินทร์หน้าพรหม เพราะเชื่อว่าเมืองหลวงทั้งสี่ทิศที่ล้อมรอบเมืองหลวงที่ 1 จะต้องแตกในเร็ววัน จากนั้นจึงสั่งเสียว่า

สักวันหนึ่งจะมีคนคนหนึ่งมาช่วยกู้วิกฤต พวกเจ้าที่มีความสวยงามมารองจากข้าวงรักษาเนื้อรักษาตัวให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง และอยู่รอดจนกว่าจะถึงวันนั้น เพื่อจะได้กลายเป็นของบรรณาการแก่นายท่านของข้าที่จะลงมาเยือนและกลายเป็นเจ้านรกที่แท้จริง

เม็ธส์ลอบขำในใจ ‘เธอขำนี้ไม่ว่าจะร่างจริงหรือร่างจำลองก็แสนจริงจริง’

มิเรว้ามีสีหน้าหนักแน่น “ถึงตลอดเวลาที่ผ่านมามีฉันกับเพื่อนๆ จะดี तरहอย่างยาก

ลำบาก แต่ก็ไม่เคยคิดขัดคำสั่งท่านแอสโมดิวิส ไม่ยอมให้โบสถ์แห่งนี้ตกไปเป็นของผู้ใด และไม่ยอมไปเป็นผู้หญิงของใครๆ ที่พร้อมจ่ายอายุขัยจำนวนมากเพื่อให้ได้ครอบครองพวกฉันหนึ่งร้อยปี”

‘หลอกลูกน้องให้ดูแลโบสถ์สินะ’ เมธัสคิด แล้วพูดอย่างจริงจัง “ไหนๆ ผมก็มาแล้ว ผมขอโบสถ์นี้เลยได้ไหมครับ”

“เอ!” มิเรว้าถอยหลัง “แต่คุณเป็นมนุษย์ไม่ใช่เทรอกะ มนุษย์ไม่เคยได้เป็นผู้ควบคุมโบสถ์นะคะ” จู๊ๆ มิเรว้าก็สัมผัสได้ถึงบางสิ่ง จึงรีบเข้าไปจับหน้าอกซ้ายของเมธัส “ในนี้มีจิตส่วนหนึ่งของท่านแอสโมดิวิส ว่าคุณจะเป็นนายท่าน”

“ใช่แล้ว”

เมธัสตอบยังไม่ทันสิ้นเสียง มิเรว้าก็โผล่เข้ามาในอ้อมอกดูจุกสาวตัวน้อยเจอพอ แล้วร้องไห้เพื่อระบายความอัดอั้นตันใจที่มีมานาน

“รอมานตลอดเลย รอมานานจริงๆ กว่าจะได้เจอคนที่ใช่ ก่อนหน้านี้มีคนชั่วเข้ามาหลอกนับครั้งไม่ถ้วน แต่เพราะเพื่อนรู้ทัน ฉันเลยไม่ทำให้ท่านแอสโมดิวิสผิดหวัง!”

เมธัสซັกสนใจ “พวกเขาหลอกคุณได้อย่างไร”

มิเรว้ารับรายงานอย่างจริงจัง “พวกเขาบอกเราว่า ที่ไม่มีอะไรเชื่อมโยงกับท่านแอสโมดิวิส เพราะท่านแอสโมดิวิสได้สลายไปแล้ว หลงเหลือไว้เพียงคำสั่งเสีย จากนั้นก็มักพูดเรื่องที่ท่านแอสโมดิวิสมักกระทำ”

เมธัสยิ้มแห้งๆ ‘ของแบบนี้อ่านเอาจากข้อมูลก็ได้ เทเรซาเลี้ยงสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ใส่ชื่อไว้หลอกใช้งานสินะ’

เกรเทลโผล่มาสั่งเกตสถานที่ค่อยถาม “พวกเราอยู่ในโบสถ์เทรอกะ”

“ครับ” เมธัสตอบ ก่อนจะส่งเนตรสายลับออกไปดูอาณาเขตที่ติด

ว๊ิง! ภาพเผยให้เห็นว่าโบสถ์แห่งนี้มีพื้นที่ประมาณยี่สิบไร่ กำแพงศิลา มีรูปปั้นแอสโมดิวิสแบบเอสตีที่ดูน่ารักยืนยิ้มร่าเจิง ใช้มือซ้ายทำสะเอว มือขวาชี้ไปเบื้องหน้า ตั้งอยู่ด้านบนเป็นช่วงๆ กำแพงศิลาสีขาวด้านหนึ่งดูใหม่กว่าด้านอื่นราวกับเพิ่งสร้างเสร็จมาไม่กี่วัน ประตูทางเข้าออกเป็นประตูเลื่อนโลหะสีน้ำเงิน

พื้นที่ส่วนใหญ่ถูกใช้ไปกับแปลงเกษตร ผักนานาชนิดได้รับแสงสว่างจากบนฟ้าผ่า ด้วยเหตุนี้เมืองนี้ไม่มีพายุทะเลทรายปกคลุม บ่งบอกว่ากำแพงศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองชั้นยังแข็งแรงดี

ที่แปลงเกษตรมีสาวสวยผมดำเกล้าเป็นมวย สวมเสื้อและกระโปรงยาวสีดำ สูง

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนต์เมตร กำลังเก็บเกี่ยวผลผลิตต่างๆ ลงตะกร้า มิเรราบอกว่าเธอคนนี้คือ สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ปีศาจแมงมุมชื่อ ชิรูรุ

ใกล้ประตูทางเข้าออกมีโรงอาหารพอสำหรับห้าสิบคน และมีหญิงสาวสะคราญโฉมผมสีแดงยาวจดเอว สวมชุดเดรสเกาะอกกระโปรงสั้นสีชมพู สูงหนึ่งร้อยหกสิบแปด เซนต์เมตร กำลังเสิร์ฟอาหารให้เหล่าปีศาจที่เพิ่งตื่นนอน มิเรราบอกว่าเธอคนนี้คือ สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ซัคคิวบัสชื่อ ชิซาระ

พวกเธอต้องจ่ายค่าเช่าที่รายเดือนให้กองกลาง เพื่อไว้ใช้ซ่อมแซมคริสตัลหน้าปีศาจที่กำแพงศักดิ์สิทธิ์ชั้นนอกสุดของตอนนี้

ค่าเช่าที่ขึ้นอยู่กับเนื้อที่ทั้งหมดและทำเล ยิ่งอยู่ใกล้ปราสาทที่เป็นศูนย์กลางของเมืองและถือเป็นทำเลทองยิ่งแพง เพราะแค่เปิดหน้าต่างก็ยิงธนูสังหารอสูรคำสาปที่ออกมาจากปราสาทได้ทันที ที่นี้จัดว่าถูก เนื่องจากอยู่ห่างไกลจากปราสาทจนเกือบถึงกำแพงเมืองทิศตะวันตก ราคาคือ เนื้อที่ยี่สิบไร่ จ่ายอายุขัยวันละ 20 วัน จึงตกเดือนละ 600 วัน

รายรับหลักของพวกเธอคือ ค่าที่พัก (ได้รับอายุขัยวันละ 3 วันต่อลูกคำสามสิบคน) ค่าอาหารมื้อเช้า กลางวัน และเย็น (ได้รับอายุขัยวันละ 30 วันต่อลูกคำสามสิบคน) ค่าผลผลิต (ขายเป็นตะกร้า ตะกร้าละอายุขัย 2 วันขายให้ลูกคำร้านอาหารสิบห้าแห่งรวมได้อายุขัยวันละ 60 วัน) ค่าอสูรคำสาป (สัตว์ศักดิ์สิทธิ์แวมไพร์ชื่อ วิราเรีย กับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์แมวป่าชื่อ คิวรี่ ออกไปล่า รวมได้อายุขัยวันละ 100 วัน) ดังนั้นในหนึ่งเดือนจะได้อายุขัยประมาณ 5,790 วัน

รายจ่ายหลักของพวกเธอคือ ค่าที่ดิน (จ่ายอายุขัยวันละ 20 วัน) ค่าดำรงชีวิต (จ่ายอายุขัยวันละ 5 วัน) ค่าอุปกรณ์ซ่อมแซมสถานที่ (จ่ายอายุขัยวันละ 3 วัน) ค่าซ่อมแซมอาวุธ (จ่ายอายุขัยวันละ 2 วัน) ค่ารักษาโบสถ์ (จ่ายอายุขัยวันละ 50 วัน ถ้าไม่จ่าย รูปปั้นแอสโมดีวส์จะหายไปตลอดกาล) ค่าน้ำ (จ่ายอายุขัยวันละ 5 วัน ถ้าไม่จ่ายจะไม่เปิดให้ใช้) ค่าฟืน (จ่ายอายุขัยวันละ 5 วัน ถ้าไม่จ่ายจะไม่มาส่งอีก) ค่าปุ๋ยพิเศษสำหรับเร่งให้พืชออกผลทุกวัน (จ่ายอายุขัยวันละ 20 วัน) ดังนั้นในหนึ่งเดือนจะจ่ายอายุขัยประมาณ 3,300 วัน ด้วยเหตุนี้ ในหนึ่งเดือนจะมีอายุขัยสะสมเฉลี่ยประมาณ 2,490 วัน

เม็กซ์แปลกใจเรื่องค่ารักษาโบสถ์ “ใครเก็บค่านี้อะ?”

“พวกเราต้องมอบให้แก่รูปปั้นค่ะ เพื่อที่รูปปั้นท่านแอสโมดีวส์จะไม่หายไปจริงๆ เพราะผู้สาปพวกเราเคยบอกว่า วันใดก็ตามที่พวกเจ้าหาทางคลายคำสาปนี้ได้ วันนั้นรูปปั้นที่เหลืออยู่ทุกชิ้นจะปลดปล่อยผู้สูญเสีย”

“หากไม่มอบให้ล่ะ”

“ท่านแอสโมดิวิล์ก็จะไม่ได้กลับมา หลายโบสถ์ที่ไม่อาจเก็บรักษารูปปั้นอื่นๆ ไว้ได้ ก็ต้องตัดใจ อย่างฉันและเพื่อนๆ ก็ต้องตัดใจปล่อยรูปปั้นพวกพ้องคนสำคัญไปจนหมด หลงเหลือเพียงท่านแอสโมดิวิล์

“ช่วงแรกกิจการของพวกเขายังไม่มั่นคง แต่หลังจากผ่านมานานมากๆ น่าจะเกินสามแสนปีแล้วมั้งคะ กิจการก็มั่นคงขึ้น แต่บางทีก็ได้กำไรน้อยกว่านั้นะคะ หรือบางเดือนอาจขาดทุน เพราะลูกค้าที่เข้ามาพักตายยกกลุ่ม เจ้าของร้านอาหารต่างๆ ปิดกิจการ เพราะลูกค้าของเขาตายเช่นเดียวกัน ดังนั้นพวกเราจึงไม่ค่อยมีอายุขัยเก็บมากสักเท่าไร

“อายุขัยที่สะสมได้สิบล้านเศษ พวกเราพร้อมมอบให้นายท่านคะ แต่ไม่ได้เก็บไว้ที่ฉันนะคะ ทุกคนลงความเห็นมาให้เก็บไว้ที่วิราเรียซึ่งเจ้าเล่ห์ที่สุดในกลุ่มจะดีกว่า”

เมธัสเริ่มเข้าใจ “ันตอนนี่ผมขอเป็นผู้ควบคุมโบสถ์เลยได้ไหม”

มิเรว่ล่าสยหน้า “ต้องรอให้ครบทั้งห้าคนก่อนคะ พวกเราตัดสินใจกันแล้วว่า จะเก็บสิทธิ์กันไว้คนละส่วน หากคนใดคนหนึ่งเจอใครมาข่มขู่ข่มขู่ พวกมันก็จะได้ไม่ครบ”

“ทำไมถึงไม่มีใครอยากเข้าร่วมโบสถ์นี้ล่ะ”

“พวกเราرونายท่าน คนอื่นเลยเป็นผู้ควบคุมโบสถ์ไม่ได้คะ แต่คนที่เข้ามามักอยากเป็นผู้ควบคุมโบสถ์ หรือไม่ก็อยากให้มีผู้ควบคุมโบสถ์ ทำให้ไม่ได้ตั้งใจและออกไปกันหมด ส่วนใหญ่จะบอกว่า พวกข้าไม่ยอมมาอยู่แบบไร้อนาคตหรอกนะ” มิเรว่ก้มหน้าด้วยความหดหู่ “ในที่ประชุมสภาหนึ่งร้อยโบสถ์ เพราะพวกเราไม่มีผู้ควบคุมโบสถ์ จึงไม่ค่อยมีบทบาท ได้แต่นั่งรับฟังเพียงอย่างเดียว หากไม่มีรูปปั้นท่านแอสโมดิวิล์ พวกเราคงถูกลดระดับจากโบสถ์ไปเป็นเต็นท์นักรบแทนแล้วคะ”

เมธัสเหลือบเห็นแกรเซียโผล่มาด้อมๆ มองๆ แล้วเดินไปนั่งหลับใกล้เกรเทล รู้สึกว่าพวกเธอจะตื่นตื่นเรื่องการปลดผนึกเทพอสูรเบลนาเทียมมากฯ จนไม่ได้หลับไม่ได้นอน จากนั้นแกรแฮมที่ตามเข้ามา ก็ไปนอนหนุนตักพี่สาวคนเล็ก พอเจอพี่สาวคนโตจ้อง เลยย้ายไปนอนที่ม้านั่งตัวอื่น

ลูเกียเห็นมิเรว่ร้องไห้ไม่เลิกก็เดินมา “คุณเมให้ฉันปลดเธอเถอะคะ เพราะคุณเมไม่ปลดซะที แถมยังถามโน่นนี่โดยไม่แยแสเลย”

“อ้าว! น้ำตาแห่งความดีใจไม่จำเป็นต้องเก็บนี่นา” เมธัสเห็นลูเกียจึงมาด้วยสายตาเย็นชาจึงรีบส่งมิเรว่เข้าไปในอ้อมกอดลูเกีย “ผมออกไปเดินเล่นหน่อยนะ”

“ฉันไปด้วยคะ”

เมธัสมองมิเรวที่เอื้อมมือมาทางเขาค่ายเด็กติดพ่อ แต่ถูกลูทียลากไปหนึ่ง แล้วให้นอนหนุนตักแบบที่ทำกับเขาในหลายครั้งที่ผ่านมา อันที่จริงคงต้องบอกว่าเป็นครั้งแรกไม่ถ้วน แต่ตักนั้นช่วยลดความเครียดได้ดีจริงๆ นอนที่ไรคิดคำตอบดีๆ ออกทุกที จากนั้นเขาก็เปิดหน้าจอสถานะ

ผู้เล่นภารกิจ เมธัส อายุขัย 30 วัน ระดับ Z (ต่ำสุด) พลังโจมตีอายุขัย 10 พลังป้องกันอายุขัย 5 ความเร็วอายุขัย 1 ค่าเหนื่อยล้า 10 ความอึด 10 ต้องใช้อายุขัย 10,000 วัน จึงจะเลื่อนสู่ระดับ Y

ค่าสถานะยังต้องรวมวิวัฒนาการร่างกาย 100 และอีก 308 จากทักษะพิเศษ แก่นชีวิตสายฟ้าวิวัฒนาการขั้นหนึ่งร้อย แก่นแห่งวิญญาณวิวัฒนาการขั้นหนึ่งร้อย และแก่นแห่งมานาวิวัฒนาการขั้นหนึ่งร้อยแปด

สิ่งที่ทุกคนมีเหมือนกันคือ วิวัฒนาการร่างกาย 100 ส่วนแก่นแห่งวิญญาณนั้น เมธัสกับลูทียเท่านั้นที่มี แก่นแห่งมานาคอนที่มีคือ เมธัส คิราร่า และลูทีย เนื่องจากคนที่เหลือล้วนสังหารสัตว์อสูรหมอกหายณะระดับคิงไม่ครบหนึ่งร้อยแปดสถานะที่ ทำให้ไม่มีแก่นแห่งมานา ส่วนลูทียนั้นเชื่อมโยงกับเมธัส เลยได้รับแก่นแห่งมานาไปโดยปริยาย

เมธัสลองใช้ความสามารถโลหะดำ *อมตะ* หน้าจอหนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาเขียนว่าไม่ต้องเสียอายุขัยของวันนี้ อายุขัยที่พวกเขาทั้งหมดห้าสิบห้าคนต้องจ่าย หักลบกับผู้มีโลหะดำทั้งหมดคน เหลืออายุขัยที่ต้องจ่ายต่อวันเพียง 49 วัน ดาบแกรนด์ดึกแบล็กวูล์ฟ (วิวัฒนาการ 100) มีพลังโจมตีอายุขัย 10,000 ฝาคลุ่มแกรนด์ดึกแบล็กวูล์ฟ (วิวัฒนาการ 100) มีพลังป้องกันอายุขัย 10,000

เมธัสออกจากโบสถ์มามองสภาพรอบด้านด้วยตาตนเอง พอเพ่งมองสิริรุก็เห็น ค่าสถานะของเธอ **สิริรุ** (สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ปีศาจแมงมุม) **ระดับ P อายุขัย 2 วัน สถานะ ไร้เมือง นับถือ แอสโมดิวิล์ ความสามารถสนับสนุน** กับดัก

ด้านหลังเธอคล้ายมีละอองแสงเคลื่อนออกไปเป็นขบวนแมงมุมเก็บผลผลิตต่างๆ จากแปลงเกษตร

‘ความสามารถอะไรกันนะ’ เมธัสเดินเข้าไปใกล้เพื่อทักทาย “สวัสดีครับ”

สิริรุหันมองต้นเสียด้วยสีหน้าสงสัย “ต้องการซื้อผลผลิตให้ติดต่อมิเรวานะคะ แต่ถ้าจะทำสัญญาต้องรอวิราเรียกกลับมาก่อน เพราะเธอเป็นคนเดียวในกลุ่มของพวกเราที่เชี่ยวชาญในหลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะกฎของโบสถ์”

“ผมไม่ได้มาติดต่อกับ”

“ถ้าเช่นนั้นคงมาจีบฉัน คำตอบคือ ไม่ทุกกรณี เพราะฉันรอนายท่านของท่าน แอสโมดิวัลล์เท่านั้น”

“ผมแค่อยากถามว่า ละอองแสงที่คล้ายๆ ฟ้าของแมงมุมนั่นคืออะไรเท่านั้นครับ”

“คุณไม่รู้จักพลังแห่งวิญญาณหอคอย” ชิรุรุมีสีหน้าสงสัย พอเมธัสผงกศีรษะ เธอก็อธิบาย “ทุกสิ่งมีชีวิตจะมีพลังแห่งวิญญาณของมัน อย่างฉันคือ สิ่งที่คล้ายๆ แมงมุม สามารถใช้ในการต่อสู้และงานจิปาคะต่างๆ ได้มากมาย แต่ก็ไม่ใช่ปีศาจแมงมุมทุกคนจะมีพลังนั้นะคะ บางรายก็เป็นพลังควบคุมธาตุใดธาตุหนึ่งหรือทุกธาตุ”

“ไม่ต้องเสียอายุขัยหอคอยครับ”

“นี่เป็นพลังแห่งวิญญาณ โหมดที่ใช้ในชีวิตประจำวันจะดึงอายุขัยที่ต้องเสียไปในวันนั้นๆ มาใช้งานค่ะ แต่ถ้าใช้เกินสิบสองชั่วโมงต่อวันจะต้องเสียอายุขัยเพิ่ม 1 วันทันที”

“แล้วยังมีโหมดอื่นๆ อีกไหมครับ”

“ก็มีโหมดต่อสู้ ใช้อายุขัยราวๆ 1 วันต่อการโจมตีสิบครั้ง และโหมดฝึกฝน ใช้อายุขัยราวๆ 1 วันต่อการโจมตีหนึ่งร้อยครั้ง”

“แบบนี้ผมใช้โหมดฝึกฝนต่อสู้ก็ได้ครับ”

ชิรุรุส่ายหน้า “ไม่ได้หอคอย โหมดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พลังโจมตีอายุขัย พลังป้องกันอายุขัย และความเร็วอายุขัยเหลือ 1 ส่วนโหมดฝึกฝน พลังโจมตีอายุขัย พลังป้องกันอายุขัย และความเร็วอายุขัยเหลือ 5 หากอสูรคำสาปไม่ได้บาดเจ็บหนักๆ หรือโง่จริงๆ คงไม่มีทางโจมตีโดน ต่อให้โดนก็ไม่มีความเจ็บเข้า ยกเว้นจะมีศาสตราดัจ ซึ่งมีความแพงมาก”

“สัตว์ศักดิ์สิทธิ์กับปีศาจทั่วไปแตกต่างกันยังไงครับ”

“ตรงนั้นค่ะ” ชิรุรุหันหลัง เผยให้เห็นหลังคอกที่มีสัญลักษณ์แมงมุมสีทอง “พวกเราแยกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์และปีศาจด้วยสิ่งนี้ค่ะ ผู้เกิดมามีสัญลักษณ์ที่หลังท่ายทอยเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ส่วนพวกไม่มีก็เป็นปีศาจทั่วไปค่ะ”

“ขอบคุณสำหรับข้อมูลครับ” เมธัสค้อมศีรษะให้ก่อนจะเตรียมตัวเดินจากไป

“ไม่เป็นไรค่ะ” ชิรุรุยิ้มพลงยื่นมือขวา “เพราะไม่ได้ให้ฟรีๆ วิชาเรียงสั่งไว้ว่าทุกคำถามให้คิดอายุขัย 1 วัน จะได้ไม่มีผู้ชายหน้าหม้อมาหลอกถามเพื่อสนทนาอีกต่อไปค่ะ ดังนั้นคุณถามมาห้าคำถาม ก็ต้องจ่ายอายุขัย 5 วันนะค่ะ”

“ครับๆ แต่จ่ายยังไง”

“ยื่นมือขวามาลิคะ” ชีรูคู่อนใส่ เพราะคิดว่าเมธัสเป็นจอมกะล่อนกะไม่จ่ายอายุขัย เมธัสแตะมือของชีรูรู พบว่าเกิดหน้าจอละเอียดเปลี่ยน จึงจ่ายอายุขัยไปให้ 5 วันทันที “วันหลังอย่ามาแกล้งโง่ถามเรื่องพื้นฐานอีกนะคะ และขอขอบคุณที่หลงชอบฉันจนยอมจ่ายอายุขัย 5 วันค่ะ”

เมธัสยิ้มแห้งๆ “ผมไม่รู้ว่าจะต้องจ่ายครับ”

“บ้ายักไว้หน้าทางเข้าค่ะ” ชีรูรูมองเขาด้วยแววดาจับผิด “รีว่าคุณเป็นพวกป็นกำแพงเข้ามาคะ! วันหลังอย่าทำแบบนี้อีกนะคะ เพราะการป็นกำแพงเข้าบ้านคนอื่นไม่ใช่เรื่องดี”

เมธัสโดนเอ็ดไปเกือบครึ่งชั่วโมงค่อยเดินไปยังโรงอาหาร เห็นชิซาระกำลังปล่อยละอองแสงออกมาจากทั่วร่างเป็นเส้นด้ายเชื่อมไปยังร่างละอองแสงนับสิบ พอเพ่งมองเธอก็เห็นค่าสถานะ **ชิซาระ** (สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ซัคคิวบัส) **ระดับ P อายุขัย 2 วัน สถานะ** ไร้เมือง **นับถือ** แอสโมดีลส์ **ความสามารถ** ฝนสนุน ผันตี

บางร่างของชิซาระนำอาหารไปเสิร์ฟตามโต๊ะต่างๆ ลูกค้าเหลือไม่กี่คน เพราะส่วนใหญ่กินเสร็จแล้ว บางร่างกำลังเก็บของบนโต๊ะเข้าไปล้างในห้องครัว บางร่างก็กำลังทำความสะอาดทั้งโต๊ะและพื้นที่ แต่จู่ๆ มีร่างหนึ่งเดินมาด้านหน้าเมธัส

“ตอนนี้โรงอาหารช่วงเช้าใกล้ปิดแล้วจึงไม่รับทำอาหารตามสั่ง เหลือเพียงอาหารทั่วไปที่ทำเตรียมไว้และมีความเย็นระดับหนึ่ง เพราะทำตั้งแต่ตอน 5.00 นาฬิกา หากอยากกิน เชิญหยิบจานและเลือกตักได้เลยคะ อายุขัย 1 วัน สามารถกินได้สามจาน จะกินเช้ากลางวัน และเย็น หรือจะกินมื้อเดียวสามจาน หรือสองมื้อรวมกันสามจานก็เชิญตามสะดวก แต่ถ้าตักไปกินแล้วเหลือ ทางเราจะปรับตามน้ำหนักนะคะ น้ำหนักหนึ่งร้อยกรัมจะคิดอายุขัย 1 วัน น้ำหนักหนึ่งกิโลกรัมจะคิดอายุขัย 10 วัน นี่เป็นวิธีของวิราเรียที่ทำให้ไม่มีใครมากลั่นแกล้งโรงอาหารของเราอีกเลย”

เมธัสรู้สึกว่าการผ่านอะไรมาเยอะมากๆ แต่ก็คงโทษไม่ได้ ในยุคที่ทุกคนต้องเสียอายุขัย การโจมตีแหล่งทำกินของคนอื่นเพื่อให้แหล่งทำกินของตนเองรอดนั้นเป็นเรื่องธรรมดาของพวกสิ้นคิด สิ้นคุณธรรม และสิ้นความถูกต้องในชีวิต

“ยังต้องการกินอาหารมั๊ยคะ ถ้าต้องการ ช่วยจ่ายล่วงหน้าเป็นอายุขัย 1 วันด้วยคะ เพราะทางเราชี้แจงจ้ะตามพวกซัคดาบ”

เมธัสจ่ายอายุขัย 1 วันให้ชิซาระแล้วเดินไปตักอาหารมาชิม ก็ได้รับรสชาติแสนธรรมดาสมเป็นลูกน้องของเหล่าที่ไร้ฝีมือการทำอาหาร หลังจากกินอาหารจานหนึ่งหมด

ก็ลองเดินไปกินอาหารจานสองและสามต่อเพื่อจะได้ชิมทุกสิ่งทุกอย่าง พอกินจนเสร็จ ร่างละอองแสงของชิซาระก็เดินมาอยู่เบื้องหน้า

“กินเสร็จแล้วใช่ไหมคะ ฉันจะได้เก็บโต๊ะ ล้างจาน ปิดโรงอาหารตอนเช้า และนำอาหารที่เหลือไปบริจาค แล้วก็จะได้ช่วยชิซุรุเก็บผลผลิตและโรยปุ๋ยพิเศษ ก่อนจะกลับมาเตรียมทำอาหารกลางวันต่อ หลังจากนั้นก็นวนลูบเดิมนๆ ช่วงบ่าย จนถึงตอนทำอาหารเย็นคะ หลังจากนั้นอย่าแกล้งกินอาหารนานๆ เพื่อจะได้อยู่กับฉันอีกนะคะ เพราะว่าฉันสายไม่ได้เด็ดขาด เมื่อรู้ความผิดแล้ว ก็จ่ายอายุขัย 10 วันมาด้วยข้อหาหนึ่งมอง นี่เป็นคำสั่งของวิราเรีย”

“ผมแค่อยากลองชิมอาหารเอง”

“ไม่เห็นป้ายหน้าทางเข้าที่นี่หรอกคะ ไม่ว่าจะอยากลองชิมหรือไม่ แต่ถ้าทำให้โรงอาหารเปิดบริการเลยเวลา ย่อมต้องจ่ายเพิ่มทุกๆ นาที่ที่เกินไป ตอนนี้อยู่มาเกินนาทีเศษก็ต้องจ่ายอายุขัย 10 วัน รีบๆ จ่ายและไปซะก่อนจะโดนเก็บเป็น 11 12 13...แงง!” ชิซาระทำหน้าที่ขู่วัวัญให้กลัว

“ครับๆ” เมธัสอยากบอกชิซาระว่า ชูด้วยหน้าสวยๆ แบบนั้นคงไม่มีใครกลัว แต่ก็ยอมจ่ายอายุขัยไปอีก 10 วันโดยดี ‘เหลืออายุขัยแค่ 14 วันแล้ว นี่ขนาดยังไม่ได้เดินออกนอกเขตเลยก็เสียอายุขัยไปมากมายแล้ว นรกช่างอยู่ยากจริงๆ’

เมื่อออกจากโรงอาหาร เขาก็เดินไปต่อมๆ มองๆ เหล่าปีศาจที่กำลังกางแผนที่เพื่อออกไปยืนอยู่ตรงกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 เพื่อจะได้โจมตีอสูรคำสาปที่เข้ามาในระยาสิบกิโลเมตร

การทำงานของกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนแบ่งเป็นสองส่วน

หนึ่ง ภายในพื้นที่ กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนจะทำงานครอบคลุมทั้งหมด

สอง ภายนอกพื้นที่ กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนจะทำงานครอบคลุมยี่สิบกิโลเมตรรอบกำแพง

กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 1 และ 2 อยู่ห่างกันสิบกิโลเมตร จึงมีพื้นที่ซ้อนทับกันอยู่สิบกิโลเมตร ทำให้สามารถลดพลังคำสาปลง 90%

บนกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 แต่ละจุดต้องจ่ายอายุขัยครึ่งหนึ่งที่ได้รับมาให้ส่วนกลางเพื่อใช้ซ่อมแซมคริสตัลหน้าปีศาจ รายได้ต่อวันจึงเหลือเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น ทุกๆ จุดจะมีผู้คุมของส่วนกลางที่มีพลังแห่งวิญญูณคอยจดบันทึกว่าลูกคำทำนใดฆ่าเหยื่อตนใดไปได้อย่างไรบ้างอย่างแม่นยำ หากโง่งจะถูกปรับเป็นอายุขัย 2 เท่าจากที่

ได้รับมา ซึ่งมีแตกต่างกับโทษประหารชีวิตสำหรับผู้มีอายุขัยหลงเหลือน้อยนิด

นี่คือระบบที่กาลเวลากว่าสามแสนปีสรรค์สร้างขึ้นอย่างแท้จริง

หากกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 3 ทำงาน ก็จะทำให้ค่าสภาพที่อยู่ภายในพื้นที่ของกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 1 และ 2 เหลือพลังเพียง 1% และไม่สามารถลดลงกว่านี้อีกแล้ว

ปีศาจหนูเดินเข้ามาหาแม็คส “น้องชายดูอ่อนๆ น่าจะระดับ Z สนใจไปเป็นเด็กเก็บของให้พวกพี่ๆ ไหม?”

เด็กเก็บของคือ อาชีพเก็บสิ่งที่ตกลงมาจากอสูรคำสั่ง

เวลาอสูรคำสั่งตายจะแปรเปลี่ยนเป็นละอองแสงเข้าสู่ร่างผู้สังหารเพื่อให้อายุขัยส่วนร่างกายจะแตกสลายสู่มตกเป็นสิ่งของ เช่น เนื้อ แร่ อวูร เป็นต้น บ้างก็ไม่ให้ บ้างก็ให้ เด็กเก็บของมีหน้าที่ไปเก็บของพวกนั้นมา โดยมีรายได้อายุขัย 1 วันต่อวัน แต่ถ้าเก็บของไม่ทันหรืออื่นๆ อีกมากมาย ก็อาจไม่ได้รับค่าตอบแทน รวมถึงมีสิทธิ์ถูกอสูรคำสั่งสังหารด้วย

“ได้สิ” แม็คสคิดอย่างไรก็ว่าง จึงสมควรเรียนรู้นรกแคบๆ ชุมนี้

กลุ่มนักรบที่มีปีศาจหนูเป็นผู้นำขึ้นรถม้าส่วนตัวเพื่อเดินทางไปทำงานวันนี้ โบสถ์แอสโมดีวีสตั้งอยู่ใกล้ทางออกทิศตะวันตกของเมืองหลวงที่ 1 มาก แต่ไม่กี่นาที รถม้าก็แล่นผ่านประตูเมือง

ระยะห่างระหว่างกำแพงเมืองหลวงที่ 1 กับกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 1 คือ หนึ่งร้อยกิโลเมตร ทำให้มีพื้นที่ใช้สอยมากพอควร พื้นที่สามในห้าเป็นอาคารบ้านเรือน ส่วนที่เหลือเป็นแปลงเพาะปลูกทางการเกษตรที่มีธงปักแบ่งเขตอย่างเป็นระเบียบ ปัจจุบันเจ้าของพื้นที่เขตนี้คือ แก์ลิปเก้าโบสถ์และหนึ่งพันเต็นท์นักรบ ส่วนโบสถ์แอสโมดีวีสไม่มีพื้นที่ในเขตนี้

ระหว่างทางที่รถม้าแล่นไปยังกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 1 พวกปีศาจหนูได้ชักชวนปีศาจหนู่มสาวที่ยืนอยู่สองฟากถนนให้มาเป็นเด็กเก็บของ พวกปีศาจที่โดนชวนมีทั้งเคยทำงานให้และไม่เคย พวกนั้นต่างก็รีบมารับอุปกรณ์พื้นฐานแบบเดียวกับที่แม็คสถืออยู่ในตอนนี้ นั่นคือตะกร้าสานสะพายหลัง และที่คิปลิโหะ

เมื่อเด็กเก็บของขึ้นรถม้าจนครบ รถม้าก็แล่นต่อไปแบบไม่หยุด เพราะถนนหลักของที่นี่มีรูปแบบเข้าห้าเลน ออกห้าเลน สองเลนที่อยู่ด้านขวาสำหรับพาหนะความเร็วสูง

ไม่จอดระหว่างทาง หากอยากจอดจะต้องเปลี่ยนไปยังสองเลนซ้าย ส่วนเลนตรงกลางเป็นที่เปลี่ยนเลนเข้าออก

เมื่อผ่านประตูเมืองของกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 1 ก็ต้องวิ่งไปไกลอีกสิบ กิโลเมตร ถึงจะเข้าสู่กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 พื้นที่แถวนี้มีอาคารบ้านเรือนมากมาย แต่ละหลังประดับประดาด้วยธงสีขาวยลิบทอง ซึ่งกึ่งกลางเป็นภาพจ้าวปีศาจตนอื่นๆ แบบเอสตีบงบอกว่าบ้านหลังนั้นเป็นของโบสถ์ของจ้าวปีศาจตนนั้นๆ นั่นเอง

รถม้าแล่นผ่านอาคารชั้นเดียวดูซ่อมแซมหลังหนึ่งที่ประดับธงโบสถ์เอสโมติวล์ ไม่มีใครอยู่ภายในนั้น ประตูทางเข้ามีโซ่เส้นใหญ่คล้อง หน้าต่างและสวนอื่นๆ ที่เป็นกระຈก ล้วนโดนไม้ปิดจากภายนอกคล้ายป้องกันพายุมาเยือน ที่ประตูแขวนป้ายไม้เขียนว่า หากต้องการติดต่อใดๆ ขอให้ไปที่โบสถ์เอสโมติวล์

ถัดจากอาคารพวกนี้ออกไปมีอาคารประดับธงสีขาวยลิบเงินซึ่งบงบอกว่าเป็นจริง เต็มที่หนักบ มีสัญลักษณ์แปลกๆ บ้างดาบ บ้างโล่ บ้างมีภาพสิงโตอยู่ตรงกลาง

เมื่อดูคร่าวๆ เมธัสก็รู้ว่าพื้นที่ชั้นในเป็นของหนึ่งร้อยโบสถ์ ส่วนพื้นที่ชั้นกลางเป็นของหนึ่งพันเต็นท์หนักบ ถัดออกไปเป็นพื้นที่ที่กำลังก่อสร้างอาคารต่างๆ มากมาย และยังไม่มีธงใดประดับ

พื้นที่เขตนี้มีอาคารบ้านเรือนและแปลงเกษตรอย่างละครึ่ง หากไม่นับอาคารของโบสถ์เอสโมติวล์ที่ปิดสนิท อาคารของโบสถ์อื่นๆ และอาคารของเต็นท์หนักบล้วนมีผู้คนพลุกพล่าน บางส่วนเพิ่งกลับมาพร้อมเด็กเก็บของที่สวมชุดขององค์กรนั้นๆ บางส่วนก็เพิ่งเดินออกไปพร้อมเด็กเก็บของที่สวมชุดขององค์กรนั้นๆ

จำนวนบุคลากรที่มากมายมหาศาลขนาดนี้คงเป็นสิ่งที่ช่วยให้กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 อยู่รอดจนถึงปัจจุบันนั่นเอง

เอี้ยด! รถม้าที่วิ่งห้อมมาตลอดเข้าไปจอดยังอาคารด้านซ้ายมือที่มีธงโบสถ์ลูซิเฟอร์ แล้วปีศาจหนูก็เดินลงไปทักทายปีศาจวัวที่สวมเครื่องแบบซึ่งมีสัญลักษณ์ธงโบสถ์ลูซิเฟอร์

“มาแล้วหรือ” ปีศาจวัวตอบโหลปีศาจหนูอย่างจริงจัง “วันนี้ก็พยายามสะสมอายุขัยให้เยอะๆ ละ อีกไม่นานก็จะประกาศเรื่องหนึ่งล้านกลุ่มหนักบสักที”

“ข้าจะได้จริงๆ เหรอ ข้าเพิ่งระดับ Q เอง”

“ตอนนี้อันดับกลุ่มหนักบของเจ้าอยู่ที่ราวๆ 1,000,950 หากสะสมดีๆ คงขึ้นไปถึง 1,000,000 ได้ภายในสามเดือน ตอนนั้นเจ้าก็จะได้อาคารกลุ่มหนักบที่ปลูกสร้างเสร็จแล้ว ซึ่งอยู่ติดกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 กับที่ดินห้าไร่”

“ข้ามีกำลังใจเพิ่มขึ้นเยอะเลย ไป!! พวกเราต้องสู้” ปีศาจหนูนำขบวนไปยังกำแพง
ศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2

เมธัสลงจากรถม้าแล้วเดินตามหลังพวกปีศาจหนูไป เขาเห็นสายตาของปีศาจวัว
เต็มไปด้วยความหวัง

“ใกล้ถึงเวลามอบพื้นที่แถบนี้ให้เด็กใหม่ซะที แล้วพวกเราจะได้...” ปีศาจวัวพึมพำ
แล้วหยุดวาทไป

หนึ่งในหลายเหตุผลที่ส่วนกลางคอยเก็บอายุชัยครึ่งหนึ่งก็คือ ต้องการวัดระดับ
ความสามารถของกลุ่มนักรบต่างๆ ด้วยปริมาณอายุชัยที่นำมาจ่ายให้ในแต่ละวัน นี่ไม่ใช่
การวัดแบบคร่าวๆ แต่จะนำจำนวนสมาชิกของกลุ่มนักรบนั้นๆ มาหารอย่างละเอียด
ทุกรอบ ทหารรอบใดมาไม่ครบ ก็หารด้วยจำนวนสมาชิกในรอบนั้น ทำให้สามารถจัดอันดับ
กลุ่มนักรบได้อย่างละเอียดแม่นยำที่สุด

เมธัสแบกตะกร้าสานโดยเหน็บที่คิปลโหะไว้ข้างปากตะกร้า เดินตามปีศาจหนูไป
จนถึงกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2

“เดี๋ยวพวกข้าจะขึ้นไปบนเชิงเทียน เด็กเก๋าสอนเด็กใหม่ให้ไปเก็บของในพื้นที่เช่าของ
พวกข้าด้วยละ” ปีศาจหนูนำพวกพ้องขึ้นไปบนเชิงเทียนทันที

กำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 ถูกเปลี่ยนให้คล้ายอัฒจันทร์ที่มีเชิงเทียนไล่
ระดับลงมาลิบชั้น

ผู้อยู่บนเชิงเทียนชั้นบนสุดหรือชั้นที่ 10 คือ ผู้ที่จะโจมตีศัตรูในระยะไกลสุด จึง
เป็นพวกที่มีฝีมือโดดเด่น ส่วนผู้อยู่บนเชิงเทียนชั้นล่างสุดหรือชั้นที่ 1 คือ ผู้ที่จะยิงศัตรูใน
ระยะใกล้สุด จึงเหมาะกับพวกที่มีมืออ่อนหัด ซึ่งกลุ่มปีศาจหนูเป็นพวกเชิงเทียนชั้นที่ 1

อาวุธของทุกคนล้วนเป็นธนู ยิงอยู่ชั้นบนก็ยิ่งใช้คันธนูใหญ่ขึ้นเพื่อให้มีแรงส่งมากๆ
แต่ละกลุ่มจะได้รับพื้นที่จำกัดในการโจมตีอสุรคำสาป หากโจมตีอสุรคำสาปในพื้นที่ของ
กลุ่มอื่นก็ต้องมอบอายุชัยที่ได้รับและสิ่งของที่ตกลงมาให้ ยกเว้นกรณีเดียวคือ ตอนที่
ได้รับสัญญาจะให้รู้มโจมตีจากเหล่าผู้คุมของส่วนกลาง

หากกลุ่มใดก็ตามไม่ตั้งใจสั่งทหารอสุรคำสาป *กรณีทำผิดครั้งแรก* จะโดนปรับ
อายุชัย *กรณีทำผิดครั้งที่สอง* จะโดนปรับอายุชัย และโดนสั่งห้ามมายังที่นั่นเป็นเวลา
หนึ่งสัปดาห์ *กรณีทำผิดครั้งที่สาม* จะโดนปรับอายุชัย และโดนสั่งห้ามมาที่นั่นอีกเป็นเวลา
หนึ่งเดือน *หากยังไม่สำนึกและทำผิดซ้ำ* จะโดนจับขังคุกไปตลอดกาล ตั้งแต่อดีตจนถึง
ปัจจุบัน ยังไม่เคยเกิดกรณีหลังสุดขึ้น

ขณะที่เมธัสสงสัยเกี่ยวกับจังหวะเวลาเก็บของ ปีศาจแมวหนุ่มตนหนึ่งก็เข้ามา
ตบไหล่เขาอย่างเป็นมิตร

“เด็กใหม่สินะ! นานๆ ทีข้าถึงจะได้ร่วมงานกับมนุษย์”

เมธัสถือโอกาสถาม “พี่ชาย! ผมต้องไปเก็บของตรงไหนและไปเก็บยังไง”

“อสูรคำสาปจะบุกมาทุกๆ ทกลิบนาทีก่อนที่พวกเจ้าจัดชุดหนึ่งหมด ก็จะมีเวลาประมาณ
สิบห้าถึงยี่สิบนาทีก่อนที่พวกเราไปเก็บของ หลังจากได้ยินเสียงเป่าแตร พวกเราจะต้องรีบยก
กลับเข้ามาทันที และรออยู่หลังประตูจนกว่าอสูรคำสาปชุดต่อไปจะบุกมาให้สังหาร”

ในตอนนั้น เมธัสสังเกตเห็นเหล่าเด็กเก็บของกลุ่มอื่นๆ มีของอยู่ในตะกร้าสานกัน
ถนัดหน้า บ่งบอกว่าออกไปเก็บมาแล้วหลายรอบ

“อ้อ! แล้วผมจะรู้ได้ยังไงว่าจุดไหนเป็นของพวกพี่ปีศาจหนู”

“เรื่องนี้ไม่ต้องกังวล เพราะทุกๆ ครั้ง พวกพี่ปีศาจหนูจะยิงลูกธนูดอกยี่ภู่สีดอก
ลงไปคลุมอาณาเขตไว้ให้ แล้วข้างหอกที่มีสัญลักษณ์กลุ่มของตัวเองลงไปอยู่กึ่งกลาง”

เมธัสพบว่าพวกนี้เป็นจอมธนูและจอมชัฒดอกกันถนัดหน้าจริงๆ

“วันนี้ก็มาด้วยเธออะ” เจ้าของเสียงที่เป็นสาวสวยผมสีส้มยาวประป่าเดินเข้ามา
จากด้านข้าง เธอสวมชุดรัดรูปแขนสั้นสีขาว กางเกงขาสั้นสีน้ำเงิน เข็มขัดหนังสีน้ำตาล
รองเท้าหนังสีน้ำตาล สูงหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร จากสัญลักษณ์ธงโบสถ์แอสโมเดิวส์
ที่ติดอยู่ตรงหน้าอกซ้าย บ่งบอกว่าเธอคือ หนึ่งในห้าผู้รับใช้ที่เทเรซ่าเตรียมไว้ และจาก
เผ่าพันธุ์ สมควรเป็นศิโรตที่มาทำงานที่นั่นเอง

คิรารี่ (สัตว์ศักดิ์สิทธิ์แมวป่า) **ระดับ P อายุขัย 2 วัน สถานะ ไร้เมือง นับถือ**
แอสโมเดิวส์ ความสามารถสนับสนุน เข้าเบา

“รุ่นพี่! ผมชอบ...” ปีศาจแมวหนุ่มหัวใจเต้นตึกตัก เริ่มมีท่าทางลนลาน

“ฉันแค่ทักทายตามมารยาท อย่าคิดลึก อ้อ” คิรารี่ตีตหน้าผากปีศาจแมวหนุ่ม
ก่อนจะมาดมเมธัส “มีกลิ่นมีเรื่ออยู่บนเสื้อผ้าของนาย เธอคงทกล้มจนนายต้องไปช่วย
พุงอีกแล้วสินะ เอ้อ...แต่ทำไมมีกลิ่นน้ำตาลด้วยล่ะ หรือว่าจะลืมนรจนะ”

เมธัสไม่ได้ตอบคำถามคิรารี่ เพราะเนตรสายลับได้จับภาพบางอย่างซึ่งอยู่ห่างจาก
เขาประมาณสองกิโลเมตร

บัดนี้ กองทัพขนาดใหญ่กำลังเคลื่อนทัพมายังกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2
ทั้งทางอากาศ ทางบก และใต้ดิน พวกที่บุกมานั้นมีรูปร่างเหมือนปีศาจเผ่าพันธุ์ต่างๆ หรือ
สัตว์สายพันธุ์ต่างๆ แต่ทั้งร่างเป็นสีดำสนิท และมีสัญลักษณ์ดาวห้าแฉกสีแดง สีเงิน หรือ

สีทองหนึ่งดวงอยู่บนร่างกาย

ในเวลานี้ เริ่มมีเสียงตะโกนลงมาจากเชิงเทิน

“อสูรคำสาปบุกมาถึงระยะสองกิโลเมตรแล้ว เตรียมตัวยิงธนู!”

พวกที่อยู่บนเชิงเทินเริ่มตะโกนบอกพวกพ้องให้ตั้งทัพเตรียมตัวยิง พวกที่หลับก็เริ่มตื่น พวกที่นั่งกินข้าวก็เริ่มวางข้าวกล่อ่ง เปลี่ยนมาจับคันธนูกันยกใหญ่ แต่ก็มิปีศาจบางตนนั่งพักคล้ายรอผลัดยิงธนูกับเพื่อนร่วมกลุ่ม

เมื่ออสูรคำสาปทัพบุกอยู่ห่างจากกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนหนึ่งกิโลเมตร ปีศาจที่อยู่บนเชิงเทินชั้นลึกลับก็เริ่มยิงธนูระรัว

ลูกธนูทุกดอกล้วนถูกเล็งให้พุ่งใส่ช่วงขาของอสูรคำสาป ทำให้อสูรคำสาปที่โดนลูกธนูปักขาล้มลง และถูกพวกพ้องด้านหลังวิ่งเหยียบตาย

นี่น่าจะเป็นยุทธวิธีชะลอความเร็วของอสูรคำสาปทัพบุก

อสูรคำสาปทัพได้ดินก็โดนกองทัพปีศาจได้ดินเข้าสกัดกัน รบกันดุเดือดเผ็ดมันเป็นอย่างยิ่ง

อสูรคำสาปทัพอากาศก็โดนกองทัพปีศาจมาไล่ฆ่าให้ตายกลางเวหา จนบางตัวตกลงมาทับพวกอสูรคำสาปทัพบุกตายไปตามกัน

ในตอนนั้น อสูรคำสาปทั้งสามทัพมีทัพอากาศเท่านั้นที่ฝ่าแนวปะทะหนึ่งกิโลเมตรไม่ได้สักตน นี่ย่อมบอกว่า กองทัพปีศาจนั้นมีฝีมือสูงสุดในสามกองทัพปีศาจนั่นเอง

ในหมู่ปีศาจที่สู้กลางเวหา มีแวมไพร์สาวตนหนึ่งเคลื่อนไหวพลีไปมา ทุกครั้งที่จะถูกโจมตี เธอสามารถแยกร่างเป็นค้างคาวหลบหลีกได้อย่างน่าอัศจรรย์ เธอเป็นโฉมสะคราญ ผมสีทองยาวจดเอว สวมเสื้อสายเดี่ยว กระโปรงสั้นรัดรูป และรองเท้าบูต ทั้งหมดล้วนเป็นสีแดง สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตร ที่หน้าอกซ้ายติดสัญลักษณ์ธงโบสถ์แอสโมดีวล์ เธอจึงน่าจะเป็นวีราเรีย

วีราเรีย (สัตว์ศักดิ์สิทธิ์แวมไพร์) **ระดับ P อายุขัย** 10,918,531 วัน **สถานะ** ไร้เมือง **นับถือ** แอสโมดีวล์ **ความสามารถสนับสนุน** หลบหลีกแบบแวมไพร์

เมื่ออสูรคำสาปทั้งหมดจะมีร่างกายสีดำ แต่ในระดับเดียวกันก็ยังคงถูกแบ่งเป็นสามชนชั้น ได้แก่

ชนชั้นดาวทอง มีพลังโจมตี พลังป้องกัน และความเร็วมากกว่าชนชั้นดาวแดง 20% ชอบใช้ทักษะอายุขัยโจมตี บางรายมีพลังแห่งวิญญูณอีกต่างหาก

ชนชั้นดาวเงิน มีพลังโจมตี พลังป้องกัน และความเร็วมากกว่าชนชั้นดาวแดง

10% ใช้ทักษะอายุขัยโจมตีบ้าง

ขนชั้นดาวแดง ฟุ้งเข้ามาต่อสู้อย่างตรงๆ แบบสิ้นคิดมาก

อสูรคำสาปที่บุกผ่านเข้ามาถึงระยะหนึ่งร้อยเมตรสุดท้ายก่อนถึงกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 ถูกเหล่ามนุษย์และปีศาจที่ยืนอยู่บนเชิงเทินชั้นต่ำสุดหรือชั้นที่ 1 ยิงธนูสังหารอย่างรวดเร็ว เหล่าอสูรคำสาปไม่มีตนใดเลยที่สามารถเข้ามาแตะกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 หรือประตูซึ่งมีคริสตัลหน้าปีศาจ

แอ็ด! ประตูถูกเปิดเพื่อให้นักมนุษย์และปีศาจทยอยกันออกไปเก็บของ เด็กเก็บของที่อยู่ที่ใกล้ประตูก็ออกทางประตู เด็กเก็บของที่ไม่ได้อยู่ใกล้ประตูก็เดินขึ้นไปบนเชิงเทินชั้นที่ 1 แล้วโรยตัวลงมา

เมธัสวิ่งตามปีศาจแมวหนุ่มจนถึงจุดที่มีลูกธนูสีทองปักอยู่เป็นกรอบเล็กๆ และมีหอกสีทองกับธงดำสัญลักษณ์หมูยืมจนเห็นพื้นสีขาวอยู่ตรงกึ่งกลาง

ในกรอบนี้มีทั้งก้อนโลหะ หนึ่ง ผ้า เนื้อ และยูธโรปรกรณต่างๆ ตกอยู่รวมกันราวๆ สองร้อยชิ้น ทั้งเขาและเด็กเก็บของคนอื่นๆ ต่างช่วยกันเก็บ ส่วนคิราเร่ก็เข้ามาเก็บของในพื้นที่นั้นเช่นเดียวกัน เพราะแต่ละพื้นที่บนบกจะถูกคุ้มกันโดยกองทัพปีศาจนา และให้ถือว่าใช้พื้นที่ร่วมกันไปโดยปริยาย

จู่ๆ วิราเรียก็บินลงมาแล้วหุบปีกค้างคาว “วันนี้คงไม่ไหวแล้ว”

“ทำไมล่ะ เพิ่งสู้มาแค่ห้ารอบเองไม่ใช่หรือ” คิราเร่มีสีหน้าหงุดหงิด

“ก็นี่ไง!” วิราเรียเปิดชายเสื้อ เผยให้เห็นแผลลึกที่หายอย่างเชื่องช้า

ถึงบาดแผลต่างๆ บนร่างแวมไพร์จะรักษาโดยไม่ต้องเสียอายุขัย แต่แบบนี้ก็ต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่าสามชั่วโมง และต้องเป็นแผลไม่ลึกมาก แต่แผลเหล่านี้ลึก ถ้าฝืนขยับมากจนบาดแผลฉีก อายุขัยคงเริ่มลดลงทีละนิดๆ

“เข้าใจแล้ว” คิราเร่เดินเข้าไปใกล้เพื่อจะช่วยอุ้ม

“ไม่ต้อง! ฉันเดินเองได้” วิราเรียบอกปิด

เมธัสมองแวมไพร์สาวที่เดินผ่านมาจากเขา และจู่ๆ ก็วูบลงไป เขาจึงช่วยพยุงเธอ พลางใช้หัตถ์เหวี่ยงรักษาให้จนหายดี

“ขอบคุณที่ช่วยไม่ให้ฉันล้ม แต่ตามกฎหมาย คุณเป็นผู้ชายจึงต้องจ่ายอายุขัยค่าถูกเนื้อต้องตัวฉัน 1 วัน ถ้าวันหลังยังจับอีกจะต้องจ่ายอายุขัย 10 วัน ครั้งต่อไปก็คูณสิบไปเรื่อยๆ”

เมธัสอึ้งนิดๆ แต่ก็ยอมจ่ายอายุขัยไปตามที่เธอบอก หลังจากวิราเรียเดินไปกับคิราเร่สักพัก ก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าหายดีแล้ว เลยจะขอลุยต่อ

จู่ๆ เสียงเป่าแตรก็ดังขึ้น เหล่าเด็กเก็บของจึงต้องวิ่งกลับเข้าไปอยู่หลังกำแพง คักดีลิตี้รัฐปวงแหวนชั้นที่ 2 ส่วนเมธัสก็ खेल เป็นเด็กเก็บของ เพื่อสำรวจชีวิตของฝ่าย ตั้งรับสักหนึ่งวัน

ยามดวงตะวันลาลับขอบฟ้า วิราเรียก็เริ่มใช้การหลบหลีกแบบแวมไพร์ได้ทีขึ้น

ก่อนหน้านี้เธอต้องรอหนึ่งนาที่จึงจะใช้ได้หนึ่งครั้ง แต่ตอนนี้สามารถใช้ได้ต่อเนื่องแบบไม่มีหยุด ถึงกระนั้นที่ผ่านมา เมธัสยังไม่เห็นพลังแห่งวิญญาณของวิราเรียและคิรารีเลยสักนิดเดียว

“เด็กเก็บของกลุ่มของข้ารีบมารับค่าจ้างเร็ว” ปีศาจหนูลงมาจากอายุขัยให้เหล่าเด็กเก็บของตามคำสั่งสัญญา “ตอนนี้ถึงเวลาเปลี่ยนกะแล้ว ใครจะกลับไปกับข้าก็ขึ้นรถม้าเร็วๆ เพราะพวกข้าต้องรีบกลับไปกินอาหารมื้อเย็นสองจานให้ทันก่อนสามทุ่มที่โรงอาหารจะปิด มิเช่นนั้นอายุขัยที่จ่ายไปจะไม่ได้คืน”

ถึงพวกปีศาจหนูจะได้อายุขัยมาพอสมควร แต่ก็ต้องประหยัดไว้ข้างข้างมีฝีมือช่วยทำอาหารดีๆ ดังนั้นถ้ากลับไปไม่ทัน คงต้องนอนห้องกิวรอกินตอนเช้าแบบหลายวันที่ผ่านมา วิราเรียและคิรารีเข้ามาทักทายเมธัส แล้วเดินไปขึ้นรถม้าของพวกปีศาจหนู คงอาศัยพวกนักลับโบสต์แอสโมดิวิล์แบบสบายๆ

เมธัสที่สำรวจชีวิตของฝ่ายตั้งรับจนเต็มอิมคิดว่าถึงเวลาอันดีที่จะไปสำรวจชีวิตของฝ่ายโจมตี เลยเดินไปหาคิรารีเพื่อฝากเธอบอกลูเทียซึ่งอยู่ในโบสต์แอสโมดิวิล์ว่า “ฝากหน้าที่สำคัญที่สุดที่ เพราะผมจะเริ่มสำรวจชั้นที่สองต่อ และไม่ต้องเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น จนกว่าผมจะกลับไป”

นี่เป็นรหัสลับของเมธัสกับลูเทียที่ร่วมเดินทางกันมาหลายร้อยปี ความหมายนั้นก็ง่ายๆ คือ ให้ลูเทียช่วยเป็นผู้ควบคุมโบสต์ จะได้ถือว่าตั้งโบสต์แบล็กวูล์ฟและสามารถเรียกพวกพ้องต่างๆ ออกมาได้ เพราะเขาต้องการทดสอบทักษะพิเศษสุดโง่งของเธอ

“ค่าฝากส่งข้อความ อายุขัย 1 วันค่ะ” คิรารียิ้มพลาถยยื่นมือขวา

“ได้ครับ” เมธัสจ่ายอายุขัยทันที

หลังจากยื่นส่งพวกปีศาจหนูเสร็จ เมธัสก็มองหาที่ดีๆ แล้วนั่งฟังผนังอาคารของส่วนกลางเพื่อหลับพักผ่อนหนึ่งวินาที และเผื่อรองจนพวกคิรารีน่าจะกลับถึงโบสต์แอสโมดิวิล์

จู่ๆ ปีศาจสาวสวยผ่านมาก็เดินมานั่งอยู่ด้านขวามือ เธอมีนัยน์ตาสีฟ้าอ่อน ผมสีฟ้ายาวประปร่า สวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นเข้ารูปสีเขียว ทับด้วยเสื้อกั๊กหนังสีดำ กางเกงขาวาวสีด้า

และรองเท้าสานสีน้ำตาล

เมธัสเห็นว่าสิ่งที่ว่างมากมาย เลยถามด้วยความแปลกใจ “ทำไมมานั่งตรงนี้ล่ะครับ”

“นี่ที่นั่งประจำของฉันค่ะ” ปีศาจสาวผ่านกตบด้วยเสียงแผ่วเบา

“งั้นเดี๋ยวผมย้ายที่ให้ครับ” ชายหนุ่มยิ้มอ่อนไม่ยอมแย่งที่ประจำคนอื่น ทว่ากลับโดนปีศาจสาวผ่านกุมมือไว้ เธอชอบนำลงบนไหล่ขวาเขา แล้วเริ่มร้องไห้ ทำเอาเขากะพริบตาปริบๆ “เอ่อ...เป็นอะไรครับ”

“วันนี้เป็นวันแรกที่ฉันออกมาต่อสู้นานห้า ความประหม่าทำให้ฉันทำผิดพลาดเรื่อยๆ จนพ่อแมดาบเจ็บสาหัส ตอนนี้กำลังรักษาอยู่ แต่มีโอกาสรอดแค่ 50% หากบาดแผลยังไม่ปิดสนิทภายในสิบวันที่ อายุขัยที่สะสมมาหลายพันปีคงหมดลง ฉันไม่อยากสูญเสียพ่อแม่...ฮือๆ”

“พ่อแม่คุณอยู่ที่ไหนล่ะ” เมธัสลุกขึ้นยืน ปีศาจสาวผ่านกมองเขาด้วยสายตางุนงง แต่ก็ชี้ไปยังตึกโรงพยาบาลส่วนกลาง ซึ่งจัดขึ้นโดยสภาหนึ่งร้อยโบสถ์ จากนั้นเขาก็พูดต่อ “พาผมไปหาทีสิ”

“ค่ะ” ปีศาจสาวผ่านกเดินนำชายหนุ่มเข้าไปในตึกโรงพยาบาล

เมธัสเห็นปีศาจต่างๆ กำลังถูกรักษาด้วยละอองแสงแปลกๆ จากปีศาจต้นไม้ที่ยืนกระจายทั่วตึก บางบาดแผลก็ปิดสนิทและทิ้งรอยแผลเป็น บางบาดแผลก็รักษาได้ไม่ก้าวหน้าเลย คล้ายละอองแสงเหล่านั้นไม่อาจเยียวยา น่าจะเป็นเพราะบาดแผลสาหัสมากเลยรักษาไม่ไหว ทำได้แค่ชะลอโลหิตไหลเท่านั้น

ปีศาจสาวผ่านกพาเมธัสเดินไปอยู่หน้าเตียงคนไข้ที่มีโลหิตรินไหลเรื่อยๆ อายุขัยของพวกเขากำลังลดลง 10 วันต่อวินาที บัดนี้เหลืออยู่ราวๆ ห้าพันวันเศษ

“ขอโทษด้วย” ปีศาจต้นไม้ผู้รับหน้าที่รักษาผู้บาดเจ็บสองเตียงนี้โค้งศีรษะ “เพื่อไม่ให้สูญเปล่า โปรดรับอายุขัยที่เหลือของพ่อแม่หนูไปเก็บไว้เถอะ ด้วยอายุขัยที่มีอยู่น่าจะเลือกคืนชีพพ่อหรือแม่ได้คนหนึ่ง”

“ไม่! พยายามรักษาต่อไปสิคะ”

พ่อแม่ของปีศาจสาวผ่านกคิดว่ามีความสามารถสูงระดับหนึ่ง จึงต้องใช้อายุขัยราวๆ หนึ่งในพันวันเศษเพื่อฟื้นคืนชีพหลังจากตายภายในสิบวินาที

“ที่รักอยู่ต่อไปนะ!” แม่ของปีศาจสาวผ่านกยื่นมือมาให้ลูกสาว “ลูกรึบๆ มารับอายุขัยของแม่กับพ่อสิ จะได้ใช้ส่วนนี้คืนชีพพ่อ”

พ่อของปีศาจสาวผ่านกที่มีแววตาเด็ดเดี่ยวร้อง “ไม่! ลูกจะต้องใช้คืนชีพแม่!”

“คุณลุงคะ ช่วยรักษาต่อไปทีสิคะ” ปี่ศาจสาวผ่านกพยายามวิงวอน

“ได้! ข้าจะลองดู” ปี่ศาจต้นไม้ปล่อยละอองแสงเติมที่

เมธัสฉวยโอกาสนี้ใช้หัตถ์เหวี่ยงรักษาพ่อและแม่ของปี่ศาจสาวผ่านก เพื่อจะได้ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นผู้ลงมืออยู่เบื้องหลัง เนื่องจากตอนนี้ยังอ่อนแอเกินกว่าจะรับเกียรตินั้น

เพียงชั่วอึดใจเดียว บาดแผลพ่อและแม่ของปี่ศาจสาวผ่านกก็ค่อยๆ ปิดสนิท

ปี่ศาจสาวผ่านกเห็นพ่อและแม่ปลอดภัยก็ขอบคุณปี่ศาจต้นไม้ระรัว ก่อนจะไปกระโดดไปสวมกอดพ่อและแม่ที่ลุกขึ้นมา พร้อมร้องให้ด้วยความยินดี

เมธัสเห็นว่ายังมีปี่ศาจที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสอีกหลายคน จึงเดินไปเนยเนตะๆ เพื่อรักษา พอรักษาปี่ศาจในเต็นท์นั้นเสร็จก็เดินไปเต็นท์ที่อยู่ใกล้กัน ก่อนจะไปนั่งยังจุดที่เจอปี่ศาจสาวผ่านก เพราะไม่คิดว่าจะสามารถวิงวอนไปช่วยทุกคนในพื้นที่ที่มีเส้นรอบวงราวๆ 879.2 กิโลเมตรได้แน่นอน

“นี่ก็ผ่านมาสองชั่วโมงแล้วสินะ ปานนี้พวกคิรารี่คงใกล้ส่งข่าวให้ลูเทียมแล้ว”

ลู่อู ปี่ศาจสาวผ่านกก็เดินมานั่งอยู่ด้านข้างอีกครั้ง เธอยิ้มหวาน “ขอบคุณที่ช่วยให้กำลังใจนะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

หัมบ! ปี่ศาจสาวผ่านกสวมกอดเมธัสเบาๆ ก่อนจะจูบแก้มขวาของเขา แล้วถอยห่างไปพร้อมมีใบหน้าแดงระเรื่อ

“ฉันชื่อไซระ” เธอแนะนำตัวด้วยเสียงหวานใส

“ผมชื่อเมธัสครับ”

ไซระยิ้มแจ่มใส “ไว้วันหลังมาเจอกันที่นี้อีกนะคะ”

“ผมคงไม่ออกมาที่นี้บ่อยๆ แต่ถ้ามีปัญหา ไปหาที่โบสถ์เอสโมดิวิสส์ได้ครับ”

“ค่ะ!” ไซระโค้งศีรษะ แล้วลุกขึ้น เดินจากไปอย่างเบียบลู่ๆ

ณ โบสถ์เอสโมดิวิสส์ มิเรร่ากำลังทำความสะอาดรูปปั้นเอสโมดิวิสส์รอพวกพ้องกลับมาเหมือนทุกวัน ก่อนจะไปกินข้าวเย็น

แอ็ด! ประตูโบสถ์เปิดออก คิรารี่เดินเข้ามาด้วยสีหน้ากังวล

“หกล้มเจ็บม๊าย”

“วันนี้ฉันไม่ได้หกล้มซะหน่อย” มิเรร่าค้อนขวับ

“อย่ามาโกหก” คิรารี่สายน้ำไปมา “ฉันเจอคนที่มึนกลืนตัวเธอ หากเธอไม่ได้หกล้ม

เจ็บจนร้องไห้เหมือนหลายครั้งที่ผ่านมา ก็คงโดนคนนั้นแกล้งจนร้องไห้ แต่เชื่อเชื่ออย่างเธอ ถ้าโดนแกล้งจริง ปานนี้คงไม่อารมณ์ดีมายืนฮัมเพลงทำความสะอาดรูปปั้นท่านแอสโมดิวิล์หรอก”

“ฉันไม่ได้หกล้มและไม่ได้โดนแกล้งนะ” มิเรว่าเดินไปดึงแก้มเพื่อนสนิท

“เอาเถอะ” คิราร์หันซ้ายขวา “ใครคือลูเทีย”

“ฉันค่ะ” ลูเทียที่นอนหลับอยู่ใกล้พวกเกรเทลลุกไปหาคิราร์ “มีอะไรหรือคะ”

“มีเด็กเก็บของคนหนึ่งฝากข้อความมาว่า...” คิราร์รีบบอกข้อความที่ฝากมาอย่างว่องไว

“เข้าใจแล้วค่ะ” ลูเทียมองมิเรว่า “คุณแม่มอบสิทธิ์ผู้ควบคุมโบสถ์แก่ฉัน ส่วนคุณแม่มองจะเป็นรองผู้ควบคุมโบสถ์ น่าจะเพื่อทดลองว่าทักษะพิเศษของฉันได้ผลยังไงกับพวกพ้องทั้งหมดค่ะ”

“สิทธิ์ควบคุมโบสถ์” คิราร์ถลึงตาใส่มิเรว่า “นี่เธอโดนหลอกอีกทำไหนถึงกับสัญญาว่าจะยกสิทธิ์ผู้ควบคุมโบสถ์ให้เด็กเก็บของ”

“เข้าใจผิดแล้ว” มิเรว่ารีบให้เหตุผล “เขาคอนนั้นคือนายท่านที่ท่านแอสโมดิวิล์กล่าวถึงต่างหาก”

ผัวะ! คิราร์ต้อยหน้าตนเองหนึ่งรอบจนหน้าเอียงไปมา “เจ็บนี่นา”

“อย่าเพิ่งหนีความจริงสิ!” มิเรว่าดึงแก้มเพื่อนสาว

คิราร์กุมขมับ แล้วลงไปนั่งอยู่บนพื้น “นี่ฉันทำอะไรลงไป ฉันไปรีดไถอายุขัยจากนายท่านได้อย่างไร”

“หา! เธอทำอะไรลงไปนะ” มิเรว่าหน้าซีด “เพราะแบบนี้แหละ ฉันถึงขอให้พาคันไปด้วย”

สิริฐูเดินนำหน้าชิซาระเข้ามาพร้อมรอยยิ้ม “เมื่อเช้าฉันเจอคนหน้าม้อแกล้งมาถามคำถามโง่ๆ ด้วยแหละ เลยได้อายุขัยมาตั้ง 5 วันเนอะ”

“เหมือนกันเลย แต่ของฉันเป็นช่วงสาย เจ้าหมอนั้นมาแกล้งนั่งกินข้าวนานๆ เพื่อมองฉัน เสียตายฉันปราณีรีบไล่ออกไป เลยได้อายุขัยมาแค่ 10 วันเอง แฮ้อ...” ชิซาระเสียชีวิตนิตๆ

มิเรว่าตงใจ เลยถามรูปพรรณสัณฐาน พอพวกพ้องทั้งสองตอบพร้อมกันก็ถึงชั้นลมจับลุ่มลงไปกองบนพื้น พलगหันมองรูปปั้นแอสโมดิวิล์ “ฉันขอโทษ ฉันสอนสั่งพวกน้องๆ ไม่ได้ดีพอ”

“เป็นอะไร” ชิรุรุเดินมานั่งด้านข้าง “ฉันหาอายุชัยฟรีได้ตั้ง 5 วันเชียวนะ”

“ฉันก็หาอายุชัยฟรีได้ตั้ง 10 วันเนอะ” ชิซาระพยายามเพิ่มขวัญกำลังใจให้มิเรว่า

“คนที่พวกเธอไปหาอายุชัยมา...” มิเรว่ารู้สึกกระตักปากเหลือเกิน แต่ก็ต้องพูดออกไป “คือนายท่านที่ท่านแอสโมดิวิล์ส่งมา”

ตบ! ชิรุรุและชิซาระต่างนั่งคุกเข่าลงบนพื้น หน้าคูซิดเซียว

“เป็นอะไรกันไปหมด หรือกำลังสวดอ้อนวอนท่านแอสโมดิวิล์” วิราเรียเดินเข้ามาหนึ่งข้างๆ “ท่านแอสโมดิวิล์ วันนีร่างกายของฉันถูกบุรุษคนหนึ่งจับต้อง จึงมาขอให้ช่วยในความประมาทเลินเล่อค่ะ แต่ไม่ต้องห่วงนะคะ เด็กเก็บของคนนั้นคงสำนึกผิดแล้ว และฉันก็เก็บค่าล่วงเกินร่างกายเป็นอายุชัย 1 วัน”

“เด็กเก็บของ!!!” มิเรว่าหันไปมองคิรารี “ใช่คนเดียวกันมั๊ยคะ”

“ชะ...ใช่” คิรารียิ้มจืดเจื่อนพรางผงกศีรษะ

“ไม่!!!” มิเรว่าทิ้งตัวลงนอนบนพื้นด้วยความละอายใจ “ท่านแอสโมดิวิล์โปรดให้อภัยฉันด้วยเถอะ ฉันสั่งสอนพวกน้องๆ ได้ไม่ดีพอ ฉันสมควรตาย”

“เป็นอะไร” วิราเรียงุนงงกับอาการปฏิกิริยาของพวกเขาพ้อง

คิรารีกลืนน้ำลายไปอีกหนึ่ง ก่อนจะตอบ “คนที่เธอเก็บอายุชัยมานะ คือนายท่านที่ท่านแอสโมดิวิล์ส่งมา”

กึ่ง! วิราเรียนิ่งค้างราวกับรูปปั้น

มิเรว่ากึ่งนิ่งค้างราวกับรูปปั้น เพราะความผิดทั้งหมดเกิดขึ้นจากการที่เธอประมาทเลินเล่อ ไม่เดินตามออกไป ไม่ไปบอกพวกพ้อง เนื่องจากเชื่อมั่นว่าทุกคนจะต้องล้มผัสได้ ถึงเล่ห์ววิญญาณของท่านแอสโมดิวิล์

“ทั้งหมดเป็นความผิดของฉัน” เธอสวดอ้อนวอน “ท่านแอสโมดิวิล์ โปรดให้อภัยในความผิดของฉันด้วยเถอะ หลังจากนายท่านกลับมา ฉันจะรับความผิดต่างๆ แทนน้องสาวเหล่านี้ และถ้าถึงขั้นต้องโดนประหารชีวิต ก็จะขอรับไว้แต่เพียงผู้เดียว”

“ไม่! พวกฉันต่างหากที่ผิด” วิราเรีย คิรารี ชิรุรุ และชิซาระพูดอย่างร้อนรน

“เอ่อ...” ลูเทียรีบเปลี่ยนบรรยากาศ “ทุกคนคะ ฉันว่าคุณแอสโมดิวิล์ไม่คิดมากหรอกค่ะ แต่ถ้าไม่มอบสิทธิ์ควบคุมโบสถ์ให้ฉันไว้ๆ เกิดคุณแม่เดินกลับมา คงถามว่าเกิดอะไรขึ้นด้วยสี่หน้าห่วยเียนั่นนอน และถ้ารู้ว่าพวกคุณนั่งกังวลเรื่องพวกนี้ เขาก็คงหัวเราะแล้วบอก ว่า ช่างมันเถอะ”

“ใช่! อย่างน้อยก็สมควรให้นายท่านมีความสุข” มิเรว่าจูงลูเทียไปยังรูปปั้น

แอสโมดีวล์ “สัมผัสรูปปั้นลึคะ”

“ลึคะ” ลูเทียสัมผัสรูปปั้นทันควัน

“ฉันมิเร่าขอยืนยันว่า ลูเทียเป็นผู้ควบคุมโบสถ์แอสโมดีวล์” มิเร่ากล่าวขึ้นก่อน แล้วพวกวิราเรียก็รีบพูดตาม

ลูเทียพบว่าเมืองหน้าปรากฏหน้าจ่อขึ้นมามากมาย หลังจากกดคำสั่งไปสักพัก ก็ตั้งชื่อที่สองว่า *โบสถ์แบล็กวูล์ฟ* พอถึงขั้นตอนนี้ก็สามารถเรียกพวกฟองจากมิติเบื้องหลังออกมาได้แล้ว จึงทำให้โบสถ์เล็กๆ เนืองแน่นไปด้วยผู้คน แล้วเธอก็รีบบอกข้อความจากเมธัส

“ตานั้นออกไปหาข้อมูลคนเดียวอีกแล้วหรือ” จ้าวฮู้ยหลันอยากเอ็ดเมธัสที่ชอบทำอะไรเพียงลำพัง

“ก็แบบคุณแม่อะลึคะ” ลูเทียยิ้มบาง

“เฮ้อ...เดี๋ยวหาอาหารกินก่อนนะ” จ้าวฮู้ยหลันพาพวกฟองจากรานิสเทียเบื้องหลังเดินออกจากโบสถ์ตรงไปยังโรงอาหาร โดยมีชิซาระผู้ดูแลโรงอาหารนำทาง

“อย่าออกนอกเขตโบสถ์นะคะ!” ลูเทียตะโกนตามไป

“ผู้กุมมือขวาลี้แบบนี่ ฉันนอนรอเลยแล้วกัน” พริมโรสเอนกายที่มานั่งตัวหนึ่งทันควัน

“ลูกอย่าเพิ่งซีเกียจสิ!” ริชานนาจุดพริมโรสให้ลุกขึ้นยืนก่อนจะมองครอบครัวของเธอ “โกเซอร์ เมลลา พวกเราไปดูสถานที่ให้เรียบร้อยเถอะ จะได้หา墓地 สร้างบ้าน”

“ได้สิ” โกเซอร์มองพวกปีศาจหนูที่กำลังกินอาหารกันอย่างมูมมามด้วยสายตาตื่นเต้น “วิชาการต่อสู้ของที่นี่จะเป็นยังไงนะ แล้วเจ้าพวกนั้นจะใช้ทดลองวิชาได้ไหมหว่า”

“อย่าเพิ่งทำอะไรนะคะ เดี่ยวคุณแมจะแบ่งสันปันส่วนให้เอง!” ลูเทียตะโกนเตือน “แล้วก็ห้ามออกไปไหนนะคะคุณโกเซอร์ ช่วยๆ เชื้อฟังกันด้วยนะคุณทุกคน!”

“น้องบ้า! ไหนว่าจะเดินทางด้วยกัน” คิราร่าออกจากโบสถ์ โดยมีพวกฟองจากพินสาเรียเบื้องหลังตามไปด้วยสีหน้าตื่นเต้น โดยเฉพาะสีน้กสีบเอลฟ์ชาวสาวมีแววดาออกจากรู้อยากเห็นมากที่สุด

“คุณน้กสีบทั้งสี่อย่าเดินออกนอกเขตโบสถ์นะคะ ไว้คุณแมกลับมาแล้วค่อยออกไปเดินเล่นก็ยังไม่สาย เพราะถ้าคุณแมรีบขนาดนี้ พวกเราคงต้องอยู่ที่นี้อย่างน้อยๆ ก็สองร้อยปี!”

“ลึคะ คุณลูเทีย” สีน้กสีบเอลฟ์ชาวสาวขานรับ

ยูเรก้าและยูลีนาเดินไปถามลูเทีย “ที่นี่เป็นยังไงและใช้พลังแบบไหน พวกเราจะได้เริ่มวิจัยเดี๋ยวนี้”

“ฉันก็ยังไม่ค่อยละเอียด” ลูเทียไม่รู้จะตอบเช่นใด

“ถ้าเรื่องรายละเอียด ฉันรู้ค่ะ” วิราเรียรีบอาสา เพราะเธออยากทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อนายท่าน “เชิญไปที่ห้องนอนของฉันซึ่งอยู่บนชั้นสองของโรงอาหารได้เลยค่ะ”

“นั่นฉันไปตามพวกิริชานนาก่อนนะ” มิเรียวออกไปเรียกพวกห้องทั้งหมดตามไป คีชาพลั้งใจใหม่ ทุกคนต่างเชื่อฟังโดยดี เพราะเธอคนนี้เป็นดั่งจุดศูนย์รวมจิตใจของพวกห้องจากมาฟูเนียบเบื้องหลัง

โบสถ์ที่อีกทีก็ครึกโครมสงบลงโดยพลัน ทว่าพวกเกรเทลยังคงไม่ตื่นนอน สมกับฉายาสามกระต่ายหลับจริงๆ

คิรารีและชิรูรูเดินไปกระซิบถามลูเทีย “นายท่านจะไม่โกรธจริงๆ นะคะ”

“คุณเมไม่คิดมากแบบนั้นหรอกค่ะ”

“ฉันค่อยโล่งใจหน่อย” คิรารีและชิรูรูพลันมีสีหน้าจริงจัง “เดี๋ยวพวกฉันไปไล่พวกปีศาจหนูเลยแล้วกัน เพราะท่าทางพวกเราจะต้องใช้ที่เยอะมากๆ เพื่อให้ทุกคนได้พักผ่อน”

“อย่าเพิ่ง” มิเรว้าแย้ง “ชีนไล่พวกนั้นไป พวกเราจะสูญเสียอายุชัยราวๆ 990 วันต่อเดือนเลยนะ”

“อืม...” คิรารีและชิรูรูหันมามองหน้ากันอย่างลังเล

ทันใดนั้น ลูเทียก็เริ่มเห็นค่าอายุชัยของเธอเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง บ่งบอกว่าทักษะพิเศษของเธอเริ่มทำงานแล้ว จึงพูดยิ้มๆ “ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ ระดับคุณเม เดี่ยวพวกเราก็มีอายุชัยให้ใช้ล้างใช้ผลาญแล้วค่ะ อีๆ”

“จริงหรือคะ!” มิเรว้าไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“จริงสิคะ คุณเมมักขยันหารายได้เสริมทุกวิถีทาง จนคนรอบข้างต่างไม่รู้ว่าจะใช้รายได้เสริมนั้นยังไงเสียทุกครั้ง”

“ดีเลย! ฉันอยากไล่เจ้าปีศาจหมูมานานแล้ว” คิรารีพูดอย่างโมโห “มันชอบใช้เด็กเก็บของเก็บมั่วซั่วเอาของพวกเราไปด้วย”

“ฉันด้วย! เจ้านั้นชอบเตะต้นไม้เล่น” ชิรูรูดวงตาวาวโรจน์ “จับได้คาหนังคาเขาก็คงหาว่าใส่ร้าย”

ลูเทียเฝ้ามองสองสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เดินออกไป แล้วเดินไปนั่งอยู่เบื้องหน้าพวกเกรเทลที่ยังคงหลับอย่างมีความสุข ‘อยากรู้จริงๆ ว่าถ้าวันนี้พวกเราเจอกันที่ห้างลิบร้า

พวกเธอจะเล่าเรื่องราวการผจญภัยในสถานที่แห่งนี้มั้ย'

ย้อนเวลากลับไปครึ่งชั่วโมง ขณะที่เมธัสนั่งชมดาวสักพักหนึ่ง ก็ได้ยินเสียง แจ็งเตือนจากระบบว่า ลูเทียได้รับตำแหน่งผู้ควบคุมโบสถ์แอสโมดิวัลส์ ชื่อที่สองของโบสถ์แอสโมดิวัลส์คือ โบสถ์แบล็กวูล์ฟ รองผู้ควบคุมโบสถ์คือ เมธัส สมาชิกปัจจุบัน 60 (เป็นผู้ลงมาในนรก 55)

เมื่อเมธัสอ่านข้อมูลและเห็นว่าทุกอย่างเข้าที่เข้าทาง ก็หาที่ปลอดภัยใช้ทักษะอวตาร (ทศมารค) ปล่อยให้ร่างจมลงไปใต้ดิน แล้วเดินตรงไปจนผ่านพื้นระยะยี่สิบกิโลเมตร ออกมายืนอยู่ท่ามกลางคำสาปพายุทะเลทราย

ผลจากทักษะอวตาร (ทศกาย) ทำให้คำสาปพายุทะเลทรายไม่มีผลต่อเมธัส แต่ก็ไม่ช่วยฟื้นฟูอายุขัยให้ ถึงในคำสาปพายุทะเลทรายจะทำให้ต้องปิดตา ทว่าเนตรสายลับก็ช่วยให้เห็นทุกสิ่งชัดเจนอยู่ดี แถมผลจากทักษะอัจฉริยะแท้จริง (ตัวตนจิตจาง) ยังทำให้พวกอสูรคำสาปไม่สนใจเมธัสสัก เขาจึงเดินไปใช้ดาบแกรนด์ดุกแบล็กวูล์ฟโจมตีอสูรคำสาประดับทหารเลวได้อย่างง่ายดาย

อสูรคำสาป ระดับ ทหารเลว ชนชั้น ดาวแดง อายุขัย 1,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 100 พลังป้องกันอายุขัย 50 ความเร็วอายุขัย 20 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 200 อายุขัยที่ให้ 1 วัน

ผลจากทักษะราชีนิหาชเชียวของลูเทียทำให้ประสบการณ์ของเมธัสเพิ่มขึ้น 50% และไม่ต้องแบ่งกัน ทว่าที่นี่ไม่ใช่ประสบการณ์เพื่อเพิ่มระดับ แต่ให้อายุขัยเพื่อเพิ่มระดับ ทักษะจึงมีวิวัฒนาการให้เหมาะสม จนทักษะราชีนิหาชเชียวเปลี่ยนมาให้อายุขัยเพิ่มขึ้น 50% และไม่ต้องแบ่งกับผู้ที่ลงนรกด้วยกัน

อายุขัย 1.5 วัน ตามกฎปกติเศษลงเสมอเหลือ 1 วัน แม้ได้แค่ 1 วัน แต่ถ้าคุณกับจำนวนผู้ติดตามห้าสิบห้าคน เมธัสก็รู้สึกว่าคุณจะไม่รู้ว่าจะคุ้มขนาดไหนแล้ว เพราะนี่แค่มาหนึ่งตนก็เท่ากับเข้าไปห้าสิบห้าตน สมกับค่าพินคินชีพของลูเทียที่ถ้าตายเกินห้าครั้งในวันนั้นๆ จะต้องจ่ายอายุขัยถึงหนึ่งร้อยล้านวัน

ตุบๆ! อสูรคำสาปตนแรกที่ตายไปนั้น มีสิ่งของตกลงมาเยอะผิดปกติ นี่ย่อมเป็นผลจากทักษะอัจฉริยะแท้จริง (พ่อค้า) แน่نون

หลังจากนั้น เมธัสก็ลงมือลอบสังหารศัตรูไปเรื่อยๆ บางตนใช้ดาบเดี่ยว บางตนก็ใช้หลายดาบ ตอนนี่จึงได้รู้จักคำสาปสถานะของศัตรูจำนวนหนึ่ง

อสูรค่าส่าป ระดับ ทหารเลว **ชนชั้น** ดาวเงิน อายุขัย 1,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 110 พลังป้องกันอายุขัย 55 ความเร็วอายุขัย 22 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 220 อายุขัยที่ให้ 1 วัน

อสูรค่าส่าป ระดับ ทหารเลว **ชนชั้น** ดาวทอง อายุขัย 1,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 120 พลังป้องกันอายุขัย 60 ความเร็วอายุขัย 24 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 240 อายุขัยที่ให้ 1 วัน

อสูรค่าส่าป ระดับ รองหัวหน้า **ชนชั้น** ดาวแดง อายุขัย 4,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 300 พลังป้องกันอายุขัย 150 ความเร็วอายุขัย 30 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 600 อายุขัยที่ให้ 4 วัน

อสูรค่าส่าป ระดับ หัวหน้า **ชนชั้น** ดาวแดง อายุขัย 6,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 500 พลังป้องกันอายุขัย 250 ความเร็วอายุขัย 50 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 1,000 อายุขัยที่ให้ 6 วัน

อสูรค่าส่าป ระดับ รองนายกong **ชนชั้น** ดาวแดง อายุขัย 10,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 1,000 พลังป้องกันอายุขัย 500 ความเร็วอายุขัย 70 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 2,000 อายุขัยที่ให้ 10 วัน

อสูรค่าส่าป ระดับ นายกong **ชนชั้น** ดาวแดง อายุขัย 30,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 5,000 พลังป้องกันอายุขัย 2,500 ความเร็วอายุขัย 100 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 10,000 อายุขัยที่ให้ 30 วัน

อสูรค่าส่าป ระดับ รองแม่ทัพ **ชนชั้น** ดาวแดง อายุขัย 50,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 10,000 พลังป้องกันอายุขัย 5,000 ความเร็วอายุขัย 300 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 20,000 อายุขัยที่ให้ 50 วัน

เมธัสพบว่าศัตรูจะส่งพวกระดับทหารเลวมาดักหน้า พอพวกชนชั้นดาวเงินและดาวทองเดินถึงจุดหนึ่งก็จะเคลื่อนไปรวมตัวกันเป็นแถบๆ ถ้ามีใช้พวกมันรวมตัวให้มากขึ้นเพื่อบุกไปถล่มทีเดียว ก็คงกำลังตั้งแนวรับการบุกอยู่นั่นเอง

เมธัสควบคุมดาบแกรนด์ดึกแบล็กวูล์ฟให้ยาวประมาณหนึ่งร้อยเมตร ซึ่งเป็นสุดขีดที่ดาบเล่มนี้จะทำได้ แล้วแกว่งจากขวาไปซ้ายตัดผ่านศัตรูทั้งแถวในคราวเดียว

กึ๊! ดาบแกรนด์ดึกแบล็กวูล์ฟชะงักกลางแถว เพราะมีศัตรูรายหนึ่งที่ไม่ยอมเข้า

ณ ตอนนั้นดาบแกรนด์ดึกแบล็กวูล์ฟมีพลังโจมตีอายุขัย 10,000 บวกกับพลังโจมตีอายุขัยของเขาที่มี 418 ย่อมเท่ากับ 10,418

หากฟันไม่เข้า คัตรูรายนั้นน่าจะเป็นอสูรคำสาประดับแม่ทัพ

อสูรคำสาป ระดับ แม่ทัพ ชั้น ดาวแดง อายุขัย 100,000 วัน พลังโจมตีอายุขัย 50,000 พลังป้องกันอายุขัย 25,000 ความเร็วอายุขัย 400 ทักษะพลังโจมตีอายุขัยสูงสุด 100,000 อายุขัยที่ให้ 100 วัน

ถ้าอยู่ในพื้นที่ลดพลังคำสาปของกำแพงศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวน เขาคงสังหารมันได้ไม่ยาก แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่ในนั้น เลยต้องรีบเก็บดาบแล้วดำดิน

ตูม! จุดที่เขาเคยยืนอยู่ถูกอสูรคำสาประดับแม่ทัพเมื่อครู่พุ่งมาใช้หมัดขวาโจมตี ส่งผลให้พื้นยุบลงราวๆ สิบเมตร หากโดนต่อเข้าไปเต็มๆ ย่อมได้ตายเป็นครั้งแรกแน่นอน

เมื่อเรียนรู้คัตรูจนพอใจแล้ว เมธัสก็มองอายุขัยที่มีในตอนนี่คือ 510,264 วัน เขาลองเอาเฉพาะอายุขัยที่ได้จากการทำศึกไปคูณ 55 ก็ถือว่าได้มาเยอะมากๆ คือ 28,063,750 วัน

ตูม! อสูรคำสาประดับแม่ทัพยังโจมตีต่อเนื่องอย่างบ้าคลั่ง อสูรคำสาปตนอื่นก็โจมตีมีหยุดหย่อนอย่างบ้าคลั่งเช่นเดียวกัน

‘เชิญหาไปนะ ผมกลับก่อนละ’

เมธัสวิ่งผ่านดินด้วยความเร็วสูงสุด ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็กลับมาถึงเมืองหลวงที่ 1 ซึ่งมีผู้คนพลุกพล่านไม่แพ้ตอนกลางวัน เมืองนี้มีเส้นทางผ่านศูนย์กลางประมาณหกสิบกิโลเมตร กึ่งกลางมีปราสาทลักษณะคล้ายหอคอยหอยใหญ่ที่มีเส้นทางผ่านศูนย์กลางประมาณยี่สิบกิโลเมตร

ปราสาทหลังนี้มีห้าสิบชั้น ลีกลงไปข้างล่างยังไม่รู้ว่าลึกชั้นกันแน่ ถ้าอยากรู้คำตอบจริงๆ คงต้องเข้าไปสำรวจภายใน พร้อมใช้เนตรสายลับตรวจสอบลงไปเรื่อยๆ แต่ละชั้นในปราสาทที่เห็นอยู่ตอนนี้มีอสูรคำสาปเดินยั่วเย้ย ประตูปราสาททั้งแปดทิศมีอสูรคำสาปออกมาทุกหนึ่งชั่วโมง ทว่าพวกมันล้วนถูกปีศาจสองกลุ่มที่ยังธนูมิเบือสังหาร กลุ่มแรกคือพวกที่ยืนอยู่ตามกำแพงปราสาท กลุ่มสองคือ พวกที่อยู่ในอาคารบ้านเรือนหลังต่างๆ

ทุกๆ ช่วงที่ไม่มีอสูรคำสาปออกมา เด็กเก็บของจะวิ่งเข้าไปเก็บของตามจุดต่างๆ ซึ่งยามราตรีเช่นนี้จะได้รับค่าจ้างเป็นอายุขัย 2 วัน จึงมักเห็นเด็กเก็บของทำงานทั้งภาคเช้าและภาคค่ำ

เมธัสคิดว่าสมควรเข้าไปสำรวจสักนิดจึงทะลุผ่านผนังเข้าไปในชั้นใต้ดินที่ 20 ทันที ทว่าผนังเหล่านี้กลับมีพลังบางอย่างห่อหุ้มไว้ คงคล้ายโบราณสถานในมิติพิเศษสายเรียวเบื้องหลัง ทำให้ต้องเดินตามทางปกติ และเริ่มไล่ล่าคัตรูตามรายทางเพื่อเพิ่มอายุขัยไป

เรื่อยๆ จากชั้นที่ 1 ขึ้นไปจนถึงชั้นที่ 50 ที่นั่นชั้นบนมีแต่อาวุธคำสาประดับทหารเลวชนชั้นดาวแดง หากอยากเจอตัวเก่งจริงๆ คงต้องลงชั้นใต้ดิน แต่ชั้นบนก็ได้อยู่อย่างตรงบางครั้งก็จะเจอกล่องสมบัติ พอเปิดก็จะได้ของจำนวนมาก ถึงจะยังไม่มั่นใจว่าเป็นของดีหรือไม่ แต่คิดว่าทักษะอัจฉริยะแท้จริง (พ่อค้า) คงช่วยให้มั่นใจได้ว่าจะได้ของดี

เวลา 5.00 นาฬิกาบ่งบอกว่าใกล้เช้าเต็มที เมธัสจึงไม่ลงไปสำรวจชั้นใต้ดิน เปลี่ยนเป็นกลับไปหาพวกพ้องแทน เพราะหากไม่กลับไป คงเห็นพวกพ้องเดินไปสำรวจสถานที่ต่างๆ ด้วยตนเอง

เมธัสที่ ณ ตอนนี้มีค่าอายุขัยสะสม 2,510,264 วัน เดินไปหยุดยืนอยู่หน้าทางเข้าเขตโบสถ์แอสโมเดิวส์ ที่มีป้ายอยู่มากมาย

ใครก็ตามที่คิดถามคำถาม ต้องจ่ายอายุขัย 1 วันต่อคำถาม

ใครก็ตามที่ทำให้ปิดโรงอาหารซ้ำ ต้องจ่ายอายุขัย 1 วันต่อวันที่

ใครก็ตามที่ล่วงเกินร่างกาย ต้องจ่ายอายุขัย 1 วันต่อครั้ง และคูณ 10 เท่าในครั้งต่อไป

ใครก็ตามที่ฝากส่งข้อความ ต้องจ่ายอายุขัย 1 วันต่อครั้ง

ใครก็ตามที่มาฟังเพลง ต้องจ่ายอายุขัย 1 วันต่อเพลง

รับส่งผลผลิตหัวเมืองหลวงที่ 1 ผลผลิตที่มี ได้แก่ แคร่รอต หอมหัวใหญ่ กล้วยทุเรียน สับปะรด หัวไชเท้า กะหล่ำปลี มันฝรั่ง มะเขือเทศ มะนาว ส้ม แอปเปิล และอื่นๆอีกมากมาย

เมธัสกระโดดข้ามกำแพงโบสถ์เข้าไปดูแปลงเกษตร ก็เห็นคูนีโอะ อุชิโอะ และโทชิโอะกำลังส่องแสงไฟออกจากดวงตา เพื่อช่วยให้มองเห็นเวลาเก็บผลผลิตลงตะกร้า คาดว่า 5.20 นาฬิกา ผลผลิตที่ออกมาเพราะบุญแรงการเจริญเติบโตช่วง 5.00 นาฬิกาของทุกวัน คงถูกเก็บจนหมด

“เมบอตเก็บสะสมของเพื่อเมธัส”

“เมบอตไม่ต้องนอนเหมือนเมธัส”

“เมบอตไม่ต้องเติมพลังงาน แต่เสียอายุขัย 1 วัน และตอนนี้ก็ทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมงได้เหมือนเมธัสแล้ว”

เมธัสกะพริบตาปริบๆ “หุ่นยนต์กำลังพยายามฝันให้กลายเป็นเหมือนผม แล้วผมยังหลงเหลือความเป็นมนุษย์รึเปล่านั้น...คนอื่นๆ ทำอะไรกันอยู่เนะ”

เขาใช้เนตรสายลับอีกครั้ง พบว่าพวกพ้องเกือบทั้งหมดนอนหลับอยู่ในโบสถ์ ส่วน

ปีศาจหนูและพวกพ้องทั้งยี่สิบเก้านอนหลับใกล้ทางออกของเมืองหลวงที่ 1 พร้อมถือป้ายเขียนว่า มีที่ไหนถูกๆ อายุขัยคืนละ 3 วัน สำหรับสามสิบคนบ้าง คำตอบที่ได้คงราวๆ ฝันไปเถอะ เพราะโรงแรมถูกๆ คิดอายุขัยคนละ 1 วันต่อคืน หากรวมค่าอาหาร ก็ต้องจ่ายอายุขัยเพิ่มอีก 1 วัน

ติก! คิราว่ากระโดดลงจากหลังคาโบสถ์ แล้วสาวเท้าเข้าไปกอดแขนเมธัสแน่น “น้องบ้า! ทำไมไม่รอพี่ออกไปด้วย”

เมธัสรู้ดีว่าเธอกังวลมากกว่าโกรธ เลยคลี่ยิ้มนุ่มพลงลูบศีรษะพี่สาว “ก็พี่มาสายนี่ครับ”

คิราว่าเห็นรอยยิ้มของน้องชายก็ไม่อยากดุอีก “หิวมั๊ย”

“ก็หิวหน่อยๆ ครับ”

“งั้นไปกินเลย”

คิราว่าจูงเมธัสไปโรงอาหารทันที เมื่อไปถึงก็เห็นชิซาระกำลังเริ่มลงมือปรุงอาหาร คิราว่าจึงเดินไปสั่งอาหาร

“ชิซาระ ฉันกับน้องชายขอ...”

“เดี๋ยวผมทำอาหารให้เองดีกว่า” เมธัสคิดใช้กลยุทธิ์ *อาหารนำพาสุขชัยชนะ*

“กะสั่งงานใครอีกล่ะ” คิราว่าจ้องหน้าน้องชาย “คราวก่อนก็เป็นแบบนี้ พอจะสั่งงานใครขึ้นมาอีกเอาอาหารมาล่อทุกที”

“ผมไม่ใช่คนแบบนี้ซะหน่อย” เมธัสรีบคลี่ยิ้มจริงใจ “สงสัยจะใช้บ่อยไปนิด...”

“ขอให้จริงเถอะ” คิราว่ามองแบบคาดคั้น ก่อนจะเดินไปนั่งรอ

เมธัสเปลี่ยนอารมณ์หงุดหงิดของพี่สาวด้วยรอยยิ้มแบบครอบครัว “วันนี้พี่อยากกินอะไรครับ”

“อะไรก็ได้ค่ะ” คิราว่าตั้งใจอ่อนน้อมทุกครั้งที่เห็นรอยยิ้มของน้องชายตัวดี ‘ยิ้มแบบนี้พี่ก็โกรธไม่ลงนะสิ สงสัยต้องยอมโดนใช้งานแบบไม่ลืมหูลืมตาอีกแล้ว’

เมธัสเข้าห้องครัว เห็นอุปกรณ์ต่างๆ ล้วนถูกทำความสะอาดอย่างดีจนคล้ายเพิ่งซื้อมา แต่ก็มีรอยขีดข่วนเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเป็นปกติของสิ่งที่ถูกใช้งาน กลิ่นหอมของเครื่องเทศและผลผลิตทางการเกษตรที่พร้อมถูกแปรรูปลอยตลบอบอวล

“นายท่าน!” ชิซาระที่ไม่กล้าสบตาเมธัสยื่นมือขวาให้เขา “ฉันขอคืนอายุขัยให้ค่ะ ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าเป็นนายท่าน ฉันสำนึกผิดแล้ว และเตรียมชาติใช้ความผิดด้วยการถูกลงโทษ”

“ดีเลย” เมธัสรู้แล้วว่าควรลงโทษด้วยอะไร “ตั้งแต่วันนี้ต้องฝึกปรุงอาหารกับผมไปเรื่อยๆ หากผมไม่ให้ผ่าน ก็จะไม่มีการปรุงอาหารให้คนอื่นกินเป็นอันขาด”

“ฉันทำอาหารไม่อร่อยหรอกคะ” ชิซาระน้ำตาคลอเบา

“ผมก็อธิบายนี่ไม่ถูก เอาเป็นว่าชอบกินอะไรล่ะ”

“อืม! ปกติฉันกินแต่ของเหลือๆ เพื่ออยู่รอดไปวันๆ แต่ถ้ามีโอกาสเลือกจริงๆ อยากรับใจไก่ใส่ไข่สองฟองให้ลอยขึ้นมาเป็นรูปดวงตา และมีผักชีโรยเป็นรูปปากยิ้ม”

“ง่ายๆ” เมธัสให้ชิซาระไปนั่งรอที่ฝั่งตรงข้ามกับคิราว่า

ทักษะคล่องานเป็นสิ่งน่ากลัวสำหรับทุกคนที่ประกอบอาชีพเดียวกับเมธัส แต่ก็เป็นที่เขาชอบที่สุดด้วย เพียงเคลื่อนไหวร่างกายเพราะคิดจะทำสิ่งใด สิ่งนั้นก็ออกมาดีก็! ใจร้อนกรุ่นที่มีควันพวยพุ่งถูกนำไปเสิร์ฟเบื้องหน้าชิซาระ

“ทำได้จริงๆ ด้วย!” เธอตกขึ้นมาชิมหนึ่งคำ “สุดยอดอร่อยเลย!!!”

ส่วนของคิราว่าเป็นปลาแซลมอนย่างเกลือ ซุปมิโซะ ไชหวาน สลัดผัก หมูย่าง และข้าวสวยอุ่นๆ วัตถุดิบส่วนใหญ่ตกมาจากสุรคำสาปทั้งนั้นเลย

“รสชาติดีเหมือนทุกที” นี่คือนิยามคำชมของคิราว่าแล้ว

“หา!” ลูเทียเดินเข้ามาในโรงอาหาร “คุณเมกลับมาแล้วเหรอคะ”

“ครับ! มือเขานี้อยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม”

ลูเทียถอนใจ ก่อนจะพูดแบบเหนื่อยๆ “จะสั่งงานอีกแล้วเหรอคะ”

เมธัสตะลึงงัน “ทำไมทุกคนรู้ทันไปหมดเลยล่ะ”

ลูเทียค้อนไล่ “เจอแบบนี้มาหลายร้อยปีก็ชินแล้วละคะ”

เมธัสยิ้มแก้มเกือบเสีจก็เดินไปเตรียมอาหารสำหรับทุกคนที่กำลังมายังโรงอาหาร พอทุกคนรับประทานเสร็จ ก็ถึงเวลาแห่งการแจกแจงหน้าที่สำคัญ ในระหว่างที่ชิซาระใช้พลังแห่งวิญญาณเปลือยร่างแยกมาเก็บของต่างๆ ไปล้างในห้องครัว เขาก็เริ่มพูดว่า

“หนึ่งเดือนนี้ พวกเราจะทำอะไรทั้งสิ้นนอกจากพัฒนาที่ดิน”

“ตั้งใจเข้าเลย” ไกเซอร์ยิ้มระรื่น

“กรุณาอย่าเพิ่มลูกนะครับ” เมธัสรีบเตือน

“ข้ารู้ंना” ไกเซอร์โอบเอวภริยา “ที่นี่ไม่ปลอดภัยพอให้เมียของข้าท้องแก่หรอก”

“คุณนี่!!!” ริฮานนาค้อนขวับ “ช่วยสุขภาพักนิดได้มั๊ยคะ”

“ได้!” ไกเซอร์อุ้มภริยาขึ้นนั่งตักแล้วให้ซับไหล่ “แบบนี้สุขภาพพอแล้วนะ”

“คุณนี่นะ” ริฮานนาทูปหน้าอกไกเซอร์อย่างแแงงอน ทำเอาบรรยากาศรอบด้าน

อบอวลด้วยความรัก

“พ่อคะ แม่คะ ทั้งหนูและน้องสาวอายุคนอื่นๆ เขาจะคะ” พรึมโรสและเบลลาก้มหน้าทีแฉะระเรื่อ “เมื่อคืนก็เดินจงมือกันออกไปพลอตรักกันต่างๆ นานา หากมิใช่คิดว่าจะออกไปเดินเล่น พวกพ่อแม่คงไม่ยอมเข้ามานอนใช้มัยคะ”

“เหอะๆ” ทั้งโกเซอร์และภริยาที่หน้าแดงกัมคีระชะลง

“มิเรว่า! พวกเราพอขยายที่ดินได้ไหม” เมธัสสนใจเรื่องนี้

“ได้ค่ะ” มิเรว่าเดินมาเพื่อส่งอายุขัยหนึ่งล้านวันเศษนั้น “นี่น่าจะพอให้พวกเรายื่นเรื่องขยายที่ดินสักสิบไร่ ส่วนค่าเช่าที่ดินหนึ่งไร่ยังต้องจ่ายอายุขัย 1 วันเช่นเดิม”

“ไม่ต้องหรอก พวกผมมีรวมๆ กันราวๆ หนึ่งร้อยสิบล้านวันมั้ง”

“ผิดค่ะ” หลีเหม่ยลี่ลุกขึ้นมารายงาน “อายุขัยที่เก่าแก่หาได้เมื่อวานรวมกันทั้งสิ้นราวๆ 138,063,750 วัน ส่วนที่พวกเราซื้อและใช้ไปแล้วล้วนเหลือ 29 วันต่อคน”

“อ้อ! ใครก็ตามที่มีโลหะดำ ขอให้ใช้ความสามารถอมตะทุกวันด้วย จะได้ไม่ต้องเสียอายุขัย 1 วันอีกต่อไป ขอให้พวกเราทั้งห้าสิบห้าคนโอนอายุขัยเข้ากองกลาง และพกติดตัวไว้กันคนละหนึ่งล้านวันพอ” เมธัสอยากรวมอายุขัยมาตั้งตัว

บัดนี้กองกลางจึงมีอายุขัย 87,065,330 วัน

“พวกเราจะขยายที่ดินเพิ่มได้สูงสุดเท่าไรครับ”

“สูงสุดคงราวๆ แปดสิบไร่ค่ะ” มิเรว่าก้มหน้าอย่างสำนึกผิด “อันที่จริง พื้นที่เหล่านั้นแต่เดิมเป็นของท่านเอลโมดิวิล์ แต่ช่วงแรกๆ พวกเรายังตั้งตัวไม่ค่อยได้ เลยกู้หนี้ยืมสินและไม่มิลีทซ์เข้าไปทำธุรกรรมต่างๆ ตามสัญญา เมื่อไม่กี่วันก่อนถูกเจ้าหนี้เร่งรัดเลยตัดสินใจปล่อยให้ถูกยึดในอีกไม่กี่วันข้างหน้า และต้องเจียดเงินไปจ่ายค่าแพง ทำให้มีส่วนหนึ่งใหม่กว่าส่วนอื่นๆ หากต้องการเอากลับจริงๆ ตอนนี้นี้ยังทัน และจ่ายอายุขัยเพียงแปดล้านวันค่ะ”

“เข้าใจแล้วครับ” เมธัสออกค่าใช้จ่ายส่วนนั้นให้ แต่เมื่อมิเรว่าและพวกพ้องทั้งสิ้นไปทำเรื่องชำระหนี้กับอดีตเจ้าหนี้ที่ยึดที่ดินไป ทางอดีตเจ้าหนี้กลับบอกว่า หากอยากได้คืนต้องจ่ายสิบล้านวัน

ถึงจะโดนชูดริตซ์ๆ แต่สำหรับพวกเขาตอนนี้ ที่ดินนั้นสำคัญมากๆ เพราะหลายคนเป็นเจ้าของ แถมยังมีคูรักร้อนแรง ชินมานอนอุตุ้อู่ยู่ในที่เดียวกันนานๆ ต้องไม่ตีแน่ นับแต่วันนั้นจึงมีการพัฒนาที่ดินหนึ่งร้อยไร่กันยกใหญ่

หากไม่คิดว่าอาคารข้างๆ มาร้องเรียนเรื่องการก่อสร้างยี่สิบสี่ชั่วโมงรบกวนการ
หลับนอนของพวกเขา สิ่งก่อสร้างต่างๆ ในพื้นที่หนึ่งร้อยไร่สมควรเสร็จสิ้นภายในสอง
สัปดาห์ มิใช่ยืดเวลาออกไปเป็นหนึ่งเดือน

บัดนี้พื้นที่ส่วนใหญ่ในสุดมีคุณหาสน์สี่ขาวรูปตัวยู กึ่งกลางของตัวยูมีหอคอย
สังเกตการณ์ คนนอกคงคิดว่าพื้นที่ส่วนนี้เป็นห้องนอนใต้หลังคา ไม่ก็ห้องสวามแทนั้น
ในพื้นที่โค้งส่วนในของคฤหาสน์ตัวยูมีอาคารสปาและสระว่ายน้ำให้สาวๆ ใช้บริการ
คลายเครียด และมีสวนดอกไม้ขนาดใหญ่สำหรับสองร้อยคนเดินเล่นสบายๆ ไว้นั่งดื่ม
น้ำชาหรือพักผ่อนจิตใจได้ตลอดเวลา

นอกจากนั้นยังมีโรงฝึกการต่อสู้ต่างๆ ทั้งระยะใกล้และระยะไกล ซึ่งตอนนี้ทุกคน
ล้วนถูกจับไปฝึกยิงธนูและขว้างหอกเป็นการใหญ่ เพราะนี่เป็นสิ่งที่จำเป็นตอนอยู่บนกำแพง
ศักดิ์สิทธิ์รูปวงแหวนชั้นที่ 2 อีกทั้งเป็นที่ซึ่งเมธัสกะใช้ฝึกพลังแห่งวิญญาณ

พื้นที่ด้านหลังคฤหาสน์ตัวยูสองฟากข้างมีห้องประดิษฐ์ ผังซ้ายประดิษฐ์
ยูโทปกรณ์ต่างๆ เพื่อให้ได้สิ่งๆ ที่ช่วยให้มองเห็นในคำสาปพายุทะเลทราย และชุดเกราะ
ดีๆ ที่สามารถช่วยให้เดินในนั้นโดยอายุขัยไม่ลดเร็วกว่าปกติ พื้นที่ทดสอบคงไม่พำนักใน
ปราสาท ส่วนฝั่งขวาประดิษฐ์ยาสูตรต่างๆ ที่จำเป็นที่สุดคงไม่พำนักสำหรับสาวๆ
ยาป้องกันการตั้งครรภ์สำหรับภริยาของไกเซอร์ และยาเพิ่มความสามารถต่างๆ ซึ่งถูก
สนใจเป็นอันดับสุดท้าย

โบสถ์แอลโมดิวัลที่ขยายขนาดขึ้นให้พอสำหรับหนึ่งร้อยคนพักผ่อน อาคารใกล้
ประตูทางเข้าออกนั้น ฝั่งขวาของทางเข้าเป็นโรงอาหารเช่นเดิม เพียงแต่ขยายให้พอสำหรับ
หนึ่งร้อยคน และร้อยชั้นสองทิ้งเพื่อไม่ให้บังทิวทัศน์ของคฤหาสน์ ส่วนฝั่งซ้ายเป็นโรง
จอดรถม้าลิบคัน และโรงเลี้ยงม้าสี่สิบตัว

พื้นที่ที่เหลือราวๆ 70% ถูกใช้ไปกับแปลงเกษตร เพื่อปลูกพืชได้หลากหลายและ
มีปริมาณมาก ปุ๋ยเร่งการเจริญเติบโตทำให้ต้องเก็บเกี่ยวและดูแลทุกวัน แต่ก็ไม่ใช่ปัญหา
สำหรับพวกเขาอยู่ดี

ข้อดีอย่างหนึ่งของการถูกสั่งห้ามสร้างบ้านตอนกลางคืนคือ เมธัสและไกเซอร์ไม่มี
ห้องนอนสำหรับอยู่กับภริยา เลยเข้าไปในปราสาท เก็บกวาดด้านบนนี้ห้าสิบชั้น และได้ดิน
ตั้งแต่ชั้นที่ 1 ถึง 20 ทุกๆ วัน จนตอนนี้พัฒนาขึ้นถึงระดับ N กันทุกคน

ผู้เล่นภารกิจ เมธัส อายุขัย 1,000,000 วัน ระดับ N พลังโจมตีอายุขัย 3,000
พลังป้องกันอายุขัย 1,500 ความเร็วอายุขัย 65 ค่าเหนื่อยล้า 300 ความอึด 300 ต้องใช้

อายุขัย 70,000,000 วัน จึงจะเลื่อนสู่ระดับ M

ณ วันที่ครบกำหนดหนึ่งเดือน สิ่งต่างๆ ก็ถูกจัดให้เข้าที่เข้าทางอย่างเรียบร้อย เมธัสจึงเหลือเพียงประกาศหน้าที่ของแต่ละคน ซึ่งจะเริ่มหลังจากวันพรุ่งนี้เป็นต้นไป

เมธัสนั่งอยู่หัวโต๊ะ ข้างขวาเป็นลูเทีย ข้างซ้ายเป็นคิราร่า “ขอบขอบคุณทุกคนที่ร่วมเหนื่อยกันมาตลอดหนึ่งเดือนเต็ม”

“วันนี้ลงมือทำอาหารชุดใหญ่ จะสั่งอะไรอีกคะ” จ้าวผู้หลั่นมองเมธัสด้วยแวตาดู เพราะที่ผ่านมา เขาสั่งให้เธอแบกของก่อสร้างท่ามกลางแดดร้อนๆ จนผิวเกรียมไปหมด หากมิใช่เพราะหัตถ์เทวะ คงได้เห็นจ้าวผู้หลั่นวอร์ชันผิวแทน

“ผมยังไม่ทันพูดเลย”

“ไม่ต้องอ้าปากก็เห็นลิ้นไก่แล้วคะ” จ้าวผู้หลั่นเริ่มกินอาหารต่อ

“ผมจะบอกว่า พรุ่งนี้ให้พักผ่อนตามอัธยาศัยหนึ่งวัน เพราะทุกคนคงต้องการซื้อเฟอร์นิเจอร์ เสื้อผ้า และสิ่งของจำเป็นที่ใช้ในชีวิตประจำวันเข้าห้องนอน เดี่ยวคืนนี้ผมจะออกล่าอายุขัยมาไว้ให้ใช้สอย โปรดใช้อายุขัยเหล่านั้นให้หมดๆ ไป เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจรอบข้าง อ้อ! ก่อนจะเริ่มแยกย้ายกันในวันนี้ โปรดอ่านสิ่งที่ผมแปะไว้ตรงประตูด้วย เพราะนั่นคือสิ่งที่จะต้องเริ่มทำหลังจากพักผ่อนหนึ่งวัน”

กลุ่มลุย คือ

กะ	เวลา	สมาชิก 1	สมาชิก 2	สมาชิก 3	สมาชิก 4	สมาชิก 5	เด็กเก็บของและช่วยโจมตี
1	0.00-4.00	มิเรียวา	เนวา	มิเรนัวร์	ยูคาริ	วิราเรีย	คูนโอะ
2	4.00-8.00	จูกัด-หนิงเซี่ยน	นาโอมิ	นามิระ	นุมิระ	สเทลลา	
3	8.00-12.00	ซูซาน	เทพานา	เทโอนา	เทมินา	จี้จี้	
4	12.00-16.00	แอนลิก้า	เจนนิต้า	วัลเรนา	วัลบาวา	วัลดีคา	
5	16.00-20.00	พริมโรส	ไกเซอร์	ริฮานนา	เบลลา	คิรารี	
6	20.00-24.00	ไลวีนา	ไลวาเนีย	เกรแฮม	เกรเซีย	เกรเทล	

กลุ่มดูแลแปลงเกษตร คือ เนวา เอลลี และยูค

กลุ่มพัฒนาเทคโนโลยี เล่นแร่แปรธาตุ และอื่นๆ (ที่สามารถใช้ได้ไหนรก) คือ ยูเรก้าและยูลีนา

กลุ่มฝึกฝนใช้พลังแห่งวิญญาณ คือ ชีวรูและซีซาระ

กลุ่มทำความสะอาด ดูแลคอกม้ากับรถม้า ซ่อมแซมบ้าน ซักเสื้อผ้า รองฟ่อครัว และอื่นๆ คือ อูซีโอและโทซีโอ

กลุ่มรักษาความปลอดภัย คือ คิราร่า มิโตริ ลีโอนา และนามิโกะ

กลุ่มสปา คือ ซีโอรและห้าสุดยอดสปา

กลุ่มสำนักงานโบสต์แอสโมดิวิล์ (ตั้งอยู่ระหว่างกำแพงศักดิ์สิทธิ์ชั้นที่ 1 กับ 2) คือ ลีอันนาและสึนักสืบเอลฟ์ชาวสาว

กลุ่มประสานงานทั้งภายในและภายนอก คือ ลูเทีย มิเรร่า จ้าวผู้ยลัน หลี-เหมย์ลี และเครียา

ลีอันนาเดินเข้ามาถาม “สำนักงานโบสต์แอสโมดิวิล์เป็นเช่นใด และตั้งอยู่ที่ใดคะ ท่านเทพ”

วิราเรียกระแอมก่อนตอบ “ที่นั่นยังไม่ได้ซ่อมแซมค่ะ”

“ซ่อมแล้ว” เมธัสยิ้มกว้าง “เนื่องจากตรงนั้นเป็นพื้นที่ที่มีการรบตลอดเวลา เลยไม่มีใครว่าถ้าจะสร้างหรือซ่อมแซมอาคาร”

ตอนนี้อาคารซ่อมชอกกลายเป็นอาคารห้าชั้นจากความร่วมมือจากอูซีโอ โทซีโอ และคูนีโอ ภายในอาคารมีอุปกรณ์สำนักงานครบพร้อม จึงเข้าไปได้ทันที จุดประสงค์หลักๆ ของอาคารดังกล่าวมีอยู่สองอย่าง หนึ่ง ใช้เป็นที่จำหน่ายสินค้าทั้งจากสุรคำสาป และที่ประดิษฐ์ขึ้นมา สอง จุดพักผ่อนของสมาชิก ปัจจุบันคือ ชั้นที่ 3 ถึง 5 ผงังของสามชั้นนั้นเสริมพิเศษ ทำให้ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดเข้ามาบรรเทาเวลานอนหลับ และมีห้องท่องเที่ยวในชั้นที่ 1 ถึง 2 ไว้ใช้สนทนา

ห้องดังกล่าวก็ถูกติดตั้งไว้ในแถบที่พิกนี้เช่นเดียวกัน เพื่อให้คนในคฤหาสน์ได้พูดคุยกับคนที่อยู่ตามสถานที่ต่างๆ ในท่อฝังหินแปลกๆ ที่จะช่วยให้เสียงไปได้ไกลขึ้นโดยยังคงเท่าเดิม

โกเซอร์เดินมาด้วยสีหน้าอึ้งมึง “สี่ชั่วโมงน้อยไป”

เมธัสไม่เห็นด้วย “ผมแบ่งดีแล้ว เพราะเวลาที่เหลือๆ จะได้ใช้ค้นหาพลังแห่งวิญญาณ”

ไกเซอร์ก็อดดอกพุดอย่างมั่นใจ “ของแบบนี้เนี่ย เดียวถึงเวลาสำคัญก็เบ่งออกมาใช้ได้
เองนั่นแหละ”

เมธัสอยากเอามือกุมขมับ “ขอใช้ได้อ่อนถึงเวลาสำคัญจะดีกว่ามากๆ”

“คุณนี่ล่ะก็!!” ริชานนามาลากไกเซอร์กลับไปนั่ง

พริมโรสเดินมากระซิบข้างหูเมธัส “วันนี้พ่อตื่นเต้นมาก ๆ เพราะมีห้องเป็นของ
ตนเองซะที”

“แล้วคุณจะนอนห้องเดียวกับน้องสาวจริงๆ หรือ” เมธัสแปลกใจที่สาว ๆ ส่วนใหญ่
นอนเป็นกลุ่ม ๆ “ช่วงสร้างคฤหาสน์เลยต้องปรับโน่นปรับนี่เรื่อยเลย”

พริมโรสเห็นว่าเมธัสอยากให้เธอนอนลำพังจะได้มาสานสัมพันธ์ให้ลึกซึ้ง เลย
ยิ้มหวานพร้อมกุมมือขวาเมธัสอย่างแผ่วเบา “ถ้าผู้กุมมือขวาต้องการเรื่องแบบนี้ ก็เรียก
ฉันไปหาที่ห้องสิคะ”

“อ้อ! อยากไปนอนห้องผมเมื่อไหร่ก็ได้นะ” เมธัสอนุญาต

“จริงเหรอคะ”

เมธัสยกไหล่ “เพราะผมคงไม่ได้ใช้หรอก นอนหนึ่งวันที่ไม่รู้จะเข้าห้องไปทำอะไร”

“เฮ้อ...” พริมโรสจับตึงหูเมธัสแล้วจากไป

ซีวูรูพาชิซาระเดินมาถาม “ถ้าไม่มีใครมาฝึกฝนพลังแห่งวิญญาณล่ะคะ”

“มีแน่นอน” เมธัสแน่ใจ เพราะเขาเองที่นั่นเป็นลำดับแรกๆ

“ถ้าฝึกสำเร็จทุกคนแล้วล่ะคะ” ชิซาระไม่ยกวางงานในขณะที่เพื่อนทำงาน

เมธัสยอมคิดถึงจุดนั้น “ถึงตอนนั้น คุณทั้งสองก็ไปช่วยแปลงเกษตร เนวาจะ
มีเวลาไปอยู่กับมิเรียวบ่อยๆ”

“ฉันไม่ได้ชี้แจงเหมือนเมื่อก่อนซะหน่อย” มิเรียวอุ้มเนวาเดินไปหาเมธัส โดยมี
มิเรนัวร์และยูคาริตามหลัง “ตอนนั้นฉันมีพี่สาวอยู่ด้วยค่ะ”

“พี่...เรอะ” เมธัสคิดถึงอายุแท้จริงของมิเรียวแล้วผลอยิ้มขำนิดๆ

ตุบ! มิเรียวเหยียบเท้าของเมธัสทันควัน

“คนนิสัยไม่ดีถึงชอบซุดคู้ยเรื่องอายุซัย” มิเรียวยื่นเนวามาเบี่ยงหน้า “เนวาบอก
ว่าอยากเดินซื้อของกับผู้สร้างเพียงลำพัง แต่พอดีสัญญากับมิเรียวแล้ว เลยจำเป็นต้องไป
ด้วยกันสามคน”

เมธัสแปลกใจจึงถาม “เนวา จริงเหรอ”

เนวาตอบเร็วไว “เมบอตห้ามโกหกเมธัส ไม่จริงค่ะ!!!”

มิเรียวาน้ำตาลลอบเข้า สองแก้มแดงก่ำเพราะโดนจับผิด เลยรีบวิ่งหนีด้วยความอับอาย

เมธัสไม่ได้กะแกล้งเธอ “ถ้าเป็นฟรุ้งนี่เข้าๆ ก็ได้นะครับ เพราะช่วงบ่ายนัดออกไปซื้อของกับพี่ศิราว่า นาโอมิ ลูทีเย และเกรเทลแล้ว”

“ค่ะ” มิเรียวาทันมาค้อมศีรษะแล้วเดินต่อทันที

เมื่อทุกคนไปกันหมด มิเรวาก็พาเพื่อนทั้งสี่เดินมาอยู่เบื้องหน้า “นายท่านโปรดตามพวกเราตามด้วยค่ะ”

เมธัสตามห้าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ไปถึงห้องนอนที่พวกเธออยู่ด้วยกัน และยังเป็นห้องว่างไร้ของตกแต่ง เนื่องจากเพิ่งสร้างและทำความสะอาดเสร็จเมื่อช่วงเย็นของวันนี้

“มีเรื่องลึกลับอะไรหอรอครับ”

ฟรึบ! ทำสาวหมุนกายถอดเสื้อชั้นนอกออก เผยให้เห็นเสื้อชั้นในเป็นผ้าบางที่เห็นร่างกายทุกสัดส่วนชัดเจน

“ตามคำสั่งของท่านแอสโมดีวล์” มิเรว้าย่อยด้วยสีหน้าสงบนิ่งเปี่ยมความภาคภูมิใจ “พวกเราพร้อมปรนนิบัตินายท่านตั้งแต่วันแรกที่เจอกัน แต่นายท่านกลับทำโน่นทำนี่มิได้ขาด จนพวกเราไม่มีโอกาสค่ะ”

ตุบ! ทำสาวนึ่งคุกเข่าค้อมศีรษะอย่างซดซ้อย

“ถึงพวกเราจะยังไร้ประสบการณ์ แต่ก็จะปรนนิบัติตามหน้าที่ให้ดีที่สุดค่ะ” ทำสาวพูดพร้อมเพรียงกัน

“ขอบคุณนะ แต่ว่าไม่ต้องหอรอก” เมธัสเดินไปหยิบเสื้อของพวกเธอขึ้นมาคลุมร่างกายให้มิดชิดระดับหนึ่ง “หลับพักผ่อนกันให้เต็มที่ และเตรียมไปซื้อของมาตกแต่งห้องเยอะๆ อย่างก่เด็ดขาด เพราะชีวิตต้องอยู่ดีกินดีบ้าง พวกคุณลำบากกันมาเยอะแล้ว”

“พวกเราขาดตกบกพร่องตรงไหนหรือค่ะ” มิเรวามีสีหน้าจงน

“พวกคุณล้วนดีเยี่ยม” เมธัสพูดจากใจจริง เพราะทำสาวคอยช่วยงานจนแทบไม่หลับไม่นอน

“รีว่านายท่านมีนัดกับสตรีอื่นแล้ว ฉันขอโทษด้วยนะค่ะที่ไม่ตรวจสอบตารางเวลาให้ดีกว่า” วิราเรียก้มศีรษะอย่างลนลาน

“ไม่มีตารางพวกนั้นนะ” ศิราสีที่มักสนทนากับพวกลูทีเยบอก “หรือว่าจะมีการปิดบัง”

“ใช่” ฉันเองก็คอยดูตลอด ไม่เห็นนายท่านจะเข้าหาใครทั้งยามกลางวันและราตรี”

ชีวิตสู่นับสนุน

ชิซาระยิ้มอย่างเข้อกเข้ใจ “นายท่านอาจเป็นยอดบุรุษ ดั้งนั้นพวกเราคงต้องไปหาปีศาจหนุ่มหน้าตาดีเข้าโบสถ์เยอะๆ ว่าแต่นายท่านชอบผู้ชายอายุมากกว่า เท่ากัน หรือน้อยกว่าคะ”

“ผมชอบผู้หญิงครับ”

เมธัสรีบจ้ำอ้าวออกจากห้อง ก่อนจะต้องฟังจินตนาการอันบรรเจิดของพวกเขา เธอหวากลับพบนาโอมิและคิราร่ายืนขวางตรงประตูหน้าที่ย้ายขนาดขึ้นพอให้รถม้าแล่นเข้าออกได้ที่ละสามคันสบายๆ

“ไปด้วย” นาโอมิกล่าวจบก็กระโดดเข้าไปในเงาเมธัส

“ถ้าวันนี้ไม่ให้ไปจะต้องโดนลงโทษ” คิราร่าเข้าไปคล้องแขนชายหนุ่ม “แล้ววันนี้จะไปไหนล่ะ”

“ผมบอกแล้วว่าฉันจะไปปราสาท” เมธัสตอบซ้ำๆ ทำทางทั้งสองจะนึกว่าเขาแอบไปจีบสาวละมัง

พวกเขาต่างเข้าไปในปราสาท และตะลุยทำลิบชั้นบนกับลิบชั้นใต้ดินเช่นเดิม

ตั้งแต่ชั้นที่ 21 มีอสูรคำสาประดับแม่ทัพชนชั้นดาวแดง ดาวเงิน และดาวทองเดินกันเป็นกลุ่มๆ อยู่ใกล้กันถึงสามกลุ่ม จากการถามข้อมูลต่างๆ ที่บาร์เหล่า พบว่าในอดีตเคยมีคนลงไปข้างล่างเพื่อรอโอกาสเจอกล่องสมบัติแล้วเปิดหาของ ทว่าช่วงหนึ่งเกิดข้อผิดพลาดลากพวกอสูรคำสาปมาแล้วถูกฆ่า ส่วนเพื่อนที่ลงไปแก้แค้นลองล่อพวกมันขึ้นมาจนออกจากปราสาท แต่พวกมันรู้ทันว่าจะโดนรุมสังหารจึงหนีลงไปจนถึงชั้นที่ 21 ว่างๆ ก็จะมีขึ้นมาลอบโจมตีพวกที่เข้าไปในปราสาทเล่นสักครั้ง

นี่ย่อมบ่งบอกว่า พวกมันมีสติปัญญาพอสมควร